

Giới thiệu Diễm Đế Khuynh Nhan

Truyện Diễm Đế Khuynh Nhan của tác giả Phao Mạt Lê là truyện tình yêu thời cổ đại của nàng công chúa có sắc đẹp tuyệt trần.

Nhược Hi công chúa vừa sinh ra đã có sắc đẹp tuyệt trần được hoàng thượng thương yêu và mẫu hậu cưng chiều. Khi vua cha mất anh trai nàng lên kế vị sắc phong nàng thành Khuynh Nhan công chúa và càng yêu chiều nàng hết mực.

Cuộc sống nàng như thế nào khi lớn lên và ai sẽ là vị phò mã xứng đáng với nàng? Câu hồng nhan bạc phận liệu có đúng với nàng không? Mời quý vị theo dõi để biết câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Sở mỹ nam, bản công chúa hôm nay không tiếp khách

Thánh Mục năm mười bảy, đông chí giờ Thìn canh ba, Vân phi Tàn thị Vu Cảnh Ly Cung Đan để hạ sinh thất nữ. Được ban tên “Nhược Hi”, phong kỹ mẫu Tàn thị làm Quý phi, tiền thưởng châu kiện, tứ ban ở Hoa Chiếu điện.

Thánh Mục năm hai mươi, tiết xử nhật giờ dần hai khắc, Quý phi Tàn thị mất ở Hoa Chiếu điện, thọ ba mươi. Được truy phong làm Hoàng quý phi, mai táng tại Hoàng lăng. Sở Di đế con trai thứ ba Mạc Trung mười bốn tuổi, thất nữ Nhược Hi ba tuổi, nhập Thương Hải điện giáo dưỡng.

Thánh Mục năm ba mươi, tiết thu phân nhật giờ Thân, Đế vương băng hà tại Thương Hải điện. Lập di chiếu cho con trai thứ ba Mạc Trung kế vị. Niên hiệu Diễm, kế thừa Đông Việt trăm năm trị thế, xưng là “Ngao tổ đế”. Phong thất nữ Nhược Hi là “Khuynh Nhan công chúa”, tử cư Hoa Chiếu điện Tàn phi, lấy “Ôn nhuận như ngọc, thiên mặt thiên biện” làm gốc, thế xưng “Trời gia chi ngọc”.

...

—《 Đông Việt quốc sử? Thất nữ Đế Khuynh Nhan 》

Năm nay mùa đông Đông Việt tựa hồ so với năm rồi lạnh hơn rất nhiều. Chưa bao giờ có năm nào giống năm nay, đại tuyết bay là tả. Năm ngày trời qua, tuyết đọng đã qua mắt cá chân. Mọi người đều trốn ở trong phòng, không muốn xuất môn.

Mặt trời mới mọc chưa lên cao, trên đại điện Đông Việt hoàng triều, quần thần đã tụ tập đầy đủ. Lạnh hương đốt nhàn nhạt. Giống như thường ngày, chúng thần từng người khai tấu chuyện trọng yếu, chờ quân vương xử trí xong liền tuyên bố bãi triều.

“Bảy ngày sau là sinh nhật 15 tuổi của Khuynh Nhan công chúa, các khanh có ý kiến gì không?” Giọng nói từ trên long ý vọng xuống thán nhiên, nghe vô cùng thân thiết, mà lại mang theo sự lãnh ngạo không dễ thấy. Quần thần hơi có vẻ nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn lại, một thân ảnh trắng hoàng bào tân quân, nhưng lại không như các tiên đế bình thường khác, đầu không đội mũ vàng rồng, mà tóc đen trực tiếp rơi trên vai, lơ đãng biếng nhác lộ ra ngạo khí nhẹ nhàng. Tân quân tiểu tựa phi tiểu liếc mắt một cái. Bị nhìn như vậy, chúng thần trong lòng một trận thấp thỏm, vội cúi đầu xưng “Cần tuân thánh ý”.

Diễm đế Mạc Trung kế vị hai năm, mấy cựu thần đứng trên đại điện này đều triệt để nghe theo. Mặc dù không ít đại thần còn chưa thăm dò được tính tình hắn. Nhưng vẫn là đều vạn phần cẩn thận, nom nớp lo sợ. Tất cả đều biết, Diễm đế vừa mới đăng cơ đã gặp phong ba, chính là vì cái vị Khuynh Nhan công chúa trong miệng hắn kia bị vài cái đại thần mạo phạm. “Ninh phạm thượng đế giận, không nể Khuynh Nhan lệ”, khiến Diễm đế bệ hạ không hài lòng sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng đế Khuynh Nhan công chúa roi lệ thương tâm, khiến long nhan giận dữ, thì ngoài nguy hiểm đến tính mạng, trực tiếp đánh mất đầu đã coi như là nhẹ. Sợ nhất chính là rơi vào cái cảnh sống không bằng chết.

“Nếu các khanh đã không có ý kiến, liền bãi triều đi. Lễ bộ, Công bộ, việc sinh nhật của Khuynh Nhan, trầm giao cho các người.”

“Cung tiễn bệ hạ” Sau tiếng hô to, Diễm đế Sở Mạc Trung đứng dậy hướng điện sau mà đi.

“Bệ hạ, Khuynh Nhan công chúa đã tỉnh dậy rửa mặt. Nữ quan Oanh Nhiên, Hồng Tự đang hầu hạ.” Sở Mạc Trung nghe thái giám trong cung bẩm báo, chỉ ừ một tiếng, lại xoay người hướng tử cư Khuynh Nhan công chúa Hoa Chiếu điện mà đi.

Một đường đi qua, cung nhân thị nữ theo thứ tự hành lễ. Ngày thường đối với việc đợi vị quân vương không lạnh không đậm trẻ tuổi này đi qua đã sớm không còn xa lạ. Mỗi khi trong triều có đại sự, thủ đoạn của hắn còn hơn cả bậc đế vương khai quốc. Nhưng ngày thường lúc nào cũng ung dung biếng nhác, toàn hóa thành băng hàn, tuyệt đối không ướm át bản thủ. Nhất là khi gặp gỡ bảo muội Khuynh Nhan công chúa, càng làm cho người tại chỗ này hận không thể chưa bao giờ sinh ra.

Tới Hoa Chiếu điện, Sở Mạc Trung bước lên bậc thềm còn chưa đứng vững, liền thấy một thân điều ngọc tiểu nhân nhi đang đứng. Vừa định tiến vào, liền nghe thấy tiểu nhân nhi yêu kiều quát một tiếng: “Ca. Đứng lại, không được tiến thêm. Hồng Tự, Oanh Nhiên, đi ra đóng cửa. Bản công chúa hôm nay không tiếp khách.” Sở Mạc Trung kinh ngạc mở lớn mắt trừng trừng nhìn cửa điện đóng lại trước mặt.

Bên cạnh truyền đến “Xì” một tiếng, Sở Mạc Trung thoáng trác thủ, liền thấy nữ ngự y duy nhất trong cung Mục An Nhiên cầm khay thuốc nhanh nhẹn bước tới. “Nghĩ không ra đường đường là Diễm đế bệ hạ, cũng có ngày bị cửa sập ngay trước mắt.”

Sở Mạc Trung hừ khẽ một tiếng, “Tiểu Hi có chuyển biến tốt hơn không?”

Mục An Nhiên tiểu ý dịu dàng nhân tiện nói: “Diễm đế bệ hạ một chữ ngàn vàng. Thế nhưng sao hôm nay cứ nhiên...” Lời còn chưa dứt, liền thấy Sở Mạc Trung lạnh lùng liếc mắt một cái, Mục An Nhiên lập tức ngoan ngoãn nuốt xuống mấy từ còn lại. Nam nhân này đúng là có thể dùng ánh mắt giết chết người a! Ô ô ~ nhân gia hơi sợ, nhân gia phải đi về tìm sư huynh an ủi một chút tinh thần bị tổn thương nghiêm trọng này.

“Tiểu Hi hôm nay có chuyển biến tốt hơn không?” Sở Mạc Trung lại hỏi một lần.

“Àn. Khá. Hôm nay cuối cùng cũng chịu uống thuốc. Uống xong là được rồi.” Mục An Nhiên một hơi nói xong, liền tiện tay đem thuốc trên khay kín đáo đưa cho thái giám, mượn cơ muốn đi phối được, chạy khỏi như một làn khói.

Sở Mạc Trung hơi híp mắt, đi ra phía trước, trầm giọng nói: “Tiểu Hi, mở cửa.” Nội điện một mảnh yên tĩnh. “Khuyñh Nhan, mở cửa.” Sở Mạc Trung thanh âm thấp hơn. Bên cạnh cung nhân bắt đầu thảm kêu không tốt, mỗi khi vị bệ hạ này thanh âm trầm thấp hơn, bất luận là trong cung hay là trong triều đình, cũng sẽ là một trận huyết vũ tinh phong. Ngày xưa còn có Khuyñh Nhan công chúa ở một bên khuyên bảo, nhưng hôm nay... Sợ là tránh không khỏi.

“Chỉ cần hoàng đế ca ca đáp ứng Nhượng Hi. Không trừng phạt Hồng Tụ, Oanh Nhiên, Nhượng Hi sẽ tự mở cửa.” Nửa ngày, trong điện truyền đến thanh âm Khuyñh Nhan công chúa Sở Nhượng Hi. Sở Mạc Trung nghe thấy vậy không biết là nên trách nàng coi rẻ quân vương, hay là nên tán nàng có cơ gan lớn mật. Phạt nàng, lại khiến chính mình luyến tiếc. Không phạt, lại bị nàng chọc tức đến mức không nói được gì. “Nhượng Hi, mở cửa, trẫm sẽ không phạt.” Thở dài, Sở Mạc Trung vẫn là thỏa hiệp.

Then cửa trên điện vắng vẻ vang lên tiếng va chạm, Sở Mạc Trung bước vào cửa điện, ngồi trên chủ vị, vì chính mình mà rót một chén trà nhỏ, động tác ưu nhã đem chén ngọc tới bên môi, khẽ mỉm lại uống một ngụm, “Vừa nãy còn dám đem hoàng đế ca ca giam ở ngoài cửa. Vậy sao hiện tại ngay cả đi ra gặp cũng không dám?” Thanh âm dẫn theo mấy phần tiểu ý, “Hay là, Nhượng Hi biết mình phạm thượng, nên đã đang chuẩn bị nhận lỗi?”

“Rõ ràng ca ca đã đáp ứng ta không xử phạt.” Vừa còn đứng ở cửa hông xa xa Sở Nhượng Hi, trong nháy mắt đã nhào tới bên người Sở Mạc Trung, kháng nghị nói. Sở Mạc Trung yêu thương sờ sờ khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn của muội muội, “Ca ca sao có thể nuốt lời? Thân thể có chuyển biến tốt hơn không?”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyñh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đùa giỡn (tiểu H)

Sở Mạc Trung đem thân thể nhỏ nhỏ của nàng kéo vào trong lòng, ôm ngồi trên đùi, ở trên khuôn mặt trắng nõn hôn một cái. “Đem thuốc uống tới.” Thân thủ Oanh Nhiên liền lập tức mang chén sứ nhỏ tới trước mặt Nhượng Hi.

“Còn uống? Lại uống nữa ta sẽ pha sẵn thuốc thùng tử.” Nhượng Hi vừa nghiêng đầu, vừa nằm úp trong lòng huynh trưởng. “Ta không có bệnh, bất quá chỉ là, chỉ là...” Khuôn mặt nhỏ nhắn càng nói càng hồng, nhất định không nói thêm gì nữa.

“Chỉ là cái gì?” Sở Mạc Trung khẽ vuốt tóc giai nhân, “Là nửa đêm đi tắm cung trẫm cất ngang chuyện trẫm cùng mỹ nhân hoan hảo. Sau đó trở về ôm Hồng Tụ nói mình chảy máu chí tử?” Hồng Tụ đứng ở một bên nghe, chợt phát hiện bệ hạ lạnh lùng quét nàng liếc mắt một cái, nhất thời sau sau lưng lạnh toát, thầm nghĩ sau này vẫn nên là cẩn thận cho thỏa đáng, đừng cùng công chúa quá mức thân mật.

“Không cho nói, không cho nói, ta uống.” Khuôn mặt đỏ ửng bắt đầu tiếp nhận chén thuốc, đang muốn làm bộ thất thủ, hất chén thuốc đi để tránh được một lần. Chợt phát hiện, nguyên bản bàn tay đặt ở bên hông đang hướng về phía trước mà đi. Vừa lúc chế trụ được phía dưới ngực tuyền, mà không chỉ đặt tại ngực, còn giống như vô ý qua lại vuốt ve. “Tay hoàng đế ca ca, có phải hay không đặt ở chỗ không phải?” Nhượng Hi cố tự trấn định. “Phải không? Nhưng trẫm lại cảm thấy vị trí này rất tốt.” Mắt phượng sâu thẳm hơi nhướn lên, tà tà câu dẫn khóe miệng. Bộ dạng lúc này giống bóng dáng đế vương lãnh ngạo trên triều sao? “Trẫm thật ra cho rằng, lại đi lên một chút sẽ tốt hơn.” Xuất kỳ bất ý, bàn tay to lại ôm lấy bộ ngực cao vút, ngón trỏ còn có ý ấn ấn xuống hông môi mẫn cảm, nhẹ nhàng nhu động.

“Sao vậy, Nhượng Hi còn không đem thuốc uống? Chẳng lẽ muốn trẫm dùng miệng uy người?” Giọng nam trung để lộ ra một chút khoái trá, môi mỏng vi khai, nhẹ nhàng ghé sát trước người tiểu nhân nhi bạch ngọc, lại bất ngờ khẽ cắn một chút. “Trẫm cũng không để ý tự mình uy Tiểu Hi đâu.” Nói xong, môi mỏng hạ dôi, một đường đào qua gáy ngọc duyên dáng, không nhẹ không nặng liếm một chút.

Oanh Nhiên cùng Hồng Tụ đứng một bên sớm đã ở lúc chủ tử nhà mình bị ôm lấy mà rời ra ngoài điện. Tuy nói công chúa có danh xưng “Thiên mặt thiên biện”, sư phó trường thái học viện cũng khen công chúa tài trí hơn người, tú ngoại tuệ trung. Nhưng mỗi lần chủ tử chống lại Diễm đế bệ hạ, ngoại trừ thất bại thảm hại, vẫn là thảm hại thất bại. Cũng không biết nên nói là Diễm đế bệ hạ thông minh hơn công chúa mấy phần, hay là nên nói công chúa khi bại khi thắng, tinh thần thất thường?

“Ân... A... Ta, ta uống. Không nhọc hoàng đế ca ca đại giá... A ——” lời còn chưa dứt, lại vì bàn tay to trước ngực càng thêm cản trở cách áo sam, trực tiếp vuốt ve thứ nhô ra mà khẽ kêu lên. Tiểu nhân nhi đáng thương thân thể mềm mại run rẩy, bàn tay nhũn ra, chén nhỏ bạch sứ cũng vô lực cầm được.

Sở Mạc Trung đứng lúc vươn một tay cầm lấy chén thuốc. Vui vẻ đối với Nhượng Hi nói: “Sao lại không cẩn thận như thế, chén thuốc này là tiên tuyệt vũ bổ huyết dưỡng nhan đó. Tiểu Hi cứ như vậy lãng phí, thì người nói xem hoàng đế ca ca nên thế nào trừng phạt?” “Ta uống ta uống ta uống, ta hiện tại liền uống xong.” Tiểu nhân nhi sợ đến kinh hoàng thất thố một hơi đem chén thuốc toàn bộ nuốt xuống. Lại không ngờ tới thuốc đắng dã tật, tuy cuối cùng đã uống xong, nhưng cũng lại tối khổ.

Sở Mạc Trung muốn ngăn cản đã không còn kịp, chỉ thấy Nhượng Hi vì khổ sở mà viền mắt ửng đỏ, túm ngực run run, không khỏi bật cười: “Người nha, trầm giúp người một chút hết đắng.” Nói xong liền trực tiếp ngậm lấy môi dưới.

“Ồ ừ... Ân ừ...” Tiểu nhân nhi môi bị ngậm, cảm giác đầu lưỡi nam nhân ở trên môi nhẹ nhàng cọ cọ, thỉnh thoảng nhẹ liếm mát, động tác mặc dù mềm nhẹ, lại hỗn loạn áp bách khiến người ta hít thở không thông. Mùi đàn xạ trên người nam nhân nhát cùng nâng kéo tới. Bất ngờ Sở Mạc Trung tham lam quần lưỡi, ở trong cổ họng nâng đùa giỡn, còn hút cái lưỡi non nớt, “Ân...” Tiểu nhân nhi kêu kêu than than, không kịp nuốt nước bọt theo đầu lưỡi quần quýt mà chảy ra ngoài môi.

Sở Mạc Trung miễn cưỡng ly khai đôi môi ngọt ngào đỏ mọng, mỉm cười, sau đó vươn đầu lưỡi linh xảo chậm rãi liếm môi mình, cấp môi mọng phồng hồng tăng thêm ba phần diễm sắc, bảy phần dụ hoặc. Dẫn tới ánh mắt sương mù tiểu nhân nhi chủ động lộ ra cái lưỡi, thuận theo Sở Mạc Trung khoe môi liếm lộng, quét sạch.

“Tiểu Hi có hài lòng?” Bàn tay to không thành thật tiếp tục nhu lộng kiều nữ, một cái xuống phía dưới, đưa về phía kiều đồn qua lại xoa xoa, cũng hữu ý vô ý ma sát chỗ mẫn cảm giữa hai chân. Ánh mắt Nhượng Hi như trước mơ màng, trên dưới hai nơi mẫn cảm bị đùa giỡn, liền giữa hai chân nổi lên một trận ngứa ngáy, cái mông nhỏ không tự chủ được tả hữu giãy dụa, cùng mông hạ từ từ lửa nóng găng gượng qua lại ma sát.

“Được rồi, Nhượng Hi thuốc cũng uống, trầm nên đi Từ Đồng các phê duyệt tấu chương.” Tựa hồ đối với mình tạo thành hiệu quả rất hài lòng, Sở Mạc Trung vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhượng Hi, mỉm cười.

Tiểu nhân nhi đang trầm mê bỗng cứng đờ, không khỏi ảo não cúi đầu rên rỉ, mỗi lần chỉ cần hoàng đế ca ca xuất nam sắc, nàng liền bị mê hoặc đến đầu óc choáng váng. Hạ quyết tâm muốn hòa nhau, ánh mắt Nhượng Hi đảo mấy vòng, ngẩng đầu hơi quỵn rũ trừng mắt cười có thâm ý với Diễm đế Sở Mạc Trung, tay phải “không cẩn thận” vói vào vạt áo trong, nho nhỏ đỏ tươi trước khuôn ngực cường tráng của nam tử đứng thẳng lên, mị hoặc hướng nam nhân nhú mảy không nói một chút, liền bỗng nhiên cúi đầu, cách y phục găm cán đứng lên.

Nam nhân hô hấp trong nháy mắt trở nên có chút gấp, thổ nạp giữa bị lay mà bỗng bình thờ dốc. Tay hấn vẫn đặt giữa hai chân Nhượng Hi chột hướng đỉnh đầu đỏ kín đáo dùng thêm sức, cách quần dài mà ở ngoài mặt huyết ma sát. Nhưng bất quá chỉ là nhẹ ma sát, mỗi một cái động tác tuy đảo qua đảo lại, nhưng vẫn không để cho tiểu nhân nhi đứng chỗ an ủi, điều này làm cho Nhượng Hi vốn là muốn đùa giỡn với nam nhân càng thêm khát cầu. Khuôn mặt mềm mại đáng yêu lúc này cũng bị dục tình lay phỉ sắc, nguyên bản đôi mắt đen lấy to mà linh động, lúc này cũng phủ hơi nước sương mù tình dục.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hồ ly công phòng chiến

Ngoài cửa điện bỗng nhiên truyền đến thanh âm Hồng Tự: “Bệ hạ, Vô Mệnh cầu kiến.” Sở Mạc Trung chột nhú mảy, nhìn tiểu nhân nhi trong lòng đã bị nam sắc mê hoặc đến đầu óc choáng váng, không khỏi cảm thấy buồn cười. Thế nhưng, Vô Mệnh cầu kiến? Ảnh vệ chính mình an bài bên cạnh Nhượng Hi sao ban ngày lại hiện thân? Thật đáng để nghiên ngẫm. Mà thôi, tả hữu hôm nay cũng không có chuyện gì quan trọng, để hấn tiến vào một chút, nhìn xem rốt cuộc muốn chơi cái gì.

“Vô Mệnh gần đây rất lạ.” Thanh âm ngọt mềm vang lên, còn mang theo mấy phần tình dục khàn khàn. Sở Mạc Trung cúi đầu, đối người trong lòng tà mị cười: “Nga? Phải không? Nhượng Hi thật quan tâm ảnh vệ này nha.”

“Hoàng đế ca ca đang ghen sao?” Luận thủ đoạn, luận tâm kế, đồng bào huynh muội cùng một mẹ sinh ra, lại kém ở chỗ nào?

“Ảnh vệ Vô Mệnh không phải hoàng đế ca ca tự mình an bài bên người Nhượng Hi sao? Chẳng lẽ hoàng đế ca ca được tả ôi nhuyển ngọc, hữu ý ôn hương, còn Nhượng Hi thì không được để mắt đến thị vệ của mình?” Bàn tay nhỏ bé làm như trong lúc lơ đãng chậm rãi đùa nghịch mái tóc đen xòa xuống của nam nhân.

“Nếu Nhượng Hi nhìn thuận mắt, vậy lưu hấn lại đi. Bất quá hiện tại Nhượng Hi tựa hồ đối với tóc trầm cảm thấy hứng thú hơn a.”

“Hoàng đế ca ca sao keo kiệt như vậy? Hay là trước giải quyết chuyện Vô Mệnh đi.” Nhượng Hi đứng dậy ly khai đầu gối Sở Mạc Trung, nhanh nhẹn ngồi lên trường kỷ gấm bên cạnh, cũng sai Hồng Tự ở ngoài điện cho Vô Mệnh vào.

Sở Mạc Trung tiểu tựa phi tiểu liếc mắt nhìn người ngồi trên trường kỷ gấm, trong tay thường thức chén ngọc, nhìn thân ảnh một hắc y thị vệ đi vào trong

điện.

“Xem ra ảnh vệ đã quên quy củ, quá phận an nhàn rồi. Trẫm giúp ngươi nhớ lại, được không?” Mắt phượng buông xuống, Sở Mạc Trung thanh âm yên lặng không có chút nào phập phồng, nhưng không khí bên người trong nháy mắt lạnh lên vài phần.

Vô Mệnh có thể cảm giác được, ánh mắt băng lãnh kia cùng nhàn nhạt khát máu sát ý kia đang rơi vào người mình... “Vô Mệnh biết tội, nhưng...”

“Vô Mệnh, ngươi là người của bản cung, không cần đề tâm việc nhỏ này, có chuyện gì nói thẳng đi.” Khuynh Nhan công chúa Sở Nhượng Hi giờ tay lên che miệng nhỏ nhỏ ngáp một cái, hứng thú rồi.

“Hoàng muội, tuy nói trăm đem Vô Mệnh phái tới bên cạnh ngươi. Nhưng nếu như hấn quá an nhàn, an toàn của ngươi sẽ không được đảm bảo. Cho nên, ảnh vệ Vô Mệnh này tội danh cũng không nhẹ. Hoàng muội sao lại nói là chuyện nhỏ?”

Hồng Tụ cùng Oanh Nhiên đứng ở bên cạnh âm thầm đảo bạch nhãn. Từ nhỏ đã hầu hạ hai vị huynh muội này, làm sao không biết hai con hồ ly đệ nhất đang bày trò? Trước mặt người ngoài thì tỏ ra chững chạc đáng hoàng, vân đạm phong khinh. Nhưng sợ rằng khi bệ hạ trở lại Huyền Thiên điện, ban đêm sẽ không được yên bình mà nổi lên một trận phong ba nhỏ nhỏ.

Vô Mệnh nom nớp lo sợ quỳ một chân trên đất, đầu cũng không dám ngẩng. Dù sao ảnh vệ cũng chỉ có thể ẩn thân nơi chỗ tối, trừ khi chủ tử triệu tới, bằng không không được phép hiện thân. Hôm nay hấn chính mình chủ động cầu kiến, đã là phạm vào tối kỵ, bị trách phạt nhất định chạy không được, da thịt bị đau là chuyện nhỏ, tính mạng bị mất mới là không phải không có khả năng.

“Hoàng huynh hà tất phải chú ý như vậy? Vô Mệnh nếu không có việc gì cũng sẽ không tùy tiện cầu kiến. Huống chi hoàng huynh đang ở Hoa Chiếu điện. Vô Mệnh, bản cung nói có đúng không?”

Sở Mạc Trung nghe nàng nói, liền biết ngọc nhi này đang nhắc nhở hấn đừng đem đồ chơi phá hoại. Phất phất sắc bảo sam không vương bụi, nhân tiện nói: “Nếu hoàng muội muốn ngươi sống, trăm sẽ để ngươi sống. Có chuyện gì thì tâu đi.”

Vô Mệnh thờ phào một cái, ngẩng đầu lên nói: “Bệ hạ, điện hạ, Vi Phủ điện Trương thực phi, Trường An điện An phi, cùng Hoàng Dung các Triệu mỹ nhân, đang bãi giá Hoa Chiếu điện. Hôm nay không phải ngày yết kiến công chúa, thần cảm thấy có điều bất ổn.”

“Nga? Phải không? Vô Mệnh đúng là trung thành tận tâm, phòng ngừa chu đáo.”

“Người của bản cung tất nhiên sẽ lấy bản cung làm trung tâm. Huống chi Vô Mệnh gần đây vì sinh nhật của bản cung mà vất vả không ít.” Người ngồi trên gấm trường kỷ nửa híp mắt, hơi liếc qua Vô Mệnh. Vô Mệnh bị cái nhìn kia đảo qua, nhất thời gập áo giáp lúc bệ hạ chưa đăng cơ, trong lòng không khỏi căng thẳng, quả nhiên là huynh muội. “Ồn nhuận như ngọc” Khuynh Nhan công chúa sợ là chỉ cấp cho thiên hạ nhìn. Nếu công chúa thật sự dùng thủ đoạn thì cũng chỉ có Diêm đế bệ hạ mới đầu lại được. “Điện hạ, có cần Vô Mệnh từ chối khéo các nương nương?”

“Nếu đã tới, vậy hoan nghênh đi. Bản cung bệnh nhiều ngày, các nàng mấy lần tới thăm đều bị Oanh Nhiên cản lại. Nếu tiếp tục từ chối khéo thì sợ là không hợp lễ. Hoàng huynh, ngươi nói phải không.” Nhờ Hồng Tụ nâng ngồi dậy, đi xuống trường kỷ gấm, Nhượng Hi cảm chén ngọc trên bàn khẽ nhấp một chút mật hoa hồng trà, khóe miệng mỉm cười nhìn về phía Diêm đế.

“Ân, trăm liền sai người cho các nàng tiến vào. Bất quá, Vô Mệnh, ám sát không được tự ý xuất hiện. Nếu như điểm ấy cũng không nhớ được, thì không cần ở trong cung nữa.” Sở Mạc Trung khóe môi nhếch lên, nhìn về phía Nhượng Hi, tựa như đang nói “Là bị bệnh thật, hay là nguyệt sự tới, lười đứng dậy?” Nhượng Hi sắc mặt ửng đỏ, âm thầm trừng liếc huynh trưởng vô lương tâm của mình: “Nếu không phải bị bệnh, bản cung đâu cần mấy ngày liền uống thuốc không ngừng?”

Vô Mệnh vẫn cúi đầu nên không thấy được hai người “Mất đi mây lại”, chỉ nghe ra Đế vương ý hạ cảnh cáo, liền vội vã đáp ứng, hành lễ lui ra ngoài.

Trong Hoa Chiếu điện, Hồng Tụ cùng Oanh Nhiên giúp Nhượng Hi mặc phượng bào công chúa, rồi lui ra một bên. “Xem ra Nhượng Hi quả nhiên là trung tâm của mọi người. Làm trăm ở trong điện không yên lòng a.” Sở Mạc Trung mị mắt, khoi mào một luồng ô ti của Nhượng Hi, ở ngón tay thường thức, thập phần hưởng thụ xúc cảm mềm nhũn.

“Đây là tự nhiên. Vô Mệnh theo ta đã hơn hai năm, tính tình đều sẽ có chút thay đổi. Vẫn là hoàng đế ca ca bởi vì mỹ nhân tới mà không yên lòng đi?” Nhượng Hi trên mặt mang ý cười, bỗng to gan vén lên ngoại bào Sở Mạc Trung, hung hăng cắn xuống bả vai hấn một miếng. “Ta sợ hoàng đế ca ca có mỹ nhân, sẽ quên mất muội muội. Cho nên cả gan hạ ký hiệu, mong rằng hoàng đế ca ca thứ tội.”

Sở Mạc Trung tùy ý liếc nhìn vết cắn đã xuất huyết, tiện tay kéo triều phục, ôm eo nhỏ của Nhượng Hi nhíu mày: “Trẫm sao có thể quên Tiểu Nhượng Hi đây? Chẳng lẽ chính Nhượng Hi mới là người sợ mình sẽ quên mất hoàng đế ca ca?” Một bên tay tham lam đi xuống, xoa nắn, qua lại vuốt ve bộ ngực sữa người trong lòng. “Nếu là như thế, trăm liền giúp Nhượng Hi ghi lại ấn tượng sâu sắc một chút.”

Nhượng Hi phản ứng không kịp, môi đã liền bị Sở Mạc Trung tập kích.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Sở mỹ nam, người muốn hảo sắc, bản cung giúp người

Đột nhiên ở trên môi truyền đến nhiệt ấm, làm cho Nhược Hi như bị điện giật, ngây ngốc mở to mắt, kinh thanh thờ dốc. Mà lưỡi nóng rực linh hoạt của hắn đã tham lam cắn quấy trong miệng thơm ngọt của nàng, quấn quýt cái lưỡi mềm mại. “Ách...” Nhược Hi khó chịu giãy giụa, nhiệt nóng trên môi mỏng vào lúc này lại bỗng buông tha, chuyển qua gáy ngọc duyên bạch, một đường tinh tế vừa hôn vừa khẽ cắn. Nhiệt nóng hô hấp phả trên da thịt của nàng, lưu lại những vết hồng nhàn nhạt. “A ần... Không...” Hương thơm nam tính tràn đầy, làm cho cái ót lần thứ hai bãi công, chỉ biết vô thức phát ra tiếng kêu yêu kiều.

“Không? Không cái gì, ần?” Sở Mạc Trung ở bên tai Nhược Hi thấp giọng hỏi. “Là không muốn trầm đắm như vậy, hay là không muốn trầm dừng lại?” Miệng bạch ngọc ác liệt nam nhân đối tiểu nữ thối khí, còn quá phận vươn đầu lưỡi, ở trên vành tai như có như không qua lại hôn.

Rất quá đáng! Tiểu nhân nhi đã bị hôn đến mơ mơ màng màng trong tiềm thức chỉ nghĩ được như vậy. “A! Đau!” Bỗng nhiên vành tai truyền đến một trận đau đớn, làm cho người cơ hồ đã hóa thành một bãi xuân nước cả kinh.

Một tay che tai bị cắn, một tay đẩy người nam nhân trước mặt ra, Nhược Hi ai oán nhìn khuôn mặt đáng ghét cười đến rất vui vẻ. “Sao vậy, rất đau sao? Đến, cho trầm nhìn.” Nói xong, liền đưa tay ra. “Không nên!” Ba một tiếng, Nhược Hi đẩy ra bàn tay to thon dài trước mặt. “Muốn cắn thì đi cắn mỹ nhân của người đi.” Xoa xoa vành tai đáng thương của mình, nàng cả giận nói. Trong lòng còn mang theo mấy phần quyền rũ mà bản thân không phát hiện ra.

Sở Mạc Trung vừa định nói chuyện, liền nghe được tiếng cung nhân ngoài điện, “Tham kiến chư vị nương nương.” “Nhược Hi, hôm nay, trầm hôm nay cho người nhìn trò hay.” Dứt lời, đỡ người vẫn đang tức giận ngồi trên tường kỷ gấm.

Một trận gió thơm phát quá, bốn đạo chấp chôn thân ảnh điệu đà mà vào. “Thần thiếp tham kiến bệ hạ, tham kiến Khuyên Nhan điện hạ.” Trương thực phi dẫn đầu bốn vị tần phi mềm mại không xương dịu dàng cúi lạy. “Các vị ái phi hà tất giữ lễ như thế, tất cả đứng lên đi.” Diễm đế bệ hạ thương hương tiếc ngọc, trong lúc nhất thời vì thân cận nữ sắc mà lật ngược thể cờ, đem chính chủ Hoa Chiếu điện vắng vẻ bên cạnh.

“Khuyên Nhan điện hạ, nghe nói nguyệt sự lần đầu của người đã tới. Mà hôm nay ngày lại tốt, bản cung liền cùng mấy vị tỷ tỷ muội muội đến thăm a.” Hồng y màu lục An phi thông minh dẫn đầu ân cần thăm hỏi Khuyên Nhan công chúa, đồng thời sai cung nữ đi theo đưa lên một miếng ngọc như ý, biểu thị cho sự chúc mừng.

“An phi đa lễ. Bản cung mấy ngày liền khó chịu, không cùng hậu cung các vị hoàng tẩu qua lại được. Hôm nay còn phiền An phi đến Hoa Chiếu điện, bản cung thật thất lễ.” Khí chất thiên gia nữ nhi tôn quý cùng ngạo khí vô hình bộc lộ, không mềm không mạnh, chỉ ra ai mới là chủ tử Hoa Chiếu điện, thuận tiện cũng cảnh cáo tam phi đừng quá vọng hình, liền đem An phi đuổi.

“Điện hạ sợ là xấu hổ đi.” Trương thực phi bên cạnh thấy An phi thất bại, không khỏi che miệng cười duyên. “Điện hạ không cần xấu hổ. Nữ tử có nguyệt sự lần đầu, đó là thành niên. Lần này lại đúng dịp sinh nhật điện hạ mười lăm, có thể nói là song hi. Điện hạ từ trước đến nay được xưng là “Thiên gia chi ngọc”, nhân tài Đông Việt ta sợ rằng từ đó sẽ đem tâm trao cả cho người.”

“Trương thực phi nói quá lời. Chắc hẳn hoàng huynh đã có chủ ý, bản cung tự nhiên chỉ nghe theo thánh ý.” Mím cười nhìn về một bên nghe được “Nhân tài Đông Việt sợ rằng từ đó sẽ đem tâm trao cả cho người” liền nheo mắt lại nhìn nam nhân, thật vui vẻ đem trách nhiệm trốn tránh không còn một mảnh.

Hồng Tụ cùng Oanh Nhiên vừa muốn dâng trà, liền nghe được đế vương nói: “Hoàng muội vẫn là nên tỉnh dưỡng nhiều hơn. Các vị ái phi hồi tâm cung đi.” Nói xong liền đứng dậy, thật sâu nhìn Nhược Hi liếc mắt một cái, gọi: “Lưu công công, hôm nay tuyên Đường mỹ nhân thị tẩm.”

Nhược Hi âm thầm hài lòng nhất thời trùng lớn đôi mắt đẹp, khí đề bụng đầu. Vị hoàng đế ca ca này trước mặt cùng tần phi triều đùa còn chưa đủ, lại còn dám ở địa bàn nàng chiếu phi tử từ tâm?! “Bản cung đa tạ hoàng huynh ý tốt. Nhưng thật ra hoàng huynh mới nên tỉnh dưỡng thật tốt. Dù sao thân là vua một nước, nhật lý vạn ky, còn phải trông nom đến hậu cung các vị hoàng tẩu.” Nhược Hi công chúa ung dung đứng dậy, tay áo nhẹ dương. “Lưu công công, hoàng huynh thuốc bỏ một ngày không được thiếu. Nếu nhưng hươu hải mã có thiếu, cứ việc đến chỗ bản cung lấy.”

Nghe vậy, Sở Mạc Trung lần thứ hai híp lại mắt phượng, đối Hồng Tụ Oanh Nhiên nói: “Nếu Khuyên Nhan có một tia sơ xuất, trầm sẽ hỏi tội hai người.” Dứt lời phẩy tay áo bỏ đi. Lưu lại Hồng Tụ cùng Oanh Nhiên hai mặt nhìn nhau, hai người không khỏi thở dài một hơi: Huynh muội kiểu gì thế này!

Trở lại nội thất, Nhược Hi tức giận liều mạng đánh gối, Oanh Nhiên tiến lên phía trước nói: “Điện hạ, mình thương để tránh, kỳ thực hôm nay bệ hạ cũng vì muốn tốt cho người. Nếu không tứ phi kia nhất định sẽ nói ra cái gì đó.” Hồng Tụ phùng thượng tảo mật hoa hồng trà, nói tiếp: “Huống chi điện hạ đã đầy mười lăm, tới tuổi cập kê, cộng thêm hoàng thất tử tôn chỉ còn bệ hạ, điện hạ, Huân vương ba người. Mà người còn là Thiên gia duy nhất phượng hoàng, sau này được triều thần cầu thân là không tránh khỏi. Điện hạ vẫn nên sớm tính toán cho thỏa đáng.”

“Sớm tính toán?” Không biết đang suy nghĩ cái gì, con người Nhược Hi vòng vo chuyển, liền tràn ra kúm đồng tiền. Mà Hồng Tụ cùng Oanh Nhiên lại sợ đến một thân mồ hôi lạnh. “Hồng Tụ, người đi tìm An Nhiên, kêu nàng lập tức tới. Lập tức hiện tại giúp ta phối thuốc.” Nhược Hi cao hứng bưng bưng. “Điện hạ, ngài muốn An Nhiên phối thuốc gì?” Oanh Nhiên cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Đương nhiên là cấp hoàng đế ca ca — bỏ, thật, tráng, dương!” Nhược Hi bỗng nhiên cười đến quỷ dị. Hoàng đế ca ca, người đã bắt nạt, thì đừng trách ta bất nghĩa. Mà lúc này, người đang ở Huyền Thiên điện chờ Đường mỹ nhân Diễm đế Sở Mạc Trung, bỗng nhiên đánh cái rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Kịch tính trong Thái y viện (H)

“A... Quả nhi...” Trận trận âm thanh nam tính rên rỉ từ trong Thái y viện truyền tới. “Ân ha... Triệt, chậm, chậm một chút... A” Nữ tính yêu kiều cũng thêm vào trong đó. Nhược Hi kích động chuẩn bị đi tìm Mục An Nhiên bỗng nhiên bị thanh âm vang lên hấp dẫn.

Nhược Hi theo tiếng mà đi vào bên trong, lại bị một màn trước mắt cấp cho hoảng sợ.

“A a... Hào tướng... Hào lớn... Ừm... Triệt, nhúc nhích đi... Ta muốn...” Mục An Nhiên rên rỉ mang mấy phần khó chịu.

“Quả nhi... Quả nhi của ta...” Thủ tính nam nhân bị kích phát đi ra, xoay người một cái, làm cho nữ nhân nguyên bản bị đặt ở dưới thân chuyển qua ngồi trên thất lưng chính mình. Còn hắn thì nằm tựa ở trường kỷ. Vật thô lớn gồng gượng ở mặt huyết nữ nhân qua lại ma sát. “Quả nhi muốn. Vậy chính mình đến đi...” Nam nhân ngày thường triệt để đeo lên mặt nạ trầm ổn ít lời, lúc này tà tứ đưa ngón tay thăm dò đi vào dừng đạo nữ nhân ẩm ướt.

“A... Triệt... Mạnh thêm... Dừng dừng... Ân... Gì vậy...” Khoái cảm cùng trống rỗng đồng thời phủ xuống cơ thể Mục An Nhiên. “Keo kiệt... Không phải... Ách... Ta đã cho ngươi, cho ngươi phùng xuân... rồi mà...” Mục An Nhiên thực khó thụ, nắm lấy bàn tay to của nam nhân ở bên hông, ấn xuống chỗ xuân nước đã rách rách mặt.

Đỉnh đầu đỏ ửng sâu đã bắt đầu sưng to, trận trận điện lưu trong nháy mắt khuếch tán tới toàn thân, khiến nàng không tự chủ được thở gấp giãy dụa. Mật huyết nội bích cũng bắt đầu nhúc nhích, như có ý thức, tự động che kín ngón tay đang thông thả càn quấy trong dừng đạo. “A... Không đủ... A... Ân... Dừng sức...” Mục An Nhiên khát vọng dưới thân nam nhân lại dùng lực một chút, nhưng ngay cả chuồn chuồn lướt cũng không bằng.

Bàn tay to bỗng nhiên rời đi, đồng thời đem hai tay Mục An Nhiên nắm lấy. “Muốn sao? Khó chịu sao?” Hoàng Triệt, cũng chính là sư huynh Mục An Nhiên Triệt tàn nhẫn đem nàng theo cao trào sát biên giới đẩy hồi. “Biết ta vừa có cảm giác gì sao?”

Cái miệng nhỏ của An Nhiên không ngừng giãy dụa, ở trên bụng nam nhân xích lõa màu mật ong lưu lại từng đạo ẩm ướt trong suốt lóe sáng. “Triệt... Cho ta... A... Chẳng lẽ ngươi, ngươi... Ân hử... Không muốn sao...” Mồ hôi hột trong suốt mờ mờ theo trên người nữ nhân chảy ra, chậm rãi tụ trên bụng, rồi chảy xuống, biến mất trong rừng rậm màu đen.

Nam nhân liếm hạ đôi môi khô cạn, nuốt nuốt nước miếng, cảm giác được mật huyết An Nhiên ở trên bụng chính mình qua lại sát, mà cao vút trên người nữ thể cũng hơi rung động. Hoàng Triệt như trước nắm tay An Nhiên, thanh âm thấp trầm mà tràn ngập từ tính: “Quả nhi, muốn cái gì, chính mình đi lấy.” An Nhiên hoạt động kiều đồn, nhắm ngay khát vọng đã lâu gồng gượng ngồi xuống. Nhưng mật nước hương trợt lại làm cho nam nhân nhiều lần “tối cửa mà không vào”. An Nhiên gấp gáp ủy khuất hừ nhẹ: “Triệt... Buông tay...”

Hoàng Triệt tà tà cười: “Quả nhi bảo ta buông tay, thì phải lấy thứ khác để đổi lấy.” An Nhiên không khỏi nằm xuống, ở trên ngực nam nhân cắn một ngụm. Nam nhân này đã trúng xuân dược, sao còn có thể chịu a? Ngược lại là chính mình sau khi uống chén kia thì dục hỏa liền sôi trào.

Ủy ủy khuất khuất đem tuyết nhũ mềm mại tới bên miệng nam nhân. Yêu kiều hừ: “Triệt...” Quang mang trong mắt Hoàng Triệt chợt lóe lên, ngừng đầu cắn nhũ tiêm đã sớm sưng đỏ, qua lại quét động găm cắn. Một bàn tay cạy mạnh nắm lấy một bên trắng nõn còn lại, không lưu tình chút nào xoa bóp, đập động. “A, Triệt... Không nên... Nhẹ chút, đau quá.” Nhũ tiêm mềm mại bởi vì dục vọng sớm đã mất cảm vạn phần, đối với kích thích xúc phạm như vậy, vừa đau lại vừa ngứa.

“Hử... Quả nhi... Quả nhi vừa không phải còn muốn Triệt sư huynh mạnh sao?” Hoàng Triệt không chút lưu tình nắm bóp trên vú đỏ tươi, một bàn tay khác lần thứ hai đưa vào giữa hai chân nữ nhân, khi thì ôn nhu xoa hoa hạch, khi thì cuồng dã đập động hoa nõn, mà lại cố ý quên tiểu huyết trống rỗng. “A... Nga a...” An Nhiên dùng sức để ở tay nam nhân, rất nhanh qua lại ma sát. “Nhanh lên một chút, thật thoải mái... Ân hử... Mau nữa... A... Triệt... Muốn, muốn đi...”

Nữ nhân cuồng dã mê loạn làm cho nam nhân dưới thân dục vọng càng thêm nganh nóng. “Quả nhi chuẩn bị như vậy mà đi xuống?” Lần thứ hai thu hồi bàn tay to, xoa té bạch bên hông. An Nhiên đánh bại cúi đầu rên rỉ, thân thủ đỡ lấy tiểu đệ đệ của nam nhân, tinh thần hăng hái ngồi xuống.

“Ân a...” “Hử...” Nữ tính yêu kiều cùng nam tính rống vang đồng thời vang lên, nữ nhân ngừng đầu về sau, eo thon giãy dụa, ở bên hông nam nhân trên dưới pháp phòng. Mà nam nhân một tay đặt ở hông nàng, ở lúc nữ nhân hạ xuống đâm thẳng, một tay khác thì cảm nhận nhũ đã man vuốt ve.

“Ân... A... Thật thoải mái... A... Ân...” An Nhiên cuồng loạn trên dưới pháp phòng, nhưng sau mấy lần liên tiếp đáng thương đối nam nhân nói: “Triệt, không muốn...” Hoàng Triệt câu môi cười: “Lại lười biếng?” Nam nhân trực tiếp rất nhanh động phần eo, đem dục vọng sung vù một lần lại một lần tiến vào sâu trong hoa kính, không ngừng nghiền nát.

“A... Muốn... Dừng sức... A... A...” An Nhiên liên tiếp bị cắm sâu dần tới khoái cảm liên tục, tiểu huyết lần nữa co giật buộc chặt, đè ép còn thịt xúc phạm ra vào. Mật nước chảy ra phủ trên bộ lông màu đen, dính tại chỗ hai người giao hợp.

“Ân... Tiểu yêu tinh...” Càng thêm mãnh liệt cắm vào làm cho An Nhiên vô pháp ngồi vững, mềm mại đảo hướng trong lòng nam nhân, không ngừng thở gấp ưm. Nam nhân kiện mỹ song chường ôm chặt người trong lòng, động thân đem An Nhiên đặt xuống dưới, hai tay nhanh nhẹn dừng mãnh đẩy ra cặp đùi nõn nà, đem từ hông sung dục vọng ở mặt huyết đẩy vào càng sâu, cũng tà ác xoay tròn nghiền nát. “A... Triệt... Không được...” An Nhiên vô

pháp không chế ôm chặt lấy nam nhân, khóc cuồng lên.

“Quả nì, bảo bối... Nga... Chờ... Chúng ta cùng nhau... Ân...” Theo khoái cảm không ngừng tích lũy, Hoàng Triệt không ngừng gầm nhẹ, bàn tay to ở trên bầu ngực nữ nhân kích tình lưu lại dấu tay.

Bỗng nhiên Hoàng Triệt thân thủ sờ hoa hạch giữa hai chân An Nhiên, liên tục nhảy đi nhảy lại.”A a a...” Tiểu huyết An Nhiên phất chốc co rút mạnh mẽ, trước mắt bạch quang lóe ra, khóc lên, đạt tới cao trào.

Nam nhân lúc này mới ngừng lại, nhìn về phía ngoài cửa phòng. “Nhìn đủ chưa? Khuyên Nhan công chúa?”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Người dám hạ được trẫm

Nhược Hi ngây người tại chỗ. Hoàng Triệt cũng không làm khó nàng, cánh tay từ một bên tán loạn y sam vút bỏ tìm ra một bình sứ nhỏ men xanh ném ra ngoài: “Đóng cửa”, sau đó liền không hề để ý tới.

Nhược Hi luống cuống tay chân tiếp nhận bình sứ, chỉ thấy trên bình nho nhỏ viết hai chữ “Phùng xuân”, bất giác nhũ mảy, phùng xuân này rõ ràng là nàng cùng An Nhiên nhất thời nghịch chơi, lung tung tán loạn hợp nhất các phương thuốc, vi độc. Sao giờ An Nhiên lại hạ phùng xuân với Triệt sư huynh? Và giờ Hoàng Triệt lại vì sao đem cho nàng?

Nghĩ ngợi lung tung, bất giác đã đi tới cửa viện bên ngoài, thấy được Hồng Tụ cùng Oanh Nhiên đứng một bên, Nhược Hi tiện tay đem bình sứ ném cho Oanh Nhiên. “Oanh Nhiên, nhìn xem phùng xuân này có gì thay đổi.”

“Chủ tử, phùng xuân có hải mã, nhục thung dung, thiếu mộc phòng.” Oanh Nhiên nhẹ người, ngẩng đầu lên nói. “Hắn là Hoàng ngự y thay đổi, hiện tại thuốc này...” Oanh Nhiên hơi có vẻ chần chừ.

“Hảo Oanh Nhiên, phùng xuân hiện tại rốt cuộc có cái gì hiệu quả, người nói thẳng đi.” Sở Nhược Hi cau mày liếc. “Này... Xúc tiến tình dục.” Oanh Nhiên thanh âm càng ngày càng nhỏ. Nhược Hi sùng sốt, nhưng thật ra đang cười. “Đây coi là cái gì? Trời giúp ta sao?”

Hồng Tụ Oanh Nhiên hai mặt nhìn nhau, không khỏi vì Diễm đế bệ hạ mà một phen mồ hôi lạnh. Có được vị muối muối như thế này, mặc kệ là nàng có gì khiến người ta mê luyến, cũng đều không phải chuyện tốt a.

Vừa nói chuyện vừa đi tới Huyền Thiên điện, các nàng lại bị tiểu thái giám bên ngoài ngăn lại. “Điện hạ, Diễm đế bệ hạ đang có chuyện quan trọng xử lý, sợ là không gặp được điện hạ.” Lời còn chưa dứt, liền nghe trong điện truyền đến một trận thở gấp: “A... Bệ hạ... Cứng quá, thật lớn... Ân a...”

Lập tức, tiểu thái giám nhỏ giọt mồ hôi. Tuy nói Khuyên Nhan công chúa ngày thường tính tình rất tốt, đối đãi với cung nhân thị nữ cũng rất có lễ. Nhưng thiên gia tôn quý cùng cùng ngạo khí trên người lại không có cách nào che giấu. Huống chi chính hấn vừa nói bệ hạ đang xử lý chuyện quan trọng, mà bây giờ lại... “Vinh công công không cần kinh hoàng, bản cung tới không đúng lúc, tất nhiên là bản cung không đúng, hiện tại nếu hoàng huynh đang xử lý chuyện quan trọng, bản cung sẽ trở lại sau.” Nhược Hi vẫn đạm nói xong, nét mặt cũng ung dung hảo hoa. Nhưng Hồng Tụ cùng Oanh Nhiên đứng ở phía sau lại rung mình một cái.

Sớm biết chủ tử nhà mình thủ đoạn ngoan tuyệt, nhưng ngày thường luôn ra vẻ một bộ tiểu nữ nhi tâm tính, chỉ khi ở bên cạnh Diễm đế bệ hạ mới lộ ra. Trước mặt người ngoài thì “Huynh tung muối hứng”, làm cho người ta đã quên mất chủ tử là ai. Nhưng nếu thực sự nóng giận, sợ là trong cung sẽ có một hồi long trời lở đất. Mà đại chiến ngày hôm nay đây, chắc chắn tránh không được.

Đang nói chuyện thì cửa điện từ trong mở ra, thái giám Kính Sự phòng đi trước, phía sau dẫn theo mấy cung nữ nâng kiệu, mơ hồ có thể nữ tử nằm trong bán lộ bộ ngực sữa, hôn trầm bất tỉnh. Sau đó nghe được tiếng Sở Mạc Trung vẫn mang giọng âm tình dục thấp trầm. “Hầu hạ tắm rửa.”

Nhược Hi giờ tay lên ngăn cản tiểu thái giám chuẩn bị thông báo, ý bảo cung nhân bên cạnh đem bồn tắm trước đưa vào nội điện. “Hồng Tụ Oanh Nhiên, các người canh ở ngoài điện, bất kể là ai tới đều không được vào.” Dứt lời, xoay người tiến vào Huyền Thiên điện.

Trong điện Sở Mạc Trung tà tà dựa vào vu gấm trường kỷ, một tay cầm chén rượu lộ ra nụ cười yếu ớt, khóe miệng giương lên nhìn thân ảnh đang bước vào. “Sao vậy, Nhược Hi nhớ trẫm?” Vật áo không đóng, tóc đen rối tung, bộ ngực màu đồng cổ sau hoan ái phiếm một chút mồ hôi hột, ánh dạ minh châu trên vách nhũ bạch sáng bóng, phá lệ mê người.

“Nhược Hi là vì thân thể hoàng đế ca ca suy nghĩ, cố ý đến đây đưa thuốc bổ.” Nhược Hi thuận tiện bưng tổ yến trên bàn lên, giả cười tiêu sái tiến đi vào.

“Nga? Phải không? Sao trẫm nhớ đâu có sai người đem canh tổ yến?” Sở Mạc Trung tiếp nhận bát mạ vàng, trực tiếp uống cạn. “Bất quá đã là tâm ý của Nhược Hi, trẫm sẽ nhận.”

“Hoàng đế ca ca thực sự cho rằng như vậy? Ai. Nhưng thời gian cũng không còn sớm, hoàng đế ca ca hay là trước đi tắm rửa đi.” Nhục Hi bất ngờ xoay người mở lời đề nghị, đến bên ngoài điện ngồi xuống.

Sở Mạc Trung hứng thú chột nhứ mày, trong mắt giấu tiểu ý trêu tức. Đơn giản như thế xong rồi? May mà hắn vừa còn cố ý làm cho tần phi thị tắm ngâm cao lên một chút. Bất quá sao cô gái nhỏ này thế nhưng tức giận đến không tự chủ được cắn môi?! Hẹp dài con ngươi nheo lại, tiểu ý càng sâu, xem ra chút nữa phải cùng Nhục Hi hảo chơi đùa một phen. Nhưng nghĩ lại bất quá cũng thôi, ai bảo nàng là người hắn vẫn tâm tâm niệm niệm đâu.

Thân ảnh cao lớn đứng lên, đi tới bồn tắm, tinh tế tắm rửa hoàn tất, liền tùy ý mặc vào áo bào nguyệt sắc dệt kim đế, bước ra ngoại điện ngồi xuống. Nhìn Nhục Hi bên cạnh nhẹ mân chén trà ngọt, cái lưỡi phẩn nộ thỉnh thoảng chuồn ra ngoài môi liếm liếm khoe miệng, bất giác bụng dưới căng thẳng.

Sở Mạc Trung bất động thanh sắc kéo gần người bên cạnh lại, trên môi tiểu ý thêm mấy phần ái muội kiều diễm, đưa đến sát mũi Nhục Hi: “Nhục Hi hình như vừa ở trong bát của trăm bò thêm một chút lễ vật bất thường a.”

“Lễ vật như vậy, hoàng đế ca ca thích chứ?” Môi mỏng gần trong gang tấc như vô ý nhẹ nhàng lướt qua môi đối phương. “Ha ha, Nhục Hi nếu dám hạ được trăm, mà lại còn đang ở tầm cung trăm khiêu khích, liền đừng trách trăm nhìn không được.”

Nhục Hi ngẩng đầu nhìn cặp mắt đối diện chiếu rọi thân ảnh của mình, phảng phất như bị nước sắc nhuộm dần, hẹp dài mắt phượng lộ ra thâm thúy u nhiên mỉa mai. “Sao hoàng đế ca ca lại nói như thế, đem sự hảo tâm của Nhục Hi trở thành khiêu khích?” Thân thể mềm mại không xương i ới gần Sở Mạc Trung.

Sở Mạc Trung đem trước người mặt ôm vào trong lòng, một tay ở phía sau Nhục Hi khẽ vuốt, một tay nhẹ nhàng đỡ xuống đai lưng của mình, khuynh thân hôn lên đôi môi đỏ mọng trước mặt. Còn chưa chờ hắn đem đầu lưỡi thâm nhập vào sâu một chút, chủ nhân của bờ môi đỏ mọng kia liền mở miệng, chủ động quấn quýt môi lưỡi hắn.

Sở Mạc Trung đối người trước mặt tận lực phát ra dụ hoặc vô pháp chống đỡ, mà người trong lòng dường như cũng không chống đối, làm cho hắn thuận tiện thỏa thích ra sức hôn, thẳng đến khi răng môi đều bị lấy hơi thở của Nhục Hi mới buông ra.

Nhìn tiểu nữ nhân trong lòng chưa khép kín môi, lóe ra nước bọt tròn bóng, đôi mắt to cũng nhiễm một mảnh sương mù kiều diễm, Sở Mạc Trung không khỏi khẽ gần bên tai Nhục Hi, đầu lưỡi liếm qua, giọng nói tràn đầy ái muội cùng trêu đùa, “Xem ra Nhục Hi rất hài lòng. Ngay cả hai tay bị trói cũng không có cảm giác.” Bàn tay to dài dờn đến bộ ngực lay động, lúc nặng lúc nhẹ tại nơi mềm mại đầy ấp mà tràn ngập co giãn vuốt ve.

“Ngươi...” Nhục Hi lúc này mới kịp phản ứng, hờn dỗi trừng mắt nhìn huynh trưởng vô lương. “Ngươi, vô lại!”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Sở mỹ nhân đùa giỡn (H)

Sở Mạc Trung ôm ngang Nhục Hi hướng vào phía trong điện. “Hoàng đế ca ca không phải muốn Nhục Hi nằm ở cái giường ngoại vừa vui vẻ hoan ái đấy chứ?” Sở Mạc Trung nghe vậy không khỏi bật cười. Rõ ràng là muốn nghiền răng nghiền lợi, lại còn tỏ ra e thẹn cười. “Trăm thị tẩm, luôn chỉ ở giường ngoại điện.”

Nhục Hi nghi hoặc ngẩng đầu, khuôn mặt tuấn tú nam nhân phía trước trong nháy mắt phóng đại, khoe môi dán lên một mảnh nóng rực. Nam nhân một bên ở trên môi nàng gặm liếm, một bên nhẹ nhàng ní non nói nhỏ: “Hi nhi của trăm ghen tị sao?” Nói xong, liền ly khai môi nàng, đầu lưỡi từ bên tai nhẹ nhàng liếm qua, lưu lại một vết nước ẩm nóng.

Đầu lưỡi bên tai nóng trượt cùng mấy phần nói nhỏ say đắm đem tình làm cho Nhục Hi nhìn không được một trận run rẩy. Buông ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng, chẳng biết lúc nào Sở Mạc Trung đã ngồi xuống, đem Nhục Hi ôm vào ngực.

“Đừng nói những thứ vô nghĩa này nữa. Ta từ ngày đó, từ lúc Hi nhi vừa sinh ra, liền đã định không muốn làm huynh muội thuần túy.” Xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn bạch sứ, hắn than một tiếng, “Đây đều do Hi nhi không phải, ai kêu ngoại sinh ra đã xinh đẹp như thế này, mà nay lại còn hạ được cho trăm uống, khiến trăm thiếu chút nữa nhìn không được trực tiếp đem ngoại hung hăng ấn trên bàn.” Lửa nóng đầu lưỡi phốt qua trường mật lông mi, mang đến một tia ngứa ngáy. Mà môi mỏng chậm rãi dờn tới môi đỏ mọng, Nhục Hi chỉ cảm thấy lưỡi nam nhân ở trên môi nàng nhẹ nhàng liếm qua, liền né tránh.

Nhục Hi mê hoặc ngẩng đầu, ôm nam nhân đang thối lui cúi xuống ràng buộc bên hông nàng, nhẹ nhàng nâng tay ngọc, ở vết hồng trên cổ tay nhẹ hôn. “Hi nhi, ngoại xem.” Nói xong ôm lấy Nhục Hi đi tới bức rèm che. Nam nhân ý bảo Nhục Hi hạ vén trừ bố, ở dưới liền lộ ra một chiếc đàn cổ.

Sở Mạc Trung đi ra phía trước, ngồi ở bên đàn, trầm trầm cười: “Trăm thật lâu không có nghe Hi nhi đánh đàn.” Nhục Hi nhướn khoe môi: “Bên người hoàng đế ca ca mỹ nhân thành đàn, xinh đẹp như ngọc, sao còn nhớ rõ Nhục Hi biết đàn?” Thân thủ Sở Mạc Trung phút chốc chế trụ cảm kiều nhân trên đầu gối, mạnh mẽ hôn xuống đôi môi đỏ mọng trước mặt, đẩy ra hai khoe môi, ôm lấy đỉnh hương mơ ước đã lâu, cái lưỡi mút vào nhẹ lay động.

không để người khác có chút chống cự. “Ngô ân... Ân hừ...” Tiểu nhân nhi chỉ kịp phát ra trợn trợn thờ gấp, nụ hôn khiến nàng cả người mềm nhũn, hít thở không thông.

Đầu lưỡi Sở Mạc Trung ở trong miệng nàng khiêu khích dao động, khiến nàng vô pháp khống chế run rẩy. Hắn bá đạo nuốt hương nước miếng trong miệng nàng, thẳng đến chỉ bạc thùy rơi xuống khoe miệng, mọng môi sưng đỏ không thể chà đạp nữa mới ngẩng đầu lên.

Một đạo chỉ bạc ở lúc Sở Mạc Trung ngẩng đầu chậm rãi chảy dài, liên kế nước quang hai người liếm diễm môi. Dạ minh châu trên vách tường chiếu xạ ánh sáng mê người khiến nó trở nên trơn bóng. “Nếu sau này Hi nhi còn nói như vậy, trăm sẽ trừng phạt thế này.” Sở Mạc Trung cười ái muội tà khí.

“Hi nhi vẫn nên vì trăm mà khảy một bản đi.” Cười nhẹ sờ chóp mũi tiểu nhân nhi trong lòng, đem nàng xoay hướng, đối mặt với đàn cổ. Hai tay thon dài liền thuận thế đặt ở thất lưng Nhược Hi vuốt ve. Nhược Hi một lát sau mới hồi phục tinh thần, trong lòng không khỏi phỉ nhổ chính mình bị nam sắc dụ dỗ: “Hoàng đế ca ca nếu muốn nghe khúc, Nhược Hi liền tấu bồi.” Nói xong liền muốn đứng dậy ly khai. “Hi nhi tấu khúc đảo cũng không sao.” Nam nhân để xuống giai nhân muốn đứng lên.

Hai tay ở trước người nàng, một cái từ hông bụng đi lên trên, tham nhập vào trong tầng tầng cung trang, cho đến khi chạm tới cái yếm liền cảm một phong nhũ qua lại vuốt ve, khiến ngọc nhi trợn trợn nức nở. “A ~ không nên...” Vừa ở Thái y viện thấy được tràng kích tình kia mà bây giờ kiểu nhu mẫn cảm của chính mình lại bị qua lại đè ép, “Ân a... Ha...” Tiểu nhân nhi toàn thân xụi lơ, không khỏi dựa vào người phía sau. Không ủng hộ cũng không phản đối.

“Như vậy mềm nộn vú, Hi nhi sao vậy có thể cất giấu không cho trăm nhìn?” Nói xong nam nhân lập tức ác liệt kéo xuống cung trang, trực tiếp đem cái yếm thêu mẫu đơn đỏ tươi cởi ra. “Ha ha, Hi nhi của trăm thực sự rất mẫn cảm nha...” Bàn tay to có ý nắm kiểu đỉnh hồng môi, cấp tốc xoay quanh nhu động. “A? Hi nhi sao còn chưa đánh đàn?” Sở Mạc Trung giả vờ không hiểu, lại đem ngón tay dài tận lực xẹt qua nhũ tiem sớm đã thẳng đứng.

“Ân... Ca ca... Không nên...” Nhược Hi khó nhịn thấp suyền, miễn cưỡng ngồi thẳng thân thể, run rẩy nâng ngón tay trắng nõn xẹt qua dây đàn, một mặt dài huyền băng âm mấy phần kiều diễm niếu niếu tán ra, rơi vào trong tai Sở Mạc Trung lại cảm thấy bụng dưới nóng lên.

Khúc còn chưa bắt đầu, liền đã khiến hần ý chỉ muốn đem người trong lòng hung hăng đặt dưới thân, làm cho nàng chỉ vì mình phát ra tiếng rên rỉ. Mắt phượng hẹp dài hiện lên một đạo tia sáng, môi mỏng nhếch lên, nắm chặt no đủ trong lòng bàn tay, không nhanh không chậm nhu động.

Tiếng đàn nhẹ nhàng chậm chạp, đầu ngón tay hần động tác cũng hết sức ôn nhu khiêu khích. Bất chợt ngón trở đặt trên hồng nộn nhũ tiem ấn xuống, bàn tay buộc chặt vuốt ve. “Ân a... Ngô... Nhẹ...” Yêu kiều tái khởi, mà tiếng nhạc như cũ thần nhiên kiều diễm, mang theo mấy phần động tình. Nhiệt độ lòng bàn tay nam nhân theo nhũ tiem càng thêm rất nganh xông ra mà lên cao, tay cũng bắt giác giữ nặng thêm ba phần.

Một cái tay khác vẫn đặt ở thất lưng Nhược Hi chậm rãi buộc chặt, làm cho nàng không thể không kê sát vào lòng nam nhân nóng như thiết bàn. Hần cứng rắn cố ý cách hương la quần dài thông thả luận động. “Ân, ca ca...” Nhược Hi không khỏi dừng lại, tiếng nhạc âm cuối tiêu tan, trong miệng thờ dài tựa như than nhẹ. “A... Ân... Nga...”

“Hi nhi quả nhiên tài đánh đàn tiến bộ không ít.” Sở Mạc Trung nhẹ mút bà vai bạch ngọc, một ngữ hai nghĩa găm cắn cái cổ mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Hi muội muội phản công (H)

Sở Mạc Trung đem người trước người chuyển qua, nhìn tiểu nhân nhi mở rộng vạt áo, trên vú ả ả vài đạo dấu vết hồng sắc, con ngươi càng thêm sâu ám, dễ dàng đem cung trang vàng nhạt trên người Nhược Hi toàn bộ khai giải, ôm tới trên long sàng.

Long sàng gỗ đàn hương rộng lớn, ngọc nhi nặt mảy như họa, tóc đen rối tung, y sam bán hạ, tuyết phu trắng nõn trên vài sợi tóc đen, thấp thoáng ở giữa y sam lộ ra hai điểm đỏ, thân thể hơi run rẩy, vô cùng mê người. Nhược Hi hơi động thân, thấy Sở Mạc Trung ngồi ở bên cạnh, phượng người đang trên người mình qua lại quét qua.

Thấy Nhược Hi nhìn mình, Sở Mạc Trung cười cười dựa vào gối mềm, động một chân, đối Nhược Hi nói: “Quả nhiên là “Thiên triều chi ngọc” Khuynh Nhan công chúa, cảnh trí như vậy, thực sự khiến người ta chờ mong...”

Nhược Hi nghe vậy liền quỳ ngồi dậy, chậm rãi đem y phục trên người trút hết, đem tóc đen tán loạn sau lưng phủ trước ngực. Nội điện vắng vẻ, quang trung nhợt nhạt dạ minh châu chiếu xuống tiểu nhân nhi ngồi trên long sàng to rộng, con ngươi hồn nhiên chớp động, dường như rơi vào thế gian tĩnh linh, vốn đã mê người diễm lệ lại càng thêm quyến rũ. Da thịt trắng nõn, cặp vú đầy đặn, eo thon mảnh khảnh như ả như hiện sau làn tóc, mị hoặc tựa mạn châu sa nở rộ bên bờ sông (Mạn châu sa là hoa bi ngân đỏ. Nở bên bờ sông Hoàng tuyền), cực hạn xinh đẹp.

Sở Mạc Trung trong mắt tà khí cùng tiểu ý càng thêm thâm thúy, trên dưới đi động yết hầu tiết ra mấy phần khó nhịn. Nhược Hi hơi lộ ra má lúm đồng tiền, mặc dù vẫn mang mấy phần ngượng ngùng cùng khản trương, nhìn quanh lưu chuyển, lơ đãng lộ ra một chút gọi cảm, lại khiến Sở Mạc Trung cổ

họng một phen căng thẳng, thân thủ muốn đem tiểu nhân nhi kéo vào trong lòng.

Nhược Hi cười duyên né tránh bàn tay nam nhân: “Hoàng đế ca ca nếu đã nói Nhược Hi khiêu khích người, vậy hãy để cho Nhược Hi làm xong đi. Nhược Hi không thích bỏ dở giữa chừng nha.” Nghe được lời ấy, Sở Mạc Trung không biết nên khóc hay nên cười, tiểu yêu tinh này biến thành như vậy, rõ ràng là muốn làm cho hắn dục hỏa đốt người. Nhưng nét mặt lại bất động thanh sắc: “Nga? Vậy Hi nhi tính toán tiếp tục thế nào? Chẳng lẽ muốn cứ như vậy ngồi một đêm sao?”

“Hoàng đế ca ca sinh ra đã mị hoặc câu người như vậy, Nhược Hi tự nhiên cần phải cẩn thận suy nghĩ xem nên làm sao a.” Ngọc nhi kiều mềm khẽ cau mày nhìn nam nhân trước mặt. Dáng người cao to, mặt mày thâm thúy, áo bào nguyệt sắc dệt kim hơi lộn xộn, tóc dài đen bóng rơi là tả trước ngực, dưới châu quang, da thịt màu đồng cổ phát ra nẩy phần ái muội, mà một bàn tay to trên đùi còn nhẹ nhàng khoác lên đầu gối, lộ ra mười phần thái độ phong lưu biếng nhác.

Nhược Hi khẽ nhủ mày, cắn đầu ngón tay, hoàng đế ca ca này có phần cũng quá được trời xanh ưu ái đi, đơn giản là tư thế bán ngồi cũng câu dẫn người như vậy. Giương mắt hướng nam nhân mục quang tiểu tựa phi tiểu. Liền hôn nền cái cảm dương dương, hai tay cũng sờ vào bên trong y sam, đụng tới vật sớm đã đứng thẳng nhỏ ra, ý xấu nheo nheo xoay xoay rồi phát nhẹ.

“Ngô, tiểu yêu tinh...” Sở Mạc Trung đè lại bàn tay nhỏ bên trong y sam làm loạn, hai tròng mắt híp lại. Tiểu nhân nhi tựa hồ bị lấy lòng, cách cách cười duyên lộ ra cái lưỡi, to gan liếm trên yết hầu nam nhân, tiện đà ngâm lấy tiểu hạch, nhẹ nhàng mút cắn. “A... Hi nhi...” Sở Mạc Trung thở dốc than nhẹ, ngón tay lần thứ hai tham hưởng nữ thể trước mặt.

“Hoàng đế ca ca nhất ngôn cửu đỉnh, nếu đã nói để Nhược Hi hôm nay làm, liền không được nuốt lời.” Nhược Hi đỏ mặt, ép buộc chính mình nhìn mắt phượng tràn đầy tình dục nói.

Sở Mạc Trung khàn khàn cười: “Được, vậy trăm lần không động thủ nữa.” Dứt lời quả thật không có động tác gì thêm. Nhược Hi liếm liếm môi, thân thủ nắm lấy vật áo Sở Mạc Trung, cỡi ra bào sam sớm đã tán loạn. Y sam cỡi xuống dần lộ ra lồng ngực rắn chắc, mà hai đóa hồng sắc thù du trước ngực khiến cho Nhược Hi nhìn không được há mồm cắn, sử dụng răng nhẹ nhàng trên dưới di động, đầu lưỡi còn thỉnh thoảng qua lại liếm liếm. “Ngô hử...” Bên tai truyền đến tiếng kêu rên, làm cho tiểu nhân nhi đùa giỡn càng thêm hăng say, dễ dàng nhảy qua ngồi giữa thất lưng nam nhân, một tay nắm một đóa thù du, một cái tay khác thì duyên dáng từ cơ bụng rắn chắc lần xuống phía dưới.

Bàn tay nhỏ bé đụng tới lưng quần, đang lúc chần chừ thì nghe thấy giọng nam mát tiếng trên đỉnh đầu nói: “Hi nhi không muốn tiếp tục phải không? Nếu đã như vậy, trăm lần phải thúc đẩy.” Nghe được lời này, Nhược Hi lấy hết dũng khí gạt quần Sở Mạc Trung, lập tức thấy được vật sưng đỏ bắn ra, không khỏi hoảng sợ kinh ngạc mở to hai mắt. Trời ạ... Sao có thể, sẽ như thế to... sẽ như thế thô...

Nhìn dục vọng kiều ngạo uy vũ hùng tráng, gân xanh bên trên vòn quanh, mà màu đỏ tím cực đại càng ám chỉ chốc lát sau sẽ vô cùng vui thích, Nhược Hi không khỏi xuân tình dập dờn, mặt huyết một trận ngửa ngáy khó nhịn, mặt nước thom ngọt róc rách tuôn ra, tiểu huyết cũng co rút mạnh mẽ.

Nhược Hi “Rầm” một tiếng, nuốt xuống một ngụm nước miếng, bàn tay nhỏ bé nhút nhát xoa xoa cực đại ngay trước mắt, Sở Mạc Trung trong nháy mắt căng thẳng, hít vào một ngụm khí lạnh. “Ca ca ~” Nhược Hi e lệ than nhẹ. “Rất tốt... Đến, Hi nhi, nhúc nhích tay.” Nam nhân dụ hoặc dán tại bên tai Nhược Hi. Nhược Hi dường như bị thôi miên, cảm nam căn, trên dưới đòi động.

Nam nhân sáng khoái híp lại hai mắt, ngón tay như có ý thức tham nhập chỗ giữa hai tiểu nhân nhi, xẹt qua rừng rậm phía trên, trực tiếp đem ngón xen giữa hoa huyết. “A ần...” Tiểu nhân nhi một tiếng nức nở, trên tay căng thẳng, làm cho nam nhân trong nháy mắt mất một tắc vuông. Ma chỉ đề tại đỉnh tiểu hạch rất nhanh run run nhu chuyển.

“A... Ca ca... Điềm nhẹ... Ần... Điềm nhẹ...” Theo Sở Mạc Trung càng thêm cuồng dã động tác, tiểu huyết Nhược Hi rất nhanh đóng mở, xuân nước róc rách thuận theo ngón tay thon dài ồ ạt chảy ra, làm cho bàn tay to của nam nhân đứng đầy dầm thủy hương trượt. “A... Thật thoải mái... Ần a... Không, không nên... A... Chậm một chút... Ca ca, ca ca... A a... Thật thoải mái... Thoải mái... Aha...” Tiểu nhân nhi hoàn toàn rơi vào trong biển tình, tiểu huyết không ngừng co giật, mặt nước ồ ồ chảy ra. Mà bàn tay ngọc bạch nhỏ bé cũng vô ý thức điên cuồng lộn, làm cho nam nhân cũng thô suyển liên tục: “Ần ngô... Tiểu yêu tinh... A... Tiểu yêu tinh của ta...”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Phá ăn vào bụng 1 (H cao)

Sở Mạc Trung thân thủ đem Nhược Hi nhẹ nhàng áp đảo ở trên người, ngón tay thon dài trượt theo môi đỏ tron bóng xuống dưới đỉnh hồng trước ngực, qua cái rốn xinh xắn, mang theo điện lưu nhè nhẹ lướt qua, cuối cùng dừng ở bí mật hoa viên ấm nóng. “Ồ đây... Ở đây... Ở đây... Còn có ở đây...” Theo thanh âm mát tiếng, Sở Mạc Trung chậm rãi tìm xuống hoa nhỏ hạch e thẹn, bắt ngờ ẩn sâu, “Đều của riêng ta...”

“A...” Cảm giác tê dại kịch tính làm cho Nhược Hi nức nở lên tiếng, thân thể mẫn cảm run nhè nhẹ. “Hi nhi xem ra thực sự rất ngon, trăm vô cùng đối bụng a...” Ngón tay ái muội ở mặt chỗ ma sát, “Trông, mặt nước cũng rất nhiều...” Nam nhân ác liệt đem ngón tay dính đầy xuân nước của tiểu nhân nhi rút ra, nâng tới trước mặt Nhược Hi, mặt nước làm ngón tay hắn thêm nẩy phần xuân sắc. “A...” Nhược Hi kinh hô, nguyên lai, nam nhân chậm rãi liếm ngón tay ngập xuân nước, ác liệt chặc chặc lên tiếng. “Vị đạo của Hi nhi, trăm đương nhiên phải nếm thử.”

“Ca ca!” Nhực Hi hờn dỗi. Hắn sao có thể, có thể như vậy... Cảm giác khó xử làm Nhực Hi thấy tiểu huyết một trận co rút nhanh, hạ thể lần thứ hai chảy ra một nước. “Àn a...” Giơ lên con người đẹp câu người dập dòn gọn nước, Nhực Hi khó nhịn trên thân thể cường tráng nhúc nhích. Da thịt màu đồng cổ trước mắt dụ Nhực Hi lộ ra cái lưỡi mềm mại, nhẹ nhàng mút liếm, lưu lại từng đạo trong suốt nước quang, ánh lên mấy phần phi sắc kiều diễm.

Sở Mạc Trung lấy tay nắm lấy một ngưng nhũ trước ngực tiểu nhân nhi, đại ma chỉ dán sát vào nộn vú đứng thẳng trên dưới tả hữu ma sát. “Nhũ tiêm Hi nhi đã cứng rắn rồi...” Con người Sở Mạc Trung sắc lại tối sầm mấy phần, “Như thế cứng... Mà lại có vẻ mềm nộn như vậy... Thực sự là dâm loạn a... Tiểu yêu tinh...” Hạ thể nam nhân kiên cố căng cứng mấy phần, bàn tay tiếp tục đưa vào một chỗ cũng không chịu chi có như vậy ở bên ngoài khiêu khích.

“A... Ân... Không nên, đau... Ngứa... Ừ...” Nhực Hi đỏ mặt, mị nước con người, không ngừng giãy dụa cái mông nhỏ. “Đến, Hi nhi, nói cho trầm biết, chỗ nào đau, chỗ nào ngứa?” Nam nhân tà ác gần kề nói nhỏ, bỗng nhiên ngậm một viên hồng môi khác bị vắng vẻ, ác ý khê cắn chà đạp.

“A ân...” Nhực Hi yêu kiều nâng cao mấy phần âm, “Aha... Ca ca... Điềm nhẹ... Hảo... Thật là nhột... Ân hử... Thật thoải mái...” Vô pháp khống chế khoái cảm càng để lâu càng nhiều, bất lực giãy dụa thân thể mềm mại, Nhực Hi vô ý thức nắm lấy mái tóc dài của nam nhân, muốn tách rời nhưng lại vô pháp đem ngực mình hướng miệng hắn, im lặng cầu xin.

“Ba...” Sở Mạc Trung bất ngờ buông ra nhũ tiêm trong miệng, hồng diễm nước phủ tại đầu vú sớm đã sưng to, mà bàn tay màu đồng cổ lập tức nắm lấy một kiều nhũ khác được da thịt trắng nõn tôn lên, tản mát ra ý dâm mỹ mồi gọi.

“A... Ân... Không nên nhìn...” Nhận thấy được ánh mắt nam nhân tham lam, cơ thể Nhực Hi càng ngày càng ngứa ngáy khó chịu, một cổ dâm loạn xuân nước theo hoa huyết chảy ra, lưu lại trên bàn tay nam nhân rồi chảy qua kẽ tay, rơi xuống bụng dưới.

“Hi nhi thực sự là nhiệt tình a... Hảo ướt... Nóng quá...” Thanh âm nam nhân thấp trầm khàn khàn, tràn ngập tình dục, “Bên trong, cũng như thể nhiệt tình nha...” Ngón tay dài quá phận đưa vào bên trong hoa huyết, “Như thể mềm mại... Như thể chặt chẽ... Còn hấp dẫn lắm, không cho trầm đi...” Nam nhân một chút nặng một chút nhẹ qua lại, cố ý cong tay, nhẹ tao nội bích trên thịt non trượt mềm. “A... A a... Thật thoải mái... Ca ca, ca ca... Không chịu nổi...” Liên tục không ngừng kích thích làm cho Nhực Hi dâm loạn kiều mị phát ra tiếng rên rỉ.

“Thật là một tiểu bảo bối nhiệt tình.” Nam nhân cười nhẹ, bỗng nhiên nhảy đi nhảy lại đỉnh hoa hạch, cũng đưa ngón tay giữa xen vào. “A a a...” Thân thể mềm mại tiểu nhân nhi bất ngờ căng thẳng rồi lại thả lỏng, giữa hoa huyết tuôn ra xuân nước ào ạt, gấp gáp thờ gấp.

Nam nhân sừng sốt, nhưng lại lập tức bật cười, “Hi nhi thật mẫn cảm nha, như vậy liền đạt khoái cảm?” Nói xong tà ác đem bàn tay to tràn đầy dâm thủy xoa xoa môi mộng tiểu nhân nhi, lại cúi đầu hôn lên. “Ân hử... Ân...” Nhực Hi kiều mị thờ hồn hên, vừa đạt được cao trào lần đầu tiên, thân thể đã liên lần thứ hai trống rỗng, tuyết trắng non mềm trên thân thể nam nhân giãy dụa, ma sát chà chà. “Ca ca... Khó chịu... Ta muốn...” Trong lòng ngứa ngáy làm cho Nhực Hi bất an kéo tóc Sở Mạc Trung.

“Muốn cái gì? Ân? Nói ra, Hi nhi, nói ra, ca ca liền cho người...” Nam nhân không tự xưng là trầm, trong mắt đỏ rực câu động tình dục. “Ca ca...” “Muốn cái gì?” Nam nhân chính là không để cho tiểu nhân nhi thỏa mãn, nhẹ nhàng hôn khuôn mặt đỏ ửng. “Ta muốn... Ca ca... Muốn ca ca...” Nhực Hi kiều kiều thấp khóc, nước mắt lưng trong mơ hồ.

“Hi nhi... Như thể ủy khuất nha...” Sở Mạc Trung lắc đầu cười nhẹ, cảm giác dục vọng bị chính mình quên đi càng thêm sưng to. Tiểu nhân nhi này nha, một chút cũng không biết săn sóc, hắn đã ghen lâu như thế, chỉ sợ thương nàng, nhưng chính nàng lại thật nóng ruột.

Sở Mạc Trung xoay người đem Nhực Hi đặt dưới thân, bình tĩnh nhìn nàng: “Hi nhi...” Nỉ non mang bảy phần yêu say đắm, ba phần đau sùng, “Hi nhi, nếu cho ta, người liền không có đường lui...” “Ca ca... Yêu ta...” Tóc dài tiểu nhân nhi dưới thân phô tán, thân thể tuyết nộn mềm mại tựa như cà độc mê người, con người trung cảnh xuân lưu chuyển, tao nhã muôn vàn, mị hoặc tới cực hạn. “Cho tới bây giờ... Người chính là người yêu của ta, ca ca của ta...” Tiểu nhân nhi kiên định ngênh hướng ánh mắt hắn, bắp đùi tuyết trắng thon dài cũng kiên định quấn tại thắt lưng. “Ca ca, muốn ta... Làm cho ta triệt để, trở thành của người...” Nhực Hi nhẹ nói, âm cuối chưa nói xong đã bị che mất.

“Hi nhi... Tiểu yêu tinh của ta... Bảo bối của ta...” Nam nhân thật sâu hôn xuống đôi môi đỏ mộng, cực tiến triển miên khiêu khích, nhiệt nóng hạ thân dính ở mặt huyết trơn trượt xoay tròn, “Từ hôm nay, người chỉ có thể là của ta.” Nam nhân hé ra con người phủ tạng tạng sưng mù. “Người đau, cũng chỉ có thể do ta làm” Dứt lời, động mạnh thắt lưng rắn chắc, đem dục vọng lửa nóng thô to đẩy ra cánh hoa trơn trượt, bỗng nhiên xông vào.

“A...” Tiểu nhân nhi nhịn không được cao giọng kêu đau, lại ôm chặt lấy Sở Mạc Trung không buông. “Ca ca... Ca ca... Người là của Hi nhi... Cùng là một với Hi nhi...” Nhực Hi vô cùng đau đớn cong thân, đồ tui nhè nhẹ từ huyết nội chậm rãi tràn ra...

Bạn đang đọc truyện *Điểm Để Khuyết Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Phá ăn vào bụng 2 (H cao)

Sở Mạc Trung định thân hình, đau lòng hôn lên môi Nhực Hi, một trận liếm hôn mút vào. “Hi nhi... Bảo bối của ta... Nhịn một chút...” Bàn tay to thon

dài đưa về phía đỉnh chỗ hai người kết hợp nhẹ nhàng vuốt ve, giảm bớt đau đớn cho tiểu nhân nhi.

“Ân hử... Ân...” Theo đau đớn chậm rãi giảm bớt, khoái cảm lần thứ hai trở lại thân thể Nhược Hi, cẩn thận từng li từng tí thử động hạ thân, lại nghe được phía trên vang lên một thanh hít sâu không khí. Giương mắt nhìn, Sở Mạc Trung cau mày, trên trán gân xanh co rúm. Nhược Hi thân thủ sợ hãi, xoa giữa mi Sở Mạc Trung: “Ca ca, người rất khổ sở sao?” Sở Mạc Trung nắm lấy bàn tay nhỏ trên mặt, khẽ hôn một chút, đưa tay ấn xuống ngực mình: “Ca ca muốn yêu người, Hi nhi, Hi nhi của ta.”

Nhược Hi nghe vậy nhấn chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, cảm giác được trong cơ thể dục vọng ca ca tựa hồ đang trướng đại hơn, mặt trên gân xanh nhảy lên như có thể sổ thanh. Đau đớn như vậy, ca ca... Ca ca còn thật to như thế, sợ rằng đang đau ngắt trời. Lại giương mắt nhìn mắt phượng Sở Mạc Trung, dễ dàng thấy được tràn ngập yêu say đắm, liền cắn răng thở dài: “Được rồi, người tới đi.” Sở Mạc Trung bị Nhược Hi bày ra bộ dáng anh dũng hi sinh làm cho tức cười: “Hi nhi a Hi nhi, người thật là bảo bối của ta.”

Sở Mạc Trung mềm nhẹ phủ người ngọc nhi, bởi vì khẩn trương mà khiến thân thể mềm mại căng thẳng, ôn nhu trấn an: “Hi nhi, đừng sợ, thả lỏng...” Hần thông thả mà mềm nhẹ hơi rút ra, lại xoay tròn nghiền nát. “Ân... Ân...” Con người Nhược Hi bán mở, mỗi anh đào phát ra tiếng mê người rên rỉ. “Thoải mái sao? Hi nhi” Sở Mạc Trung cố nén cảm giác bị chặt đồn ẩm áp tầng tầng mị thịt giữ lại.

“Ân a... Ca ca... Nhức nhích...” Tiểu nhân nhi yêu kiều. “Ha ha, Hi nhi, chuẩn bị xong, ca ca mang người bay lên trời.” Dứt lời, liền bắt đầu cuồng dã rút ra đâm vào.

“A... Ca ca... A a...” Tiểu nhân nhi vì kịch liệt mà không ngừng phập phồng, bàn tay nhỏ bé dâm loạn vung vẩy, trong lúc vô tình đụng thủ du đồ sậm trước ngực nam nhân, liền nhéo lấy không buông, vô ý thức qua lại chà xát động khẩu quát.

“Ân hử...” Nam nhân bị tiểu huyết không ngừng nhức nhích hút chặt, thêm vào đó bàn tay nhỏ kia còn ở trước ngực làm loạn, hơi thở không khỏi căng thẳng, tê dại khoái cảm từ chỗ giao hợp không ngừng lan ra khắp cơ thể. Nam nhân hít mắt phượng câu hôn, khoe miệng hiện lên một mặt mị hoặc cười khê. “Hi nhi thực sự là bướng bỉnh a, phía dưới cái miệng nhỏ nhắn... Ân... Hút ca ca không buông... Nha... Trên tay, còn không quên tác quái... Ân a...”

Hai tay nam nhân cầm vú tiểu nhân nhi tràn ngập co giãn, mạnh mẽ xoa bóp, cũng thỉnh thoảng nắm nhũ tiem sớm đã sưng to nở rộ qua lại khê động. “A... Ca ca... Muốn... A... Hi nhi muốn...” Tiểu nhân nhi mị nhãn đã phủ tầng tầng sương mù, một tiếng kiều mị rên rỉ cũng liêu người mị hoặc dương cao.

“Hi nhi... Hi nhi... Hi nhi...” Hạ thân nam nhân ra sức vận động. Màu đỏ tím dục vọng dính đầy trong mật hoa dâm dăng nơi tiểu huyết, trừu cảm giữa còn mang theo nhẹ nhẹ máu tươi xữ nữ, lẫn vào nhau sớm đã thành đại dương mệnh mông một mảnh dâm thủy, ba ba rung động.

Thanh âm ẩm ướt dính ngấy tạo thành một bầu không khí dâm mỹ, nam nhân cũng nhịn không được phát ra trận trận thổ dốc, nam căn dùng sức cắm sâu vào miệng từ cung mềm mại, thoáng xoay tròn, người dưới thân liền phát ra tiếng yêu kiều gần như khóc, nước huyết trong mị thịt nhẹ nhàng bỗng nhiên kịch liệt trào ra, thẳng đến huyết khẩu, đôi lại càng lấy thêm tốc độ cuồng phong nặng đảo đi vào.

“Ân... Ân... Chậm một chút... A... Ca ca ca ca... Thật thoải mái... Ân a... Chậm một chút...” Tiểu nhân nhi sớm đã bị Sở Mạc Trung khi thì ôn nhu, khi thì dã man, khi thì mau mau, khi thì chậm chậm cắm vào mà đánh mất rụt rè, chỉ có thể cao giọng dâm mỹ gọi, phóng đảng giẫy dụa thân thể mềm mại xinh đẹp.

“Hi nhi... Ân hử... Hi nhi phía dưới cái miệng nhỏ nhắn hảo chặt... Hảo hút a...” Nam nhân phun ra lời nói dâm mỹ không chịu nổi, “Ân... Hảo bỗng... Hi nhi... Lại chặt một điểm...” Sở Mạc Trung bỗng nhiên rút ra dục vọng, còn chưa chờ Nhược Hi kịp phát ra tiếng yêu kiều kháng nghị đã đem nàng trở mình, phủ nằm trên giường, cực đại còn thật lần thứ hai hung mãnh xen vào.

“A a a... Ân... A a a...” Nhược Hi hai chân bị mở ra, bộ dáng gọi cảm quyến rũ mang thêm vẻ ngây ngô, nam nhân lại vô hạn yêu thương, mềm nhẹ liếm hôn lưng nàng, lưu lại nhiều đóa hoa hồng xinh đẹp nở rộ, một bàn tay đưa về phía trước, bao phủ ngưng nhũ mềm mại trong chăn gấm không được vuốt ve. Mà thắt lưng lại không đình chỉ động tác, cứng như cục đá phủ trên mông tiểu nhân nhi, phát ra tiếng vang dâm mỹ.

“Hi nhi...” Trong cuồng tính luật động, Sở Mạc Trung ngửa đầu vi suyễn, “Hi nhi... Hi nhi...” “A a... Ân ha...” Nhược Hi bị xúc phạm dâm không ngừng, khoái cảm liên tục, mật huyết càng ngày càng rút chặt, ôm lấy Sở Mạc Trung “A...” Một tiếng, như dã thú rít gào, cái mông rắn chắc càng thêm run run rất nhanh.

“Hi nhi... Nói, a... Là ai... Ai giữ lấy người...” Sở Mạc Trung trên diện rộng trừu cảm, “Nói...”

“Ngà a... Là... Ân hử... Là ca ca... A...” Thiếu nữ xinh đẹp thét chói tai, tiểu thân thể kiều kiều ở trên chăn gấm điên cuồng giẫy dụa. “Ân...” Sở Mạc Trung lần thứ hai đem tiểu nhân nhi cuốn qua, hung hăng đâm vào, cũng đồng thời ở một chỗ hoa hạch dùng tay khiêu khích.

“A a a... Trung... Ta yêu người... A a a...” Ngọc nhi chợt hắt đầu, tóc đen phủ một chút mồ hôi, mật huyết không ngừng co rút, đạt tới tiêu hồn mỹ lệ cao trào, cũng hô lên tình yêu ẩn sâu mười lăm năm.

“Hi nhi... Hi nhi... Hi nhi...” Sở Mạc Trung cũng cuồng đảo, chợt xen vào chỗ sâu nhất trong cơ thể tiểu nhân nhi, đem nồng đậm nam tinh bắn vào từ cung không ngừng co rút, vật nhỏ nóng lần thứ hai co quắp liên tục.

“Hi nhi... Hi nhi của ta... Ta yêu... Sau này, ta sẽ không buông người ra...” Giữa lúc hôn trầm, Nhược Hi nghe thấy giọng nam nhân mình yêu say đắm mười lăm năm ở bên tai thấp nói, khoe miệng câu ra một đóa lúm đồng tiền tuyệt diệu.

Sở Mạc Trung thở dốc , ôm chặt tiểu thiếu nữ sớm đã hôn mê, không đợi chính mình bình phục kích tỉnh đã một lần lại một lần hôn không ngừng vào mặt tiểu nhân nhi.

Đợi mười lăm năm, hiện tại hẳn cuối cùng cũng có thể đem ngọc nhi ôm vào trong lòng, cuối cùng cũng có thể nói, Hi nhi là trân bảo của ta, nữ nhân của ta, là người ta yêu.

Mặc kệ sau này sóng to gió lớn đến đâu, ta cũng sẽ không buông người ra.

Bởi vì, ta...

Yêu người...

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Huyền Thiên điện mưu lược

Bên trong đình Ngưng Uẩn, Sở Nhược Hi lười biếng gác đầu xuống bàn, nhìn ngoài đình từng mảnh tuyết bay, không một chút chạm tới cái chén trên bàn. “Chủ tử, trà đã nguội rồi. Ta giúp người đổi một chén khác nhé.” Hồng Tụ nói. “Không cần, các người uống đi.” Nhược Hi đổi phưng hướng một lần nữa nằm xuống. “Cái kia, chủ tử.” Oanh Nhiên do dự. “Chủ tử các người cho phép, không nên này cái kia.” Nhược Hi lần thứ hai đổi tư thế.

“Chủ tử, người còn cần dùng đồng tử?” Oanh Nhiên ngánh da đầu, lấy ra thuốc tiên đồng tử tiêu sưng hóa ứ. Nhược Hi trong nháy mắt một sửa lại thái độ biếng nhác, che dấu vết hôn trên cổ. Hoàng đế ca ca là tiểu cầu sao? Từ hôm bọn họ ở Huyền Thiên điện hoan hảo ngày ấy đến nay đã qua bốn ngày, đồng tử cũng dùng ba ngày, nhưng sao vẫn còn nhìn ra dấu vết. “Nam nhân này găm sâu như vậy để làm chi a?” Nhược Hi thì thảo oán giận, nhưng nghĩ đến ngọt ngào ngày ấy, trên mặt lập tức ửng hồng mấy phần. Hôm ấy sau khi nàng bất tỉnh, hoàng đế ca ca chỉ cho nàng ngủ hai canh giờ, nửa đêm lại đem nàng đánh thức, muốn nàng một lần lại một lần. Nếu không phải hôm sau còn phải lâm triều, sợ là đến tận bây giờ nàng còn đang nằm trên giường tỉnh dưỡng.

Mất tự nhiên điều chỉnh thân thể, lại cảm nhận được hạ thân như trước truyền đến ần ần đau nhức, Nhược Hi tựa đầu lên khuỷu tay. “Điện hạ, bệ hạ cùng Huân vương điện hạ đang ở Huyền Thiên điện.” Một tiểu thái giám mây thanh mắt đẹp đứng ở hạ đình cung kính khom người bẩm báo. “À, bản cung biết rồi.” Nhược Hi ngồi thẳng người, hơi thở dài.

Trong Huyền Thiên điện, Diễm đế Sở Mạc Trung cùng Huân vương Sở Mạc Đường ngồi trên án thưởng trà. “Nghe nói tam ca mấy ngày nay tâm tình rất tốt a.” Sở Mạc Đường bán chống cằm, cười trừ ghẹo. “Lão Ngũ còn có thời gian đi hỏi thăm những lời đồn đãi nhảm này, xem ra vẫn rất thanh nhàn nha.” Sở Mạc Trung không chút nào để ý tới.

“Tam ca!” Sở Mạc Đường dờ khóc dờ cười, “Nói như thế, người thực sự đã xuất thủ với Tiểu Nhược Hi?” “Trẫm đã đợi mười lăm năm.” Sở Mạc Trung không lạnh không đậm trả lời một câu. “Tam ca, người là vua một nước, tự nhiên sẽ không người nào dám ở bên tai người nói huyền thuyên. Nhưng Tiểu Nhược Hi lại không giống, người đã suy nghĩ cẩn thận?” Sở Mạc Đường nghiêm mặt, “Huynh muội yêu nhau vốn không hợp đạo lý, ta không lo lắng người, chỉ sợ sau này điều Tiểu Nhược Hi nghĩ phải đối mặt, không phải nhẹ nhàng.”

“Nữ nhân của ta, không phải là kiều hoa nhuyển ngọc.” Sở Mạc Trung cường thế đáp lại, “Lão Ngũ người hẳn đã quên. Năm đó ta người hai người đều trọng thương, là ai lấy mười ba chỉ linh xây hạ ám sát cùng quang nhận, là ai giúp người chỗ hai vị sư phó đạt được hôn thê.”

Sở Mạc Đường ngẩn ra, lập tức trầm tĩnh lại, “A. Quan tâm quá sẽ bị loạn. Xem ra ta đã coi thường Tiểu Nhược Hi của chúng ta.”

Đang nói đến đó, bỗng nhiên thanh âm thiếp thân tổng quản Sở Mạc Trung, Chu Kính từ ngoài điện truyền đến: “Bệ hạ, Huân vương điện hạ, Khuyên Nhan công chúa điện hạ đến bái kiến.”

“Đường ngũ ca!” Nhược Hi hài lòng tiêu sái bước vào trong điện, “Đường ngũ ca gần đây không đi gặp ta nha.” “Ha ha, Tiểu Nhược Hi, gần đây Đường ngũ ca mấy lần đi gặp người, hình như toàn bị Hồng Tụ Oanh Nhiên nhà người cản lại thôi. Họ nói người nằm trên giường tỉnh dưỡng?” Sở Mạc Đường yêu thương kéo kéo tóc Nhược Hi, trêu ghẹo nói.

Nhược Hi nhăn mũi, không nói thêm gì nữa. Sở Mạc Trung ôm chầm lấy Nhược Hi, thân mật khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hướng Sở Mạc Đường nói: “Ngày mai là sinh nhật Nhược Hi mười lăm, trẫm đã cho người xử lý, đến lúc đó người cũng đừng quên.” Sở Mạc Đường sang sảng cười: “Cái này là đương nhiên sẽ không thể quên a. Lần này cũng là lễ cập kê của Tiểu Nhược cho nên không thể quá keo kiệt, nhiều người đến cho đồng vui. Nhân tiện để Nhược Hi chọn nữ quan.”

Huynh đệ hai người nói chuyện, bỏ qua Nhược Hi bất mãn ngồi một bên. “Hai vị ca ca bắt giặc đa sự sao? Nếu mấy năm vừa rồi chưa từng làm qua tiệc sinh nhật, thì năm nay cũng đơn giản miễn đi.”

“Hi nhi không thích?” Sở Mạc Trung cúi đầu nhìn Nhược Hi.

“Ăn uống linh đình, ca múa mừng cảnh thái bình, nhưng hoàng đế ca ca có từng nghĩ tới yến hội nhiều người sẽ xảy ra sự cố hay không?” “Còn nữa, hai vị ca ca hình như buồn chán sinh chuyện thì phải. Năm đó Ngũ tỷ cập kê, trong cung không trắng trợn mừng lễ. Hiện tại lại an bài như vậy, chẳng lẽ hai vị còn thêm ý chê ta ngày thường cũng quá mức an nhàn?”

“Tam ca, xem ra Tiểu Nhựt Hi của chúng ta thật là một thất khéo linh lung tâm nhạ.” Sở Mạc Đường lắc đầu cảm thán. “Hi nhi, nếu ta thực sự muốn tìm náo nhiệt, muốn Hi nhi cũng tìm việc vui...” Sở Mạc Trung không để ý đến người bên cạnh trêu chọc, nhìn kỹ Nhựt Hi chậm rãi nói. “Nếu thật sự là như vậy, Nhựt Hi có phải nên chuyên tâm thưởng thức, nhìn xem những tiết mục Trung an bài, tính l cấp Hi nhi sinh nhật hạ lễ hay không?!” Nhựt Hi thấy thế, mở miệng nói tiếp.

Nghe được lời ấy, Sở Mạc Trung cùng Sở Mạc Đường hơi kinh hãi, khí thế kia, thần thái này, rõ ràng chính là Sở Mạc Trung thứ hai, chỗ nào giống thiếu nữ mười năm a? Sở Mạc Đường yên lòng. Xem ra chuyện tam ca cùng Tiểu Nhựt Hi sau này không cần hấn quá mức bận tâm, chỉ cần để ý xem cuộc vui thôi.

Mà Sở Mạc Trung sau lúc đầu giật mình, liền lộ ra một mặt kiêu sắc: Hi nhi, chờ mười lăm năm, bây giờ đã là phong hoa tuyệt đại, thông minh vô song rồi. Nhựt Hi ngẩng đầu lên, đưa tay đặt trên ngực Sở Mạc Trung, hơi làm nũng nói: “Bất quá, Trung, ta muốn một người.”

Sở Mạc Đường hứng thú nhướn mi. Cô gái nhỏ này, bên người đã có Hồng Tụ Oanh Nhiên, một thiện độc, một thiện võ, cộng thêm một kẻ không có việc gì thích làm loạn phối được Mục An Nhiên, còn cần gì nữa?

Tựa hồ nhìn thấu nghi vấn Sở Mạc Đường, Nhựt Hi lạnh nhạt nói: “Ta muốn Chu Kính. Dù sao tiết mục Trung an bài có Chu Kính giúp mới có thể đặc sắc hơn mấy phần.”

Lúc này ánh chiều tà xuyên qua song linh rơi vào trên người Nhựt Hi, ở quanh mình phủ nhuộm một mảnh kim hồng nhợt nhạt. Thiếu nữ thân ảnh nhỏ nhỏ, đôi mắt lấp lánh nhìn quanh lưu chuyển, toát ra thâm trầm không hợp cùng niên kỷ, nhẹ nhẹ xinh đẹp mà quyến rũ.

Sở Mạc Trung cùng Sở Mạc Đường hai người ngồi bên cạnh, chỉ có thể nghĩ tới bốn chữ:

Tuyệt đại yêu cơ.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Tuyệt diễm Thiên Khải điện

Cập kê chi yến của Đông việt “Thiên gia chi ngọc” không thể qua loa chuẩn bị, văn võ bá quan, bao gồm cả các tiểu quốc đều phải sai sứ giả đưa tới hạ lễ. Nhân thế đồn rằng, lần cập kê chi yến này không chừng cũng chính là lễ tuyển chọn phò mã. Thế là, Hoa Chiếu điện càng thêm náo nhiệt. Ai ai cũng muốn nhân cơ hội diện kiến vị công chúa rất ít khi xuất hiện, Khuynh Nhan.

“Chủ tử, người có tâm sự? Oanh Nhiên chọn y phục không đúng?” Oanh Nhiên một thân lục y đang giúp Nhựt Hi mặc triều phục công chúa, lại bỗng thấy Nhựt Hi liên tục cảm thán mà không khỏi kỳ quái. Tuy nói lần này cập kê chi yến là bệ hạ tận lực vì công chúa tiến hành, nhưng hoàng thành trên dưới ai ai cũng biết bệ hạ rất sùng ái chủ tử, cho nên các đại thần trong triều liên tiếp sai thị nữ đến đưa lễ. Nội điện Huyền Thiên, cũng chính là tâm cung bệ hạ hiện tại giống như trao quyền chủ nhân cho điện hạ, để nàng tùy ý sai khiến cung nhân, bệ hạ đối với chủ tử sùng ái đến mức ngay cả giữa đêm an tâm cũng muốn đi nơi khác. Vậy thì vì cái gì mà điện hạ lại lộ ra thần tình này?

Nhựt Hi không trả lời, chỉ bước đến ngồi trước kính đài nhìn hồng y tay áo tinh xảo. Oanh Nhiên liếc mắt nhìn, Hồng Tụ chần chừ nói: “... Điện hạ, người...”

Nhựt Hi bỗng dừng quay về phía Hồng Tụ muốn nói lại thôi, “Ta? Hồng Tụ, ngươi đã theo ta bao nhiêu năm rồi?”

“Chủ tử, đã mười một năm” Hồng Tụ đáp. “Chỉ là vừa rồi cảm thấy chủ tử tựa hồ có chút... cô tịch.” Oanh Nhiên tiếp lời.

Nhẹ nhàng hai chữ “cô tịch” rơi vào tai, khiến Nhựt Hi nhất thời hóa đá, trên mặt nổi lên vô số gợn sóng. Cô tịch? Mặc dù thuở nhỏ vinh sủng vạn thiên, được hoàng đế ca ca bảo vệ từng bước chân, nhưng người trong hoàng thất, có mấy ai thật tâm với nàng? Mất phượng rữ xuống, cười nhạt, “Hồng Tụ, Oanh Nhiên, hai người suy nghĩ nhiều rồi, ta làm sao có thể thấy cô tịch? Chu Kính đến chưa?” Hồng Tụ thấy Nhựt Hi chuyển chủ đề mà không khỏi khẽ thở dài một tiếng, “Chủ tử...” Ngờ khí liền biến đổi, “Chu Kính đã sớm tới, đang ở ngoài điện chờ.”

Nhựt Hi tiểu tựa phi tiểu liếc mắt nhìn Hồng Tụ Oanh Nhiên, “Ngoài điện?” Oanh Nhiên sắc mặt ứng hồng: “Chủ tử, sao người lại để hấn đi cùng, còn chúng ta phải ở lại Hoa Chiếu điện, sau một lát mới được tới?” Nhựt Hi mỉm cười: “Nguyên lai là Hồng Tụ Oanh Nhiên ghen tị a. Kỳ thật ngoài hấn ra ta cũng không còn cách nào, ta cần hấn thay ta diễn trò.”

Oanh Nhiên giúp Nhựt Hi sửa lại vạt áo cuối cùng, “Chủ tử, Chu Kính tới rồi, bệ hạ chắc sẽ bớt lo lắng.” Thấy tất cả đã xong xuôi, Hồng Tụ liền chạy ra ngoài mời Chu Kính. “Chu tổng quản so với thường ngày thật khác biệt nhạ.” Nhựt Hi cầm chén trà trên bàn nhấp một ngụm, nhẹ nhàng nói.

Chu Kính ngăn người một lát mới thi lễ: “Điện hạ, các vị quần thần đã đến Thiên Khải điện, sứ giả Tây Kỳ, Bắc Minh cùng một số tiểu quốc cũng đông đủ. Chúng ta nên đi thôi...”

“Được rồi, không cần nói nữa. Oanh Nhiên, truyền xuống phía dưới, bần cung bãi giá Thiên Khải điện.” Nhược Hi nhướn khóe môi, nếu đã biểu diễn vô sự, kia bần cung sẽ cùng các người diễn. Nhược Hi tuy tuổi nhỏ, nhưng thuở nhỏ đã lớn lên trong cung, mẫu phi lại là Hoàng quý phi vinh sủng nhất thời, thủ đoạn tâm thuật có cái gì chưa từng thấy qua? Chu Kính không khỏi ám thán, “Năm ấy bệ hạ cùng Huân vương điện hạ đều thụ thương, đó chính là vì bảo vệ vị tiểu điện hạ trước mắt này. Hơn nữa còn tự thân giám sát Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử bị trảm. Cho nên yến hội hôm nay nhất định phải thập phần cẩn thận. Nếu vô sự thì không sao, nhưng nếu có điều bất trắc, e rằng mười cái đầu vẫn không đủ chém.”

Nội điện Thiên Khải, chúng phi tần cùng quần thần đã sớm an tọa, mà ngự tọa ở giữa bên trên, Sở Mạc Trung nhân nhã dựa vào ghế, bên trái là Huân vương Sở Mạc Đường, bên phải là vị trí đang đợi Nhược Hi giá đáo.

Ngoài điện, bỗng nhiên truyền tới trường thanh của tiểu thái giám: “Khuyh Nhan công chúa giá đáo ——” Nhất thời, tần phi cùng quần thần trong nội điện đồng loạt đứng dậy, “Khẩu kiến công chúa điện hạ, điện hạ thiên thu kim an.”

“Thần muội tham kiến hoàng huynh, Huân hoàng huynh.” Nhược Hi đứng trên thảm đỏ, không nhanh không chậm thi lễ, áo khoác phi sắc cảm bào, vạt áo thêu kim phượng mẫu đơn, lộ ra xương quai xanh tinh xảo trắng nõn. Váy dài màu lưu hồng bách phong, đai lưng nam san hồ ngọc tím, nhẹ nhàng buộc quanh vòng eo thon thả. Trường tóc không thùy sau lưng như ngày thường, mà là vấn cao lên đầu, trang điểm lộng lẫy, một thân hồng y tỏa ra tôn quý cao ngạo.

Đây chính là người độc hường sủng ái của Đông Việt Diễm đế, thất nữ nổi tiếng thiên hạ, “Thiên gia chi ngọc” Khuyh Nhan công chúa?! Chúng nhân tất cả đều si mê, không khỏi tán thán, chẳng trách bệ hạ bất công! Hoàng nữ cao quý dung mạo vô song như vậy, sao có thể không yêu thương?

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyh Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Kinh tài cập kê yến

“Hoàng muội miễn lễ, hôm nay là cập kê chi yến của người, không cần đa lễ.” Sở Mạc Trung trong mắt quang mang lóe sáng, thân thủ nâng Nhược Hi dậy, nhờ tay áo dài che lấp mà khẽ chế trụ thất lưng nàng. Nhược Hi cũng không đầu hàng, thuận theo bàn tay to của Sở Mạc Trung nhẹ nhàng phủ lên thứ cứng ngạnh dưới tiết khớp. “Đa tạ hoàng huynh.”

Huân vương Sở Mạc Đường ngồi một bên dờ khóc dờ cười, đôi huynh muội này cũng không nhìn xem đang ở trong trường hợp nào mà cứ nhiên náo loạn. Sở Mạc Đường ho khê: “Khuyh Nhan hoàng muội, nhân dịp người cập kê, Tây Kỳ sứ giả đặc biệt tới chúc mừng, còn mang theo rất nhiều lễ vật đáng quý a. Xem ra lần này muội sẽ thật vui vẻ.”

Dưới sự đề ý của chúng nhân, Nhược Hi cùng Sở Mạc Trung liền ngồi vào tọa, hướng Tây Kỳ sứ giả gật đầu cảm tạ. Tây Kỳ sứ giả đáp lễ, đứng dậy hạ thọa, chậm rãi nói: “Khuyh Nhan công chúa điện hạ, những lễ vật này đều là bảo vật hiếm có của Đại vương Tây Kỳ chúng ta, ngoại trừ bảy năm trước Huy Trạch thái tử được sắc phong, quý quốc Diễm Đế bệ hạ lên ngôi, Bắc Minh Họa Cẩm công chúa xuất giá đáng tặng một ít, thì chưa từng mang ra ngoài. Chỉ đặc biệt riêng với điện hạ, ‘Thiên gia chi ngọc’ thế gian hiếm gặp công chúa đây.”

Nhược Hi cầm lên một viên trân châu lớn như chén trà, thanh lục ónh nhuận, rất đáng thưởng thức: “Vật này thật khó gặp. Nếu ta không làm thì viên trân châu này nằm trong các lớp nam thạch, được lấy từ cực địa biển sâu? Tuy thân mang theo, bách độc bất xâm, cường thể khỏe mạnh?”

“Công chúa quả nhiên tinh thông mọi truyện, bội phục, bội phục.” Thanh âm trong trẻo bỗng nhiên vang lên, một nam nhân đứng lên từ giữa chỗ ngồi của sứ giả Bắc Minh.

“Ai nha, Bắc Minh Tư vương!” Đám quần thần ồ lên một tiếng. Vị Khuyh Nhan công chúa này cũng thật lớn mặt đi, ngay cả thân đệ của Bắc Minh Vương, Tư Vương Mạc Vô Đồng cũng tới chúc mừng.

“Tư Vương quá khen rồi, hoàng muội của trẫm chẳng qua đã từng xem trong sách vở mà thôi.” Sở Mạc Trung đạm nhiên cười, “Lần này hạ lễ của Bắc Minh vương cũng coi như trân quý. Áo phượng mặc giác với Khuyh Nhan mà nói, sợ rằng cũng khó tiếp nhận.”

Mặc giác? Chúng nhân lần thứ hai cả kinh. Áo phượng mặc giác là trân bảo Bắc Minh cung, chỉ thấy trên đại điện sắc phong khi ban cho Hoàng hậu. Mà hiện nay vị trí Bắc Minh quốc mẫu đang trống không, này chẳng lẽ muốn cầu hôn Đông Việt?

“Trân bảo giai nhân, phóng nhân thương lãng đại lục, cũng chỉ có Khuyh Nhan công chúa mới xứng đáng.” Tư Vương Mạc Vô Đồng bình tĩnh đáp.

“Nhưng chỉ tiếc từ lúc Khuyh Nhan còn nhỏ, tiên đế đã từng hạ di chiếu, trừ khi Khuyh Nhan tự nguyện, còn không bất luận kẻ nào cũng không được quyền thay nàng chi hôn.” Sở Mạc Trung nâng chén rượu, nhân thần híp lại, “Kể cả trẫm.”

Lời vừa nói ra, tất cả lại lần nữa đại kinh: Hôn phối tự định, vị Khuyh Nhan công chúa này cũng quá được sủng ái đi, chỉ sợ tiền nhân và hậu nhân, không một ai được như thế!

“Hoàng huynh hà tất khản trương như vậy? Khuynh Nhan còn chưa vì phụ hoàng phục hiếu ba năm, sao có thể lập gia đình?” Nhựơc Hi khẽ mỉm cười, bốn phía nghe xong đều gật đầu mỉm cười cho đạo hiếu. Nhưng chỉ có Sở Mạc Đường ngậm môi ra sức nín cười. Phục hiếu ba năm? Tiểu Nhựơc Hi lấy ở đâu ra quy củ kỳ quái này? Nếu thực sự muốn vì phụ hoàng phục hiếu ba năm, sợ là phụ hoàng cũng phải bật lấp quan tài sống lại, nhảy dựng lên trong Hoàng lăng đi?

“Hoàng huynh, hôm nay là cập kê chi yến của Khuynh Nhan, Khuynh Nhan không muốn nhắc đến chuyện khác.” Nhựơc Hi trừng mắt liếc Sở Mạc Đường, sau đó quay đầu lại nhìn Sở Mạc Trưng.

Sở Mạc Trưng nhìn nàng một hồi, nâng mi ý bảo, “Muốn ta cho qua cũng được, nhưng, Hi nhi cần phải để ta thấy thành ý chứ.” Nhựơc Hi bắt đầu không rõ, bỗng nhiên thấy khóe miệng Sở Mạc Trưng nhếch lên một nụ cười tà mị, nhất thời đỏ bừng mặt xấu hổ, thắm má, “Tử sắc lang.” Nhưng lại vô cùng kiều nhu dễ bảo.

“Hoàng huynh, Khuynh Nhan, sao không đưa những công phẩm đặc biệt của hai nước vào thần điện cung phụng tổ tiên, tỏ rõ kính ý của chúng ta?” Sở Mạc Đường bỗng nhiên nói.

“Huân hoàng huynh quả nhiên thông tuệ, Khuynh Nhan sơ sót.” Nhựơc Hi chưa từng cảm kích Sở Mạc Đường giải vây như vậy.

Chúng thần phía dưới cũng không khỏi thần phục: “Tiên đế có được nhị tử nhất nữ long phượng tương xứng này, đúng là vinh dự của Đông Việt.”

Sở Mạc Trưng bỗng ha ha cười: “Khuynh Nhan cuối cùng đã lớn rồi, ngày càng hiểu biết nha, trầm thật chờ mong ngày muối xuất giá.” Nói xong cùng Sở Mạc Đường đồng thời nhìn về phía Nhựơc Hi, trong mắt giấu vô vàn tiểu ý. Nhựơc Hi nhìn hẩn như vậy, đương nhiên biết hẩn muốn chính là ở trên long sân Huyền Thiên điện, nâng nói với hẩn câu kia, “Ta là của ngươi!” Chân ngọc dưới bàn nhẹ đá Sở Mạc Trưng một cước, lại nhìn đến hẩn bỗng nhiên cười có chút thống khổ, không khỏi âm thầm vui vẻ. Ngày xuất giá? Sợ rằng nếu nàng thật sự muốn xuất giá, người nào đó sẽ không thể ngồi yên a!

“Khai yến.” Sở Mạc Trưng cười đủ, liền ý bảo Tư vương nhập tọa, lăng thanh hạ lệnh. Cung nhân nghe lệnh bắt đầu đi lại trong điện, tạp thanh liên tiếp nổi lên bốn phía, cập kê chi yến chính thức bắt đầu.

Cầm chén rượu, Sở Mạc Trưng xa xa kính Nhựơc Hi, trong lòng thấp giọng nói: “Hi nhi, trầm thật phần chờ mong thành ý đêm nay của ngươi.” Nhựơc Hi đáp lễ, má thoáng hồng, “Nếu đã như thế, vậy thỉnh Hoàng đế ca ca kiên nhẫn chờ.”

Bắc Minh Tư Vương sau khi ngồi xuống, liền cùng các sứ giả nâng ly chúc mừng, một hơi cạn sạch.

Mà tất cả những màn này, đều rơi vào một ánh mắt sắc bén vẫn ngồi bên không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thiên Khải điện chi biến

Không khí đúng lúc nhiệt náo, đột nhiên thấy một đại thần đứng lên nói: “Bệ hạ, thần có việc bẩm báo.” Sở Mạc Trưng neho mắt, nguyên lai là Hữu Thừa Trương Hàng.

“Trương Hữu thừa quả nhiên lấy quốc gia làm trọng, nhưng hôm nay là cập kê chi yến của Khuynh Nhan, Hữu thừa nhất định phải hiện tại bẩm báo?” Sở Mạc Đường nhấp một ngụm canh yến, khinh thường nói.

“Vương gia điện hạ, việc cự thần muốn tấu có liên quan đến công chúa điện hạ.” Trương Hàng không chút hoang mang. “Vậy Trương hữu thừa thử nói xem.” Trên chủ vị, Sở Mạc Trưng cuối cùng cũng lên tiếng.

“Thần muốn tấu, công chúa điện hạ đáng...” Nhựơc Hi hờ hững nhìn Trương Hàng mở miệng. Lại bỗng nhiên thấy ngoài điện truyền tới một trận thanh âm rầm rộ, sau đó là tiếng người hô to: “Có thích khách! Bảo vệ bệ hạ cùng nhị vị điện hạ!” Trong nháy mắt, quần thần phân loạn, người người cảm thấy bất an, kinh nghi bất định đứng lên.

Nhựơc Hi cả kinh, nhưng lập tức nhớ tới tiệc rượu hôm nay là đứng trên danh nghĩa của nàng, lại nhìn đến Sở Mạc Trưng cùng Sở Mạc Đường bình tĩnh ngồi ngay ngắn. Ánh mắt dời đến cửa điện, chỉ thấy ba bốn gã hắc y nhân cầm kiếm xông vào, thị vệ trong cung tuy nói phải ra sức ngăn cản, nhưng cũng không nguy hiểm, cho nên tạm thấy yên tâm.

Nhưng sao sự an bài này của Trưng cùng Đường Ngũ ca không nói cho nàng biết?

Đang lúc suy nghĩ, lại đột nhiên cả kinh phát hiện có chút không đúng: Không có khí tức của Âm sát cùng Quang Nhận! Đang muốn hỏi Hồng Tụ cùng Oanh Nhiên, lại phát hiện không thấy thấy thân ảnh hai thiếp thân hầu hạ đâu!

Nhất thời, Nhực Hi kinh ngạc không nói lên lời, có thể không động thanh sắc dẫn Hồng Tụ cùng Oanh Nhiên đi, thì sẽ cao thủ cỡ nào? Hồng Tụ Oanh Nhiên từ nhỏ đã được đưa ra khỏi cung, do chính tay sư phụ Đường Ngũ ca giáo dưỡng, cảnh giác cùng thân thủ đều không thua kém ai! Hồng Tụ thiện võ, Oanh Nhiên thiện độc, nếu muốn cùng dẫn hai người rời đi mà không bị phát hiện, người này...

Bỗng nhiên cảm giác phía sau có người tiếp cận, Nhực Hi rút kim sai trên đầu xuống, không chút do dự xoay người hạ thủ. Đối phương tựa hồ không ngờ tới công chúa kiều dưỡng thâm cung có võ, hơn nữa tốc độ lại nhanh như vậy, cho nên không khỏi cả kinh, nhất thời phốc một tiếng, máu tươi bắn lên hồng y của Nhực Hi, thậm chí vài giọt còn vương lên mặt. Máu đỏ trên gò má trắng thuần phá lệ dễ thấy.

Nhực Hi liếc mắt liền xác định, đối phương mặc dù thụ thương, nhưng tuyệt đối chưa chết. Trong lòng âm thầm cảm thán, sớm biết như vậy đã mang chủy thủ phụ hoàng tặng mang theo người, đáng tiếc lần này không gặp dịp. Đột nhiên, phía sau truyền tới cảm giác kịch liệt đau nhức, trước mắt bỗng tối sầm. Trước khi trầm vào hắc ám, trong lòng nhất thời lướt qua nghi vấn... Là ai trước mặt tất cả động thủ? Trung... Là hắc cô ý dẫn Hồng Tụ Oanh Nhiên đi, an bài hết thấy sao?

Hắc y nhân bị kim sai đâm ôm lấy Nhực Hi đã rơi vào hôn mê, khàn khàn nói, “Điểm đế, nếu muốn mạng sống của Khuynh Nhan công chúa, thì tốt nhất sai thủ hạ ngừng tay.”

“Nghĩ không ra đường đường là Ảnh môn, mà lại hiệp lực đi bắt cóc một nữ tử.” Thu hồi dáng vẻ tươi cười, Sở Mạc Trung cầm chén rượu, thấp giọng nói.

Hắc y nhân cúi đầu cười: “Khắp Đông Việt ở đâu chẳng nghe đến công chúa Thiên gia chi ngọc, lại nghe ‘Ninh phạm thượng đế giận, bắt nạt Khuynh Nhan lệ’? Thật tò mò a.” Sở Mạc Trung bóp nát chén rượu, “Thả nàng ra, thả cho người một con đường sống!” Hắc y nhân ngửa mặt lên trời cười to: “Điểm đế bệ hạ hoàn toàn không hiểu rồi! Không có cái gì ra giá được với ta!” Nói xong, bắn ra kim châm trong tay, đột nhiên phi thân rời đi.

Sở Mạc Trung cùng Sở Mạc Đường hai người đồng thời đứng lên, chúng nhân trên điện lặng yên không nói, mang theo đủ loại tâm tư. Ngay lúc này, Trương Hữu thừa lại lên tiếng, “Bệ hạ, công chúa điện hạ bị bắt cóc, nội điện hỗn loạn, nhưng trước đây chưa từng xảy ra. Như thần thấy, việc này ắt hẳn có người giả trang cung nhân trà trộn vào, có lẽ...”

Mặc dù ý tứ chưa rõ, nhưng tất cả đều có thể nghe ra hàm nghĩa. Sứ thần Tây Kỳ cùng Bắc Minh đồng loạt tiến cung, mặc dù không nhiều, nhưng cũng không ít, một nước dâng trân bảo, một nước dâng áo phượng mặc giáp, ý cầu thân vô cùng rõ ràng. Vậy mà bệ hạ lại vừa công khai cự hôn nhị quốc. Cho nên cướp dâu cũng không phải là chuyện không thể! Cho dù không phải bọn họ, cũng chưa chắc không có người lẫn vào trong đó. Nhưng hiện tại không chứng cứ, nếu chỉ bởi vậy khiến Đông Việt xung đột cùng nhị quốc, thì chỉ sợ đối với tất cả đều không có lợi.

Phân tích như vậy, chúng nhân cũng không tiếp tục truy đuổi, chỉ ít làm vậy thì nội trong một thời gian ngắn sẽ không phát sinh ác chiến. Nhưng Khuynh Nhan công chúa một ngày còn chưa trở về, Đông Việt sẽ một ngày bất ổn! Mà sứ giả Tây Kỳ cùng Bắc Minh cũng đều thấp phản khôn khéo, hiểu được phải tự bảo vệ mình, cho nên một lời cũng không nói, chỉ đứng yên chờ Sở Mạc Trung mở miệng.

Sở Mạc Trung đi tới vị trí Nhực Hi vừa ngồi, nhìn đến vết máu trên bàn còn chưa khô, thần tình thâm trầm khó dò. Mà Huân vương Sở Mạc Đường bên cạnh cũng không nói câu gì. Quá một hồi, quần thần chỉ thấy Điểm đế nhẹ giọng, “Hôm nay đến đây thôi.” Nói xong đi đầu ly khai.

Sở Mạc Đường đứng trên nội điện, thật sâu nhìn Bắc Minh Tư vương Mạc Vô Đồng một cái, sau đó cũng rời khỏi Thiên Khải điện.

Quần thần phía dưới tuy cảm thấy khó hiểu, nhưng lại không dám hé miệng, bệ hạ cùng Huân vương đều hết sức sùng ái Khuynh Nhan công chúa, vậy mà lúc này cư nhiên không hề phản ứng, chẳng lẽ trong lòng đã cuồng nộ, dự định âm thầm điều tra? Lắc lắc đầu, quần tâm khó dò, thiên uy nan biện a ~ Bọn họ vẫn là nên an phận chờ đợi...

Bạn đang đọc truyện *Điểm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Thần bí tử y nhân

Nhực Hi tay chân bị trời từ trong bóng tối tỉnh lại, ngoại trừ sau gáy, thì trên người không còn chỗ nào bị đau. Xem ra đối phương không muốn hại nàng. Nhực Hi không nhúc nhích, chậm rãi nằm im điều chỉnh hô hấp, làm như bản thân vẫn bị mê man.

Mục An Nhiên cùng nàng không có việc gì thường thích loạn phối một ít thất thất bát bát độc dược. Trong cung điều phối đều là trân quý dược liệu sở chế, nhưng vẫn chưa thử qua xem hiệu quả rốt cuộc thế nào. Mặc dù không biết hắc y nhân có hay không cho nàng ăn mê dược, nhưng khi nàng tỉnh lại, thấy gió lạnh mang hương vị tia sáng mùa đông đặc hữu thổi xem, thì xem ra nàng đã hôn mê được một hai canh giờ. Hắc y nhân hiện tại vẫn chưa có động tĩnh, hẳn là nàng đã tỉnh lại trước thời gian.

“Nhiệm vụ hoàn thành?” Một giọng nói của nam nhân vang lên.

“Đúng.” Thanh âm người trả lời thấp trầm mà thô cộm.

“Vào đi, giao nàng cho người.”

Tiếng nói vừa dứt, liền có người tiến vào trong xe, ôm lấy Nhược Hi.

Nhược Hi cảm giác mình bị đặt lên giường, xúc cảm mềm mại nói cho nàng biết, gian phòng kia được bố trí cực kỳ khảo cứu. Sau đó liền có người nắm hàm dưới của nàng, mạnh mẽ tưới hơi tinh khô nước thuốc.

“Nếu tỉnh, đừng giả bộ nữa.” Chính là thanh âm nam nhân thấp trầm thô cầm kia, Nhược Hi theo tiếng nhìn lại, thấy một tử y nhân ngồi bên cạnh bàn.

Nhược Hi ngồi dậy quan sát hoàn cảnh xung quanh, thấy trong phòng bài biện không hề đặc dị, nhưng từng chi tiết đều thập phần chu đáo, ngay cả là cái bàn cũng bài biện ở vị trí rất thoải mái. Đệm giường trường mạn mềm nhẹ, không hề kém so với trong cung. “Các hạ thật can đảm. Biết rõ hoàng huynh sủng ái ta, vậy mà còn dám đem bản cung bắt đến tận đây.” Nhược Hi cúi đầu nói.

“Thiên hạ người nào không biết, hôm qua là chi yến cấp kê Khuynh Nhan công chúa, ôn nhuận như ngọc, thiên mặt thiên biện, mà Đông Việt Diễm đế đối công chúa yêu như chỉ bảo...” Tử y nam nhân không tiếp tục nói hết.

Nhược Hi nghe vậy cúi đầu, “Vậy các hạ có thể hay không nói rõ, vừa cấp bản cung cái gì?” “Một ít vật nhỏ mà thôi. Trời giá đông lạnh, sợ công chúa thụ phong hàn, cố ý chuẩn bị cho người một ít ‘Thuốc bổ’.”

Thuốc bổ? Nghe xong nam nhân nói, Nhược Hi hơi có chút nghi hoặc, làm gì có thuốc nào có thể làm cho người ta đang ở giữa mùa đông lại cảm thấy ấm áp?! Bỗng nhiên trong cơ thể nổi lên một trận khô nóng, Nhược Hi suy tính một chút liền nhất thời hiểu rõ, mở lớn hai mắt, ngẩng đầu lên. “Lớn mật cuồng đồ! Dám đối bản cung hạ tam lạm thuốc! Người có biết đây là tử tội!”

Tử y nam nhân ha ha cười: “Không hổ danh là Khuynh Nhan điện hạ, trách không được Sở Mạc Trung như vậy yêu thích, cũng trách không được đồng môn ngu đại của ta cũng yêu thích.” Hắn ngừng một chút, “Bất quá công chúa hẳn là rõ ràng, cái người uống chính là nhĩ hoàng?! Không xa lạ đi?”

Nhược Hi nghe vậy trong lòng thầm kêu không ổn. Nhĩ hoàng tuy nghe tên rất cao nhã, nhưng kỳ thực lại có thể xem như xuân dược! Hai năm trước khi Mục An Nhiên vì muốn áp đảo Hoàng Triệt, đã ở trong cung thúc tình dược vật, tiến hành thay đổi điều chế. Mặc dù thuốc này làm cho Mục An Nhiên thành công ăn Triệt sư huynh của nàng, nhưng bởi vì dược tính rất mạnh mà khiến Mục An Nhiên ba ngày vô pháp xuống giường. Sau ngày đó Nhược Hi còn trêu chọc Hoàng Triệt “Thấy nhĩ hoàng liền thành sắc lang”. Vậy mà bây giờ thuốc này lại đang dùng trên người nàng...

“Mục An Nhiên chết tiệt, sao lại đem thuốc này truyền ra ngoài cung?” Nhược Hi không khỏi ở trong lòng thầm mắng. Mặc dù Nhược Hi vẫn thập phần trấn định, nhưng cho dù có che giấu thế nào thì với một thiếu nữ mới mười lăm tuổi như nàng, có thể làm gì vào lúc này? Lại càng không nói thân trung nhĩ hoàng, tứ cố vô thân. Mặc dù có thông tuệ, mặc dù được sủng ái, nhưng khi xuất cung rơi vào trong tay người khác, trình tiết khó bảo toàn thì bảo nàng phải làm thế nào đây?

Tử y nhân thân thủ vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nàng, cảm thấy sợi tóc đen bóng trong tay thập phần mềm mại. Hắn phóng nhẹ thanh âm, đặt tay tới bên gáy, cảm giác da thịt trắng mịn mềm mại dưới tay, liền đắc ý cười khê mấy tiếng. “Đừng sợ. Chỉ cần Diễm đế đưa ta vật ta muốn, ngươi liền có thể trở về. Ai kêu ngươi được sủng ái như vậy?! Chỉ dùng ngươi mới có thể đổi được vật ta muốn.” Bảo bối trong cung đang nằm trong tay hắn, loại cảm giác này khiến hắn hết sức hài lòng. Bàn tay vuốt ve da thịt trơn mịn, nhìn thiếu nữ cố gắng trấn định, “Công chúa cũng không cần lo lắng. Ta sẽ giúp ngươi giải hết.”

Nói xong, thân thủ liền điểm huyết Nhược Hi, chuẩn bị cởi ra cung trang.

Nhược Hi thấy vậy kinh hãi, trong mắt lưu chuyển sợ hãi cùng hoảng hốt... Trung... Cứu ta!...

Lúc này, Sở Mạc Trung chợt thấy ngực đau nhói. Hi nhi, ngươi có khỏe không?

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lại thấy hắc y nhân

Tử y nhân động tác rất nhanh, trong nháy mắt đã đem cung trang phiền phức cởi ra. “Khuynh Nhan công chúa tựa hồ có chút khô nóng?! Để tại hạ giúp người mát mẻ đi.”

Nhược Hi híp lại hai mắt, cực lực áp chế khô nóng cùng dục niệm trên người, nhưn lên nhất phương đuôi mảy, “Các hạ muốn chạm vào bản cung? Hẳn là muốn nếm mùi vị tức giận của hoàng huynh?” Mục An Nhiên chết tiệt, nhĩ hoàng chết tiệt! Âm sát cùng Quang Nhận rốt cuộc chạy đi đâu? Nếu Oanh Nhiên cùng Hồng Tự thực sự đã bị người ta dẫn dắt rời đi, thì hiện tại đang ở nơi nào? Có hay không bị nguy hiểm? Trung... Trung sao không có phản ứng? Nghi vấn không ngừng xoay quanh trong đầu, nàng chỉ cảm thấy tim đập càng lúc càng mau, nếu không có người giải vây, chỉ sợ...

“Không hổ là trần hảo Diễm đế coi trọng. Tới lúc này rồi mà còn không lo lắng cho mình, uy hiếp ta? Chẳng lẽ ngươi thực sự nghĩ rằng nhĩ hoàng vô hiệu?” Tiếng cười nhẹ nhàng từ trong miệng tử y nhân phát ra. Lúc này sắc mặt thiên gia chỉ bảo ở trước mặt hắn đã ửng đỏ, cắn răng nhẫn nại, cơ hội tốt như vậy, bảo hắn sao có thể dễ dàng buông tha. “Có thể được Diễm đế nhìn trúng, chắc hẳn có chỗ kỳ diệu. Hôm nay chi bằng để ta tới lĩnh giáo một

phen. Thứ nhất là vì công chúa giảm bớt được tính. Thứ hai là cũng có thể giáo dục công chúa ngày sau phải làm như thế nào để phò mã ở trên giường vui vẻ...”

Nhược Hi nhìn hần từng bước một tiếp cận mình, nét mặt cùng nụ cười thấu mấy phần quý dị, ánh lên trong đôi mắt đậm đục có mấy phần điên cuồng. “Nếu các hạ nguyện ý đem bản cung mang về Thiên Khải điện, đó không còn gì tốt hơn.” Nhược Hi đề xuống đục hỏa trong lòng, đạm nhiên nói nhỏ.

“Miệng lưỡi Khuynh Nhan công chúa vẫn thực lợi hại. Nhưng mà nơi này đối với điện hạ, cũng không phải chỗ không tốt a.” Từ y nhân xốc lên thiếp thân của Nhược Hi, ánh vào trong mắt là một mảnh tuyết phủ đỏ mắt. ” ‘Thiên gia chi ngọc’, quả nhiên như bảo tuyền ngọc, ngay cả da thịt cũng là bạch ngọc không tỳ vết.” Từ y nhân thì thảo tâm niệm, thân thủ đang muốn cởi ra cái yếm thì bỗng nhiên cửa phòng bị “Két ——” một tiếng đẩy ra.

“Ai?!” Từ y nhân giật dử.

“Chủ thượng tìm người.” Một người áo đen vô biểu tình đi đến. Nhược Hi âm thầm cảm thấy may mắn. Nhưng lập tức khi nhìn thấy một cổ nhân nhạt huyết tính thì lại không khỏi căng thẳng: Hắn, chính là người bị nàng lấy trộm cái đầm phải!

“Tìm ta? Chuyện gì?” Từ y nhân không hài lòng, bàn tay vẫn còn ở trên người Nhược Hi qua lại khê vuốt. Nhược Hi cố nén cảm giác buồn nôn, cực lực không chế bản thân không được run rẩy. “Không biết.” Hắc y nhân chỉ nói hai chữ như thế, liền đứng trước cửa, không đi tới cũng không ly khai. Trên mặt chỉ có lãnh khốc cùng phi đạm, hơn nữa còn có một tia hư vô trống rỗng.

Nhược Hi nghĩ đó là ảo giác. Bởi vừa nãy nhìn hắc y nhân kia, nàng chợt thấy khóe mắt hần lóe lên tức giận?!

Từ y nhân phát tay áo đứng dậy, “Hừ! Vô, người thật quá tiện nghi.” Dứt lời lại xoay người, cười gian hướng Nhược Hi: “Bất quá Khuynh Nhan công chúa như châu như ngọc bình thường không thể chạm đến, chung quy cũng là thường nhân mà thôi. Hôm nay để Vô đến xem, Thiên gia chi ngọc khi bị được tính không chế sẽ lộ ra phong tình thế nào.”

Dứt lời liền cười ha ha rồi đi.

Nhìn hắc y nhân —— Vô chậm rãi đóng cửa phòng, đi vào bên trong, cũng cởi ra ngoại bào màu đen, Nhược Hi cắn chặt môi dưới, mệnh cho chính mình không được rơi lệ.

“Công chúa ăn nhả hoàng?” Tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại mang vẻ khẳng định. “Giải huyết đạo cho bản cung.” Nhược Hi kiêu ngạo đáp lại, không muốn lộ ra một tia nhất gan.

“Ta không cần động, chỉ cần chờ.” Vô chậm rãi cởi áo, khi chỉ còn sót lại thiếp thân y phục mới nhấc chân bước lên giường, ngồi xếp bằng bên cạnh Nhược Hi.

“Người! ... Ân...” Bất ngờ một tiếng yêu kiều từ trong miệng Nhược Hi tràn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn bị nghẹn càng ngày càng hồng.

“Công chúa vẫn là nên thuận theo cho thỏa đáng. Nhã hoàng, chỉ có giao hoan mới có thể giải.” Bỗng nhiên thân thủ hần chế trụ cằm Nhược Hi, mạnh mẽ bóp chặt, “Công chúa chớ cần lười. Cho dù có tự sát, thì tệ môn vẫn còn rất nhiều nam nhi khát khao.”

Cuối cùng, nước mắt không chế không được rơi xuống. Nam nhi khát khao? Chẳng lẽ cho có dù chết, cũng không thoát khỏi bị nhục nhã?

Trung... Cứu ta... Cầu người... Nhanh lên một chút...

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Trung... Cứu ta! (H cao)

Hắc y nhân —— Vô, chậm rãi ôm lấy Nhược Hi, cởi ra tầng tầng cung trang, chỉ còn sót lại thiếp thân cái yếm cùng bao khổ. “Chỉ cần bản cung còn sống, nhất định sẽ không bỏ qua cho người.” Nhược Hi không hề khóc, ngược lại nhìn chăm chăm Vô, lộ ra tôn quý hoàng thất từ tôn cùng ngạo khí trời sinh.

Vô âm thầm thần phục, tiểu công chúa này quả nhiên rất cao.

Nhược Hi nhịn xuống rên rỉ thống khổ, cực lực kiềm chế thở dốc. Trong căn phòng một mảnh tĩnh lặng có vẻ đặc biệt nhẹ nhàng, nhưng hơi thở dốc như có như không ấy lại phá lệ động tĩnh, làm cho người ta muốn ngay lập tức xé mở rồi lấp đầy thật sâu vào trong cơ thể nàng.

Vô không thể khống chế hai tay run rẩy.

Trên giường, tóc đen ở bên gối rơi lả tả, vài sợi tóc bị dãn hai bên gò má, mồ hôi chảy ra ướt nhẹp, làn da trắng nõn đã ửng đỏ, hai mắt nhắm chặt. Vì hấp tấp nhìn thấy hần thò người tới thì đột nhiên mở lớn, một đạo hàn mang xẹt qua rồi lập tức lại rơi vào mê man. Đồng thời cũng thấp giọng nỉ non

gọi: “Trung... Cứu ta...”

Hai má Vô hơi căng, đem Nhực Hi ôm đến trong lòng, kéo cái yếm ra. Một tay hấn di chuyển xuống phía dưới tham nhập giữa hai chân Nhực Hi.

“Không nên...” Nhực Hi muốn đẩy nam tử trên người, nhưng vì quanh thân yếu huyết đều bị chế nên căn bản vô pháp hành động.

Vô cảm thanh cười nhẹ: “Điện hạ đã quên mình không thể cử động.” Dứt lời liền giải huyết đạo cho tiểu nhân nhi.

Nhực Hi thân thủ lập tức muốn đẩy nam nhân, lại vì trong cơ thể truyền đến một trận khô nóng mà không khỏi ôm lấy hấn, ở trên người qua lại cọ xát. “Ấn hử... Nóng... A...”

“Chắc chắn. Điện hạ thực sự là nhiệt tình nha.” Vô bỗng nhiên đưa ngón tay cắm sâu vào trong mật huyết, “Nhiều nước như vậy sao.” Vô rút ngón tay ra, cổ ý đưa tới trước mặt Nhực Hi.

“A... Ngươi...” Nhực Hi xấu hổ và giận dữ không ngớt, nhưng rất nhanh thần trí liền bị cơ thể gây rối che lấp. “Ấn... Thật là nhột... Trung... Trung...” Nhực Hi thần trí hôn trầm rên rỉ, trong lòng vẫn tâm tâm niệm niệm người kia.

Hai mắt Vô bỗng lóe lên, hung hăng mút xương quai xanh tinh xảo của tiểu nhân nhi, hồng lưỡi tình dục qua lại liếm liếm. “Thực sự là biểu tình dâm đẳng! Tiểu điện hạ ngứa sao? Chỗ nào ngứa?” Nói xong, ngón tay lần thứ hai xen vào giữa mật huyết, nhưng lần này chỉ là nhột nhột đi vào một đốt ngón rồi liền rút ra, đùa bỡn hai bên cánh hoa.

Tiểu nhân nhi kẻ sát thân thể tinh trắng, hai chân kẹp chặt không ngừng giãy dụa. “Ngứa... Thật là nhột... Trung... Cho ta, cho ta... Trung...” Dục tình tăng vọt không thể kiềm chế, tiểu nhân nhi khó chịu khóc lên.

Vô bỗng nhiên ngừng đầu, đem Nhực Hi một lần nữa đẩy lên giường, mở rộng hai chân, “Xuyt... Đừng khóc, đừng khóc.” Vô một bên nhẹ đổ, một bên cời ra bao khó Nhực Hi. “Chỗ nào ngứa? Ấn? Chỉ cho ta nhìn.”

Tiểu thiếu nữ đẹp mơ màng trầm trầm sợ hãi vươn tay chỉ hạ thể của mình, “Trung... Ở đây...” Vô nhìn tiểu huyết co rút, trong mắt ẩn ẩn toát ra ánh lửa. Bàn tay to ở trên thân thể bạch ngọc phát qua, “Chỗ nào? Ta nhìn không thấy.” Nói xong liền cầm lấy tay Nhực Hi, “Là ở đây? Hay ở đây?” Hấn quá phận đem ngón tay trắng nõn mạnh mẽ sờ lên tiểu huyết sớm đã đỏ sẫm thấm ngấy mật nước tràn lên hạt đậu nho nhỏ.

“Ô a... Ấn...” Bàn tay tiểu nhân nhi đặt trên vật nhỏ, rất nhanh run run nhu động. “Ấn a... Ha... Trung... Thoải mái...” Thân thể mềm mại giãy dụa, trong miệng đồng thời ầu ầu kêu thấp tên nam nhân. “A... Trung... Muốn ngươi...” Mặt khác, bàn tay nhỏ còn lại ở trên không trung lung tung huy động.

Vô cầm bàn tay nhỏ bé dơ loạn, tinh tế thưởng thức, “Mềm mại không xương...” Trong mắt không rõ tình tự rất nhanh chớp động. “Thư thái? Đừng chỉ làm mỗi mình vui vẻ.” Nói xong liền đem bàn tay nhỏ bé ấn hướng hạ khổ cương cứng. “Cũng nên làm cho ta thư thái.”

Nhực Hi chạm vào vật nóng cháy cứng rắn, kim lòng không được cách quần xoa bóp. “Trung... Trung... Hào không...” Nam nhân câu dẫn cười tà: “Đừng nóng vội. Việc tốt còn đang ở phía sau.” Dứt lời, thân thủ nắm lấy đầu vú bị vắng vẻ, không lưu tình chà xát bóp động.

“Ngươi xem ngươi, như thế cứng rắn, còn như thế mềm mại... thật co giãn.” Nam nhân hung hăng đè ép hai vú tuyết trắng, “Chắc chắn chắc, nhũ tiêm đều đã sưng lên nha... hồng như thế, ta phải ném thử.” Nói xong, cúi người ngậm lấy đỉnh đầu rung động, mạnh mẽ hút dài.

“Ừ... A... ần... Aha...” Tiểu nhân nhi gần như co giật giãy dụa, mật nước ở hoa hạc không ngừng tuôn ra, mà bàn tay cầm lấy dục vọng nam nhân cũng bắt ngờ buộc chặt.

“Ấn hử...” Vô buông miệng, buồn bực hừ một tiếng, kéo lấy ngón tay ngọc nhi, thô chỉ hung hăng chôn sâu tiến vào hoa huyết, bắt đầu điên cuồng trườn cào, khi thì xoay tròn, khi thì nhẹ khấn nội bích mẫn cảm.

Hạ thân Nhực Hi càng thêm nhiều lần co quắp, mật dịch không ngừng róc rách chảy ra theo cổ tay nam tử xuống ga giường, lẫn vào cả thô suyền của nam nhân. Tiếng thờ dục ngọt ngào dâm mỹ cùng tiếng rên rỉ khúc tán trong không trung.

Tiểu nhân nhi chưa từng bị đối đãi như vậy, nhẹn không được mãnh liệt kích thích, giãy giụa mở miệng cầu xin tha thứ: “Trung, không nên... Chậm, chậm một chút... Không nên...”

Vô suyền khí ngồi thẳng thân mình, nhìn ngọc thể mềm mại trên giường không ngừng giãy dụa co quắp, chậm rãi cời quần. Bàn tay lúc cời đến thiếp thân nội y thì bất giác ngừng lại một chút, nhưng sau đó vẫn là cời ra.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nhã hoàng?! Thất thân!! (H cao)

Tiểu nhân nhi cảm giác một lát lâu không có thân nhiệt nam nhân, lần thứ hai khó nhịn nữ động. “Trung... Trung...”

Vô câu môi: “Tiểu điện hạ thật ra rất trung tâm nha.” Nói xong bất ngờ đem toàn bộ trăm cái trên đầu Nhục Hi tháo xuống, lấy ra một cây châm hình phượng. “Ân... Ta muốn...” Tiểu nhân nhi nôn nóng giãy dụa, muốn dán lên nam thể tình trạng.

“Đến, để ta xem một chút... Ha ha... Hảo ngoan... Chân mở lớn một chút...” Nam nhân một bên dụ hoặc tiểu nhân nhi mở rộng hai chân, một bên một vỗ về chơi đùa hai mảnh cánh hoa.

“A...” Thiếu nữ khó nhịn nhưn thân, im lặng mời nam nhân.

“Thật bướng bỉnh. Ngươi xem ngươi, nước đầu đã đi ra rất nhiều.” Hắn vừa nói vừa vùi đầu giữa hai chân nàng, môi mọng bao bọc toàn bộ hoa tâm, liếm mút mạnh mẽ, tham lam khát khao. Nhục Hi cảm thấy toàn bộ u huyết trong nháy mắt nóng rực, róc rách ướt ý sôi trào. Mà nam nhân còn cố ý phát ra âm thanh dâm mỹ chắc chắn, đầu lưỡi dùng lực hướng sâu vào phía bên trong... Bỗng nhiên môi mọng ly khai khỏi mặt huyết, ngón tay thon dài dùng sức đàn động tiểu đầu đỏ gấu sâu trong rừng rậm. Nhất thời điện lưu tiêu hồn tề đại truyền đến khắp toàn thân Nhục Hi.

“A ân... Ngô... A ân... Cho ta... A... Ta sắp... A... Sắp rồi...” Tiểu thiếu nữ mãnh liệt ngâm gọi. U huyết kịch liệt co quắp chảy ra mặt dịch ồ ồ, rất nhanh liền thấm ướt bàn tay nam nhân.

Nam nhân sững sờ, rồi lập tức cười ra tiếng. Hắn cảm trăm cái đầu vừa lấy xuống, dùng đầu trăm phượng hoàng nhẹ nhàng ở tiểu huyết run run đóng mở liên hồi quét động. Rất nhanh dâm thủy lại lần nữa giàn giụa dính đầy chim phượng hoàng, đem lông chim sắc kim ướt thành một luồng.

“Hảo... Thật là nhột... A a... Trọng điểm...” Huyết mặt mềm mại trắng mịn không ngừng phun ra xuân nước róc rách, nam nhân bỗng nhiên gia tăng khí lực, đem cây trăm cần phá lung tung, qua lại quét động, thậm chí còn quá phận với vào giữa mặt huyết.

“Ừ... Thật thoải mái... Trung... Còn muốn... Còn muốn... Nhanh lên một chút, a a a!!!” Thân thể Nhục Hi bất ngờ buộc chặt, co lại đầu ngón chân, nhưn lên eo nhỏ. “Nga ân... Trung. Trung... Trung, tha, tha... Hi nhi... A... Chậm một chút... Chậm một chút... A a a... Trung...” Từng đợt tê dại làm cho tiểu nhân nhi cố gắng thu mình, u huyết tính toán khóa lại hung khí không ngừng xuyên qua mạnh mẽ, lớn tiếng rên rỉ, van cầu liên tục... Cuối cùng lại nhịn không được mà lần thứ hai tiết đi ra.

Vô xạ môi cười, lại vì cố nén dục vọng mà hơi có vẻ dữ tợn. Hắn đứng thẳng dậy, đưa bàn tay tràn đầy dâm thủy đến bên miệng nhẹ nhàng liếm. Rồi chột khuynh thân, đặt Nhục Hi lên trên, côn thịt cực đại nóng cháy rất nhanh tham nhập, làm cho hoa huyết tiểu nhân nhi còn đang hưởng thụ dư vị cao trào hai lần gắt gao thắt chặt.

“Ân... Thả lỏng...” Nam nhân không chút nào thương hương tiếc ngọc nắm lấy khối ngọc trắng nõn. “A ~” Tiểu nhân nhi một tiếng mị ngâm, giãy dụa thất lung, tính toán giảm bớt ngửa ngậy cùng tê dại.

Nam nhân cảm thấy vẫn không đủ, nắm tay nhỏ bé, đặt lên bộ ngực cao thẳng trắng nõn, “Chính mình sờ!”

Đôi tay nhỏ bé run rẩy đặt lên ngực, gắng gượng xoa bóp nhũ tiềm.

“Đối... Điểm... Ân... Nheo nheo núm vú... Nha... Hảo...” Hai mắt nam nhân đỏ đậm, chỉ trong giây lát liền tăng nhanh tốc độ, ra sức đâm vào rút ra. Nhục Hi trong nháy mắt xụi lơ, thoải mái như muốn bay lên trời, nức nở giãy dụa, “A... Thật thoải mái... Trung... Nhanh lên một chút...”

“A... Kẹp chặt... Ân. Nhục Hi... Thoải mái sao...” Nam nhân càng thêm dùng sức, mỗi khi đem côn thịt xen vào giữa từ cung lại nhẹ nhàng xoay tròn mới rút ra, bàn tay to càng thêm dùng sức kéo căng hai bắp đùi tiểu nhân nhi. Cảm giác đau nhói tê dại làm cho tiểu nhân nhi không thể trốn tránh, chỉ có thể cứng rắn thừa thụ.

“A a a... A...” Nhục Hi ở trung tâm cao trào sắc nhọn than gọi, không thể kiềm chế co quắp, huyết nội phun tiết mặt nước phủ đầy côn thịt cứng rắn, cảm nhận được nó không tự chủ được kịch liệt nhảy lên. Theo động tác mãnh liệt ra vào, xuân nước chậm rãi biến thành bọt biển nho nhỏ, dính đầy chỗ hai người giao hợp.

“Ân a... Cho ta... Trung... Cho ta...” Tiểu nhân nhi ôm cổ nam nhân, dán sát vào lồng ngực cường tráng, vuốt ve giãy dụa.

“Ha ha. Bộ dáng Nhục Hi lúc cao trào thực rất đẹp a.” Nam nhân hung hăng dính nhập, đánh vào bắp đùi kiều người, khiến nó ba ba rung động, hồng thành một mảnh. “Thật đẹp a... Làm cho người ta muốn... Ân... Hung hăng chà đạp ngươi... A... Đem ngươi ngoan phối...” Nam nhân vừa nói, rất nhanh lại động hạ thân, đem côn thịt đỏ tím mạnh mẽ dâm loạn đảo động, bừa bãi tàn sát, làm tiểu huyết co rút thắt chặt.

“A a!” Nam nhân một trận gầm nhẹ, kính mông co rút, một cổ nhiệt lưu hữu lực bắn vào chỗ sâu nhất trong hoa huyết của Nhục Hi, làm cho tiểu nhân nhi lần nữa thẳng lưng run run.

“A... Trung... Đi, đi...” Cao giọng thét chói tai, Nhục Hi hung hăng một ngum cắn trên vai nam nhân rồi lập tức ngắt đi.

Một ý niệm mơ hồ bỗng nhiên hiện lên trong đầu, nhưng rất nhanh liền biến mất.

Trung! Ngươi đang ở đâu?!

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Tan nát cõi lòng, thần thương (ngược)

Nhược Hi chậm rãi mở mắt, chỉ thấy cửa sổ không đóng chặt bị gió đêm thổi khai. Gió đêm? Tiệc sinh nhật của nàng chính là cử hành vào ban đêm... Bỗng nhiên, ký ức trước đó trở lại trong đầu... nàng bị bắt, bị hạ được... nàng ở dưới thân nam nhân tên Vô ấy rên rỉ, thậm chí ôm chặt hắn... Cầu hoan...

Nước mắt, thuận theo khóe mắt chảy xuống. Bóng đêm không người, ánh trăng ngân bạch rơi trên mái tóc tỏa ra lạnh lạnh quang mang. Chậm rãi, Nhược Hi đem chính mình ôm chặt, gắt gao cắn mu bàn tay, im lặng khóc.

Sở Nhược Hi... Người là Khuynh Nhan công chúa... Thiên gia chi ngọc... Không được khóc...

Thiếu nữ kiên cường không muốn ở trước mặt địch nhân tỏ ra bất kỳ nao núng hay yếu đuối nào. Vì thế, nàng muốn thừa dịp lúc không người, đem sự khuất nhục cùng thống khổ mà bản thân cố gắng ngày trang phong bế, không thể để cho bất luận kẻ nào phát hiện tuôn ra... Nàng không thể... làm cho mình trở thành nhược điểm... của Trung...

Thế nhưng, ai có thể đến bảo vệ nàng?

“Nói cho ta biết, thế nào, mới có thể... quên...”

Dường như nàng lại trở về cái đêm khi mẫu phi qua đời, kinh hoàng, quật cường, thương tâm, không muốn bất luận cung nhân thị nữ nào tiếp cận, chỉ dám mong chờ trong nội tâm, sẽ có người đến, vươn hai bàn tay ấm áp ra ôm chặt lấy nàng.

Khi đó, có phụ hoàng ôm nàng, nói với nàng: “Đừng sợ”

Khi đó, có Trung ôm nàng, làm cho nàng cất tiếng khóc.

Nhưng hiện tại, ai có thể ôm chặt nàng, bảo hộ nàng, nói cho nàng biết: “Đừng sợ”?

Mặc dù, nàng đã trở thành Đông Việt vinh quang...

Mặc dù, nàng đã có tình cảm chân thành của nam nhân...

Mặc dù, nàng còn sống...

Thế nhưng, hoa tuyết lặng yên không một tiếng động bay xuống cùng ần ần đau nơi hạ thể, chấn gấm quần áo bừa bãi kia lại dường như đang tàn sát và quỳ mị nhắc nhở nàng, tất cả những chuyện xảy ra đêm đó... đã khiến nàng không còn cách nào không tỳ vết để thủ tiết cho nam nhân nàng thương...

Không có ai biết, trong lòng thiếu nữ bề ngoài kiêu ngạo kiên cường, kỳ thực đã sớm mang nặng một vết thương, thiên sang bách không.

Không có ai biết, thân thủ thiếu nữ ra tay giết chết chính huynh tỷ của mình, ở sâu trong nội tâm, lại hi vọng thân tình, cùng ấm áp...

Cũng không có người nào biết, kỳ thực ở một khắc khi nàng hạ được hoàng huynh kia, chỉ là vì khát cầu một phần hèn mọn “yêu”.

Khí quý như hàn, mi tựa thanh vũ, bên môi vĩnh viễn là nụ cười ôn nhu, mỹ hảo phảng phất như được thế gian vạn vật ngưng tụ...

Ôn nhuận như ngọc, thiên gia chi bảo, chính là như thế...

Trên đời trọc lưu gọn sóng, mười lăm năm từng trải, mười lăm năm tang thương; mười lăm năm nhìn lẫn cung lục đục với nhau... cũng dần dần lay dấn đầy tay máu tươi. Vì, chỉ để bảo vệ cho một “Gia”, bảo vệ cho một phần “Yêu”...

Ai sẽ nghĩ tới, nàng kinh thế tuyệt diễm mưu lược, sẽ dùng để bảo vệ một phần thân tình vô vọng?

Ai sẽ nghĩ tới, ngón tay bút rơi mưa gió, sẽ dùng để chém đầu huynh tỷ?

Ai sẽ nghĩ tới, thân ảnh tôn quý kiêu ngạo, sẽ dùng để hồi báo tương tư thế gian khó chứa?

Ai có thể nghĩ đến, “Thiên gia chi ngọc” danh mẫn thương lăng Khuynh Nhan công chúa, đã từng đơn thuần cẩn thận khát vọng, đơn thuần khẩn cầu?

“Trung... Trung... Trung...” Thiếu nữ ở trong lòng liễu mạng khóc, tuyệt vọng trong im lặng kêu tên người mình yêu.

Tà nguyệt tây trầm, nước mắt cũng chậm chậm hong gió.

Khuyñh Nhan công chúa Sở Nhực Hi ngòì dậy, chậm rãi mặc vào cung trang hòm qua bị vùt tán loạn trên đất.

Nàng biết, thân là hoàng thất tử nữ, nàng không được phép nhu nhực, cũng không quyền được khóc.

Thứ nàng có, chỉ là vô tận báo thù, cùng hủy diệt.

Ánh trăng yếu ớt cuối cùng cũng biến mất.

Trong bóng tối, ngập tràn vẻ vắng lặng.

Chỉ còn trái tim hận thù đang đập muốn rửa hết nợ.

Nhực Hi cài lên chiếc trâm cuối cùng, nhẹ nhàng giương giọng: “Người tới.”

Nàng biết ở ngoài cửa, nhất định có người.

Chỉ là không nghĩ tới, người đi vào lại chính là hắc y nhân.

Hắc y nhân, Vô.

Người, đã đoạt đi trinh tiết của nàng.

Chính nam nhân đó...

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyñh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Đề máu (ngược)

Vô đi vào phòng, mạnh mẽ giờ cầm Nhực Hi, tỉnh tề xem kỹ. “Người, khóc?” Tựa hồ không xác định rõ hai mắt sung đỏ phía trước, Vô chần chờ hỏi.

Nhực Hi nhẹ nhàng quay đầu, cúi xuống thương thức cây lược gỗ trong tay, “Ta nhớ ngày hôm qua, ta bị người làm thương.” “Ngẩng đầu nhìn ta nói chuyện đáng sợ như vậy?” Hần lần thứ hai giờ mặt Nhực Hi lên.

“Không đáng sợ. Nhưng râu ria người nhìn rất không vừa mắt.” Nhực Hi đạm nhiên rũ mắt xuống.

“Râu ria?” Vô nghe vậy khó hiểu tức giận, “Ngày hôm qua, tiểu điện hạ còn cầu ta chặt nha.” Bỗng nhiên đề tài chuyển biến, hần vờ ngây thơ khẽ vuốt da thịt trơn mịn.

“Hơn nữa, hôm qua tiểu điện hạ còn thật nhiệt tình... thật gọi nhỏ khó quên nha...” Nhực Hi vẫn như trước không động đậy. “Bất quá, nếu như Vô nói cho tiểu điện hạ biết, kỳ thực hôm qua Diễm đế bệ hạ ở ngay gần đây, thì sao nhỉ?”

“Cái gì?!” Nhực Hi bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập khó có thể tin. “Trung...”

Vô cười khẽ, “Đúng vậy. Không biết sau này tiểu điện hạ nhìn thấy ngài ‘Trung’, sẽ giải thích thế nào?”

Nghe hần nói xong, khuôn mặt tinh xảo bỗng một mảnh trắng bệch. Đôi mắt to luôn linh động giờ cũng dần trở nên dờ dẩn.

Trung... Vì sao? Vì sao gần ngay gang tấc, người lại không tới cứu ta? Chẳng lẽ, thân phận huynh muội của chúng ta, thực sự đã làm người rút lui? Vì sao? Người không... cứu ta...

Hi nhi, nếu cho ta, người liền không còn đường lui...

Điện hạ thực sự nhiệt tình nha...

Hi nhi, bảo bối của ta...

Sau này, người chỉ có thể là của ta...

Người đau, cũng chỉ có thể do ta làm ra...

Tiểu điện hạ thật ra rất trung tâm nha...

Hi nhi... Bảo bối của ta... Nhịn một chút...

Hi nhi... Hi nhi của ta... bảo vật của ta... Sau này ta sẽ không bao giờ buông ngươi ra...

Ngày hôm qua, tiểu điện hạ còn cầu ta chặt nha...

Hi nhi... Hi nhi của ta...

Kỳ thực hôm qua Diễm đế bệ hạ ở ngay gần đây...

Hi nhi, nếu ta thực sự muốn náo nhiệt, muốn Hi nhi cũng tìm việc vui...

Thanh âm Sở Mạc Trung, thanh âm Vô, ở trong đầu Nhược Hi không ngừng quay đi quay lại. Vì sao? Ngươi đã nói không buông ta ra, vì sao đến không cứu ta? Không phải chỉ gần ngay gang tấc sao? Vì sao để ta hết thấy phải tự mình đối mặt?

Trung... Ngươi có biết, ta yêu ngươi, yêu đã rất lâu rồi... Từ ngày đầu tiên biết nhận thức, ta đã liền yêu ngươi...

Ta biết, chính mình không có tuyệt thế võ công, không có an ủi ôn nhu, cũng không có tâm tình thiện lương...

Ta chỉ có thể, dùng thân phận công chúa cao quý này, dùng thân phận muội muội chém không đứt huyết thống này, ràng buộc ngươi...

Ta chỉ có thể, ở lúc ngươi vì quốc sự lo lắng, ở lúc Đại hoàng huynh phản loạn, ở lúc Hoàng trưởng tỷ mưu phản, chặn lại tất cả khả năng có thể nguy hiểm cho ngươi...

Thực sự, ta chỉ có thể làm như vậy...

Vì thế, lúc ngươi đối với ta nói, ngươi sẽ không buông tay ta, khi ngươi giữ lấy ta một khắc kia...

Ta đã liền phát thệ, cả cuộc đời này, ta sẽ thủ hộ ngươi...

Có biết, khi ta thấy ngươi tươi cười, có bao nhiêu hạnh phúc?

Có biết, lúc ta ôm ngươi, có biết bao vui vẻ?

Có biết, ta có bao nhiêu, yêu ngươi?

Trung... Trung... Trung...

Bất ngờ, Nhược Hi nhắm mắt lại, thân thể trực tiếp ngã xuống.

Hết tâm muốn thủ hộ người kia, vậy mà đối lại hần không hề quan tâm mình. Vậy kia, cũng không cần xuất hiện trước mặt hần nữa...

Công chúa tài cán này vì hần, cuối cùng sẽ làm một việc...

Nhược Hi mỉm cười, chậm rãi rơi vào trong hắc ám...

Nhưng nàng không biết, khi nàng ngã xuống, trên mặt Vô hiện lên có bao nhiêu kinh hoàng thất sắc.

Nàng không thấy được, Vô kéo xuống mặt nạ da người, lộ ra khuôn mặt nàng vẫn tâm tâm niệm niệm...

Nàng không cảm giác được, Trung, ôm chặt lấy nàng, chảy xuống lệ nóng...

Nàng cũng không có nghe được, Trung, ôm nàng, sợ hãi rống giận “Hi nhi ——“

Trung, nhất định phải tìm một vị thiện lương thế tử...

Thay thế ta, thủ hộ ngươi...

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Trôi giện

Đông Việt hoàng cung, Huyền Thiên điện:

“Nếu như không bệnh, vì sao đến giờ Nhực Hi còn chưa tỉnh? Có phải Thái y viện bây giờ tồn tại cũng vô dụng, trăm nên nhanh chóng phế bỏ?” Trên long sàng, Sở Mạc Trung ôm Nhực Hi vẫn mê man bất tỉnh trong lòng, thanh âm yên lặng không chút nào phập phồng. “Vẫn là quên đi, trực tiếp cho các người đều biến mất, thay đổi toàn bộ người.” Hắn khẽ vuốt hai má đã không còn huyết sắc.

Ôm Nhực Hi, Sở Mạc Trung khắc chế ngập trời sát ý. Lúc này lý trí lại nói cho hắn biết, hắn không thể ra tay, bởi hiện tại Nhực Hi cần nhất chính là thời gian. Nhưng hắn không cam lòng, hắn nổi giận, hắn điên cuồng khát máu. Sự lo lắng trong lòng đã khiến hai mắt phấp phồng lên huyết hồng. Sở Mạc Trung từng bước một đi tới đám ngự y quỳ đầy trước mặt, giọng nói không mang theo chút tình cảm, tựa như từ miệng vực truyền đến, “Các người, muốn chết sao?”

Lời của hắn thấp trầm băng lãnh, mang theo hàn huyết, thậm chí còn ẩn chứa vô hạn sát ý. Chúng ngự y nhìn không được toát mồ hôi, càng quỳ sát trên mặt đất, chưa bao giờ phải đối mặt với quân vương kinh khủng như thế. Hiển nhiên không chút nghi ngờ, nếu như không có Khuynh Nhan công chúa, lúc này bọn họ đã không còn được yên ổn.

Tiểu nhân nhi trên giường vẫn như trước lặng yên nằm ngủ.

Sở Mạc Trung trở lại long sàng, nhìn tiểu nhân nhi không có động tĩnh gì, cắn chặt cánh môi, huyết tinh chi vị khiến lòng khát máu lần thứ hai lại dấy lên. Nếu không phải lo lắng sẽ lộ ra kẽ hở, hắn sao nỡ ép Nhực Hi đến bước này?

Trương thực phi. Nếu người đã dám làm, thì hắn đã lường trước hậu quả.

Tĩnh tĩnh nhìn Nhực Hi đang hôn mê, hắn đối ánh vệ trong một nơi bí mật gần đó phân phó: “Mệnh Oanh Nhiên Mục An Nhiên hồi cung!” Dứt lời, đi tới bên cạnh bàn, uống một ngụm nước rồi cẩn thận nuốt vào miệng Nhực Hi. Cảm giác cay đắng lưu lại làm hắn nắm chặt hai tay, khóe miệng nhướn lên một tia tàn nhẫn, ông tay áo nhẹ nhàng nâng lên, xoay người đem chén thuốc buông xuống, cẩn thận đem Nhực Hi kéo vào trong lòng, nhẹ nhàng đắp chăn.

Trong điện, đàn hương như trước phảng phất, một trận gió nhẹ từ ngoài cửa thổi qua, chén thuốc đặt trên bàn cũng đã biến mất, chỉ còn lại chút bột phấn than, theo chiều gió phiêu tán đầy đất.

Ngoài điện, Huân vương Sở Mạc Đường nhíu chặt hai hàng lông mày, đối Hồng Tụ nói: “Đem Vô Mệnh dẫn đi, nghiêm thêm trông coi, không được kinh động bất luận kẻ nào, nếu có kẻ ý đồ tiếp cận, giết không tha!”

Hồng ảnh chợt lóe, Hồng Tụ đã lĩnh mệnh mà đi.

Đêm khuya, Mục An Nhiên, Hoàng Triệt, Oanh Nhiên ba người đã chạy về cung, tất cả đều không biết Huyền Thiên điện đã xảy ra chuyện gì.

Ngày hôm sau, chúng đại thần hậu trên điện, chờ để vương lên triều. Tuy nói Khuynh Nhan công chúa ở cấp kẻ chỉ yến bị bắt, ngày thứ ba liền được bệ hạ cứu về, nhưng mất thấy đến nay đã hơn mười ngày, vẫn còn hôn mê bất tỉnh. Chúng thái y thì như dằm phải lửa, nom nớp lo sợ.

Cuối cùng, để vương trẻ tuổi cũng đi tới ngự tọa, vẫn như cũ một bộ tiểu tựa phi tiểu.

“Các khanh hôm nay có gì muốn tấu?” Diêm đế như trước lấy tay chống đầu, thờ ơ hỏi.

Hữu Thừa Trương Hàng tiến lên trước một bước: “Bệ hạ, thần có việc muốn tấu.”

“Ngà? Hữu Thừa đại nhân có chuyện gì?” Sở Mạc Trung cố ý nghi vấn nhíu mày.

“Thần cho rằng, Khuynh Nhan công chúa mặc dù hôn mê bất tỉnh, nhưng lễ vẫn không thể bỏ. Bệ hạ để công chúa ở Huyền Thiên điện an dưỡng, sợ rằng khi chiều tàn phi thị tẩm, sẽ không tiện.” Trương Hàng khom người nói.

“Khuynh Nhan từ nhỏ đã ở Thương Hải điện để tiền hoàng giáo dưỡng, bây giờ ở Huyền Thiên điện của trăm cũng không sao. Hơn nữa trăm ở đâu làm hạnh phi tần, hình như đã vượt ngoài quyền Hữu Thừa đại nhân.”

“Bệ hạ, công chúa nhập Huyền Thiên điện là không hợp lễ pháp, nếu có người truy cứu, sợ là...” Trương Hàng gây sự.

“Có người truy cứu? Trăm thật muốn nhìn xem là ai có lá gan lớn như vậy, dám truy cứu trách nhiệm trăm. Bất quá nói đến truy cứu, Trương Hàng ——” Sở Mạc Trung kéo dài thanh âm.

“Có thần.” Trương Hàng thấp thòm trong lòng, không biết quân vương có ý gì.

“Ngũ hoàng đệ.” “Có, hoàng huynh.” Sở Mạc Đường tiếp nhận câu chuyện, “Trương Hữu Thừa, ngày đó thị vệ Thiên Khải điện, là ai an bài?”

“Hồi điện hạ, là vì thần tự mình an bài.” Trương Hàng trong lòng không khỏi căng thẳng.

“Nếu là người tự mình an bài, bản vương cũng muốn hỏi người, vì sao ngày đó thích khách có thể dễ dàng xông vào?” Lúc này đồng loạt quần thần mới nhất nhất hiểu rõ, vì sao tôn tử luôn trốn lên triều như Huân vương hôm nay lại xuất hiện.

Mấy vị đại nhân luôn cùng Trương Hàng giao tình không tẻ đang định tiến lên cầu tình, không ngờ lại nghe được Sở Mạc Trung mở miệng: “Nói đến việc này. Trương Hàng, trăm phạt người ở nhà bẽ môn ba tháng, khấu phạt một năm bổng lộc. Trong lúc bẽ môn bất luận văn thần võ tướng nào cũng không được qua lại. Người có phục?”

“Hoàng huynh. Khuyên Nhan tới nay còn chưa qua cơn nguy hiểm. Trách phạt như vậy, sợ là quá nhẹ!” Sở Mạc Đường kịch liệt phản đối.

“Huân vương. Trương Hữu Thừa vẫn luôn trung thành tận tâm, ưu khuyết bù đắp. Ý trăm đã quyết. Còn nữa, Trương Hữu Thừa còn là bản đế quốc trọng, người muốn trăm trị tội cừu tộc sao?” Sở Mạc Trung vẫn tiểu tựa phi tiêu như cũ.

“Thần —— không dám.” Sở Mạc Đường hành lễ.

“Đã như vậy, hôm nay bãi triều.” Sở Mạc Trung đứng lên, đi xuống ngự tọa.

Trương Hàng trong lòng ám tổng một hơi, lại thấy Huân vương như trước làm khó chính mình, trong lòng không khỏi trầm nghĩ: “Sở Mạc Đường, hôm nay ghi thù, bốn tướng nhất định sẽ không tha cho người!”

“Tam ca, Trương Hàng có tin hay không?” Sở Mạc Đường từ ngoài điện đi vào, thấy Sở Mạc Trung đầu không ngẩng, vẫn như cũ duy trì tư thế nhẹ nhàng chăm sóc Nhượng Hi: “Hắn không được phép không tin!”

Quân vương trẻ tuổi trong mắt bắn ra quang mang khát máu, khóe miệng nhướn lên vòng cung lãnh khốc.

Hi nhi, trò hay, đã bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Nam nhi lệ (tiểu ngược)

“Oanh Nhiên, thế nào?” Sở Mạc Trung đứng sau Oanh Nhiên, lạnh giọng nói, bàn tay giấu trong tay áo nhẹ nhàng run.

“Bệ hạ, dùng xong thuốc chủ tử rất nhanh sẽ tỉnh.” Oanh Nhiên cung kính nói.

Sở Mạc Trung xoay người muốn vào đi vào điện, không ngờ lại bị Hồng Tụ cùng Oanh Nhiên ngăn cản.

Sở Mạc Trung nhíu mày: “Sao vậy? Trẫm không thể đi vào?” Mặc dù vẫn bên môi vẫn mang ý cười, nhưng ánh mắt lạnh lùng lại khiến thân thể Hồng Tụ Oanh Nhiên không khỏi khẽ run. “Bệ hạ. Hồng Tụ Oanh Nhiên không dám ngăn cản bệ hạ, chỉ là hi vọng bệ hạ có thể nghĩ lại.”

“Bệ hạ. Mặc dù chủ tử đã hồi cung, thế nhưng lần này bị bắt đã làm chủ tử bị thương quá nặng.” Hồng Tụ nuốt nuốt nước miếng, “Kỳ thực, chủ tử từ nhỏ đã yêu thương người. Mặc dù bình thường không thể nhìn ra, nhưng Hồng Tụ cùng Oanh Nhiên từ nhỏ hầu hạ chủ tử, biết được chủ tử khi ở nơi không người thường ngơ ngẩn phát ngốc.” “Phát ngốc?” Sở Mạc Trung nghi hoặc khó hiểu. “Kỳ thực, chủ tử rất tích cực, tích cực làm cho người ta đau lòng.” Oanh Nhiên nói tiếp.

“Đã từng có một lần Oanh Nhiên cho rằng, chủ tử sẽ đem bí mật yêu người này mà xuất giá. Kỳ thực bệ hạ người biết không, người căn bản không cần làm bất cứ chuyện gì, thì chủ tử cũng đã vĩnh viễn thuộc về một mình người.”

“Nhưng mà người luôn cái gì cũng không nói. Chủ tử tuy thông minh, nhưng khi đối mặt với người lại luôn mất đi một tác vụ.”

“Người biết không? Khi chủ tử chém trường công chúa ngày đó, lúc một mình ở Hoa Chiếu điện uống rượu say, nàng đã khóc, khóc rất nhiều.”

Trung, người thích Hi nhi sao?

Trung nguyện ý vĩnh viễn cùng Hi nhi chung một chỗ?

Trung phải nhớ rõ lời hôm nay, vĩnh viễn cũng không được rời xa Hi nhi!

Nếu Trung không thích Hi nhi... thì phải nói thẳng ra, Hi nhi... nhất định sẽ không quán quýt không buông. Chỉ là, Trung... đừng quên có Hi nhi..

Hi nhi... Chỉ muốn duy nhất của Trung.

Hi nhi... Hi nhi thích Trung, rất thích, thích đến... mức yêu.

Trên bầu trời dưới hoàng tuyền, Hi nhi chỉ thích duy nhất Trung!

Sở Mạc Trung đem Nhực Hi ôm vào trong ngực, run tay nhẹ nhàng xoa dung nhan đang ngủ. Những lời này của Hồng Tụ cùng Oanh Nhiên làm cho tâm hần như bị nhéo thật mạnh.

Cho dù có là quân vương trẻ tuổi ngạo thị thiên hạ, thì lúc này trong đôi mắt ngọc phượng xinh đẹp cũng bị lây mấy phần thất lạc, mấy phần mê man, mấy phần thống khổ... Hi nhi...

Hi nhi... Luôn luôn tươi cười... Luôn luôn xinh đẹp động lòng... Hi nhi...

Vì sao, vì sao hần không thể sớm một chút phát hiện Hi nhi không hề vui vẻ?

Hi nhi... ngọc sáng hoàng cung của hần...

Người duy nhất làm cho hần cảm thấy ấm áp...

Người duy nhất ôm lấy hần mà gào khóc...

Người duy nhất ngọt ngào gọi hần... “Ca ca”.

Người duy nhất...

...

Nhiều thứ duy nhất như vậy, đã kết thành độc nhất vô nhị...

Nhưng, chính hần lại hại nàng bị cuốn vào trận đấu ghê tởm vốn không liên quan đến nàng...

Tay hần nắm chặt chân gấm, hai vai kịch liệt run, một mảnh đau nhói băng lãnh, cắm thật sâu vào trái tim hần...

Vì sao? Vì sao Hi nhi của hần, trân quý bảo bối của hần, đã mất đi tươi cười, đã trở nên tĩnh tĩnh nằm như vậy?

Rõ ràng mười ngày trước hần mới có được trân bảo đẹp nhất trên đời, mới có được hạnh phúc trong cuộc đời này... vậy mà sao đang trong nháy mắt bị phá hủy? Vì sao, người phá hủy đi hạnh phúc ấy, lại là chính hần?

~

Huyền Thiên điện một mảnh huyền ảo vô cùng, cung nhân thị nữ đi tới đi lui canh giữ cẩn thận mọi nơi, hết như một tòa tử cung.

Hần giương mắt, theo thói quen tìm thân ảnh thiếu nữ trong ánh sáng lóng lánh lưu ly, nhưng sau đó lại mờ mịt nhìn về phía chung quanh mới ý thức được thiếu nữ má lúm đồng tiền ấm áp, luôn đứng ở hần vẫn còn đang trầm ngủ.

Ngày hai người ở cùng một chỗ, chỉ có Nhực Hi một người quý trọng...

Ngày hai người ở cùng một chỗ yêu hận, cũng chỉ có Nhực Hi một người khắc ghi...

“Ca ca, ở trước mặt người ta sẽ không thua bất luận kẻ nào. Ta phải bảo vệ người.” Tựa hồ trước mắt lại xuất hiện hình ảnh lúc hần mười bốn tuổi, tiểu nhân nhi nói còn không rõ ràng ấy đã nghiêm túc đối hần nói ra như vậy.

Mạnh mẽ, quật cường, còn có một chút ngốc nghếch mà khăng khăng...

“Hi nhi, người thực sự cho rằng Trung sẽ không cứu người? Người thực sự cho rằng ta sẽ buông tay?” Sở Mạc Trung thì thầm nói nhỏ, nhìn dung nhan tiểu nhân nhi trước mặt bỗng nhiên trở nên mơ hồ, cẩn thận từng li từng tí chà lau.

Đây là cái gì? Ấm ướt mà ấm áp? Chỗ nào có nước?

Sao ở đây lại không sạch sẽ? Sở Mạc Trung bước bình một lần lại một lần nhẹ lau mặt Nhực Hi, nhưng hần lại không biết kia...

Chính là thứ hần chưa bao giờ chảy qua... nước mắt...

Hi nhi, cầu người tỉnh lại, có được không?

Cầu người... Cầu người...

Cầu người...

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Thức tỉnh (H khúc nhạc dạo)

Hắc ám vô tận, dường như vọng lên từ vực sâu. Thân thể không trọng lượng trôi nổi trong bóng tối, mạn vô mục đích. Chậm rãi cảm nhận được một cổ khí lực đang dần dất thân thể rồi đi. Dần dần dần lực càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn. . .

Mở mắt, dương quang chói sáng khiến cho đôi mắt trầm ngủ thoáng cái không thể thích ứng. Nhược Hi nheo lại con ngươi, quan sát cảnh vật trước mắt. . .

Trên đầu là nóc giường gỗ từ đàn được chạm rồng khắc hoa. Vãn thêu quen thuộc, lãnh hương quen thuộc. . .

“Nơi này là, hoàng cung?” Nhược Hi nhíu nhíu mày, chuyển hạ con mắt nhìn sang bên cạnh.

Tựa ở sàng trụ là một nam tử đang nhắm mắt, hai gò má thon gầy, chân mày nhíu chặt cho thấy hấn ngủ không được an ổn.

“A? Trung!” Nhược Hi không cẩn thận kinh hô. Nam nhân bên cạnh nhất thời lập tức mở mắt, “Hi nhi?! Ngươi thế nào rồi? Có chỗ nào còn đau? Có muốn uống nước hay không?” Liên tiếp vấn đề được ném ra, nam nhân lúc này mới phát hiện, tiểu nhân nhi bất tỉnh ngủ thật lâu kia, chính là đang mở to mắt, nhìn hấn.

“Hi nhi. . . Ngươi thực sự tỉnh? Thật vậy chăng. . .” Nam nhân run run vrun tay, nhưng cũng không dám chạm vào, rất sợ đó chỉ là ảo giác.

“Trung. . .” Nhược Hi úy khuất đỏ con ngươi. “Ta vẫn gọi ngươi. . . vậy mà ngươi vẫn không đến. . . Ngươi không cần ta sao?”

Sở Mạc Trung bị nước mắt tiểu nhân nhi làm cho cuống chân tay. “Xuyt. . . Đừng khóc, đừng khóc a. . .” Sở Mạc Trung ôm lấy tiểu nhân nhi, đau lòng nhẹ nhàng vì nàng thuận theo khí. “Ngoan. . . Đừng khóc, đừng khóc. . .”

Nhược Hi chậm rãi dừng lại thút thít, nhẹ đưa tay vào trong cổ áo Sở Mạc Trung: “Trung. . . Ta hình như mộng, mộng, mộng. . .” Nhược Hi cắn trắng môi, “Mộng, ngươi chính là Vô. . . Là ngươi sao?”

Sở Mạc Trung nhìn ánh mắt cầu xin của Nhược Hi mà tan nát cõi lòng, “Hi nhi, sao có khả năng không phải ta. . .” Nói xong liền chủ động cởi áo ra, để tiểu nhân nhi nhìn dấu răng trên chính vai hấn — một sâu, một cạn, nhưng đều cùng một người cắn. . .

Hi nhi a Hi nhi, tiểu nhân nhi đã từng tùy ý vui cười, từ khi nào trở nên cẩn thận từng li từng tí như vậy? Sao lại không hiểu mà bi thương?

Nhược Hi cẩn thận vrun tay, nhẹ nhàng xoa hai dấu răng kia, lập tức ngừng đầu, hướng Sở Mạc Trung: “Trung, cúi xuống một chút, ta không với được. . .” Sở Mạc Trung chậm rãi cúi người, nhìn Nhược Hi hôn lên bả vai lưu lại dấu răng, toàn bộ thân thể đều cứng ngắc.

“Trung. . . Chỉ cần có thể nhìn thấy ngươi, ta liền thỏa mãn. . .” Nhược Hi mỉm cười mở miệng.

“Đưa ngực!” Sở Mạc Trung nhéo mũi, “Từ một khắc khi ngươi sinh ra, ta đã liên trầm luân. . . mười lăm năm trầm trầm tích tụ, quỷ thần cũng không thể làm ta thoát khỏi ra. . .” Sở Mạc Trung nhìn ánh mắt Nhược Hi, “Những lời này, ta chỉ nói một lần. Sở Nhược Hi, ngươi là muối muối của ta, cũng là người yêu của ta. Ý niệm này, đã sớm dung nhập vào máu thịt ta. Nếu có phải xuống địa ngục, ta cũng muốn mang ngươi cùng theo!”

Nhược Hi nghe vậy, ngừng đầu dựa lên cổ Sở Mạc Trung: “Trung. . . Ta yêu ngươi. . .”

Sở Mạc Trung bất ngờ che môi Nhược Hi, kịch liệt hôn. Người hấn yêu đã trầm ngủ rất lâu, rất lâu. . .

Hấn hiện tại, chỉ muốn cấp bách chứng minh người bên cạnh này, chính là nàng. Nàng nhu thuận trước nay chưa có lại càng làm cho hấn cơ hồ muốn điên cuồng.

Hấn nôn nóng hung hăng mút vào cánh môi mềm mại, đầu lưỡi chậm rãi đi vào, tham lam gặm cắn. Nhược Hi mê man mở mắt nhìn tuần nhan Sở Mạc Trung, không chút nào che giấu ngập tràn mê luyến cùng tình yêu.

“Hi nhi. . . Hi nhi. . . Hi nhi. . .” Sở Mạc Trung mơ hồ gọi, cẩn thận từng li từng tí phủ lên mặt Nhược Hi, giọng nói khàn khàn, hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Nhược Hi cũng nhanh chóng lộ ra đầu lưỡi, tìm được cái lưỡi giao hoạt của nam nhân, cùng nhau quấn quýt.

Bỗng nhiên nam nhân ngừng động tác, đầu tựa vào cổ nàng, thờ dốc. . .

“Trung?” Nhược Hi hí mắt, lập tức nhớ tới cái gì đó. “Ngươi không cần ta sao?”

“Tiểu yêu tinh.” Sở Mạc Trung cười khổ đem tay Nhược Hi ấn giữa khố của mình, thanh âm buộc chặt, “Ta sao có khả năng không cần ngươi? Ta yêu ngươi, nhưng ta càng hy vọng, thân thể ngươi có thể mau một chút tốt lên.”

Nhược Hi đỏ mặt, nhẹ đẩy nam nhân trên người, ý bảo muốn ngồi dậy.

Nam nhân thân thủ đem nàng ôm lấy, Nhược Hi ngồi thẳng thân thể, chậm rãi cời để y, da thịt trắng nõn, hai điểm đỏ tươi trước ngực, bóng mờ chỗ bắp đùi dần dần lộ ra, làm cho nam nhân hô hấp càng thêm khó khăn.

“Trung, yêu ta. Ta muốn người yêu ta.”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Dụ hoặc (H)

“Trung, yêu ta. Ta muốn người yêu ta.”

Tiểu nhân nhi hơi ngượng ngùng, nhưng lại kiều mị mười phần nói, làm cho Sở Mạc Trung vô pháp kiềm chế run rẩy. Thân thủ muốn xoa da thịt tiểu nhân nhi, không ngờ bàn tay to lại bị nắm lấy. “Trung... Để cho ta tới...”

Hô hấp nam nhân trong nháy mắt lại nặng thêm mấy phần.

“Trung, ta nghĩ trước nên tắm rửa, có thể chứ? Trên người dính dính.” Tiểu nhân nhi không thoải mái nhăn mũi. Sở Mạc Trung nuốt nước miếng, buông sàng mạn che khuất thân ảnh người trên giường, miễn cưỡng lên tiếng: “Người tới, chuẩn bị nước tắm rửa.”

Cung nhân yên tĩnh cấp tốc chuẩn bị tốt thủ tục tắm rửa, lại nghe thấy bên trong màn thanh âm của Khuynh Nhan công chúa: “Các người đều đi xuống đi.” Trong lòng thái giám thị nữ không chỉ thờ dài có một hơi. Khi công chúa điện hạ chưa tỉnh, tuy bề hạ không lấy cung nhân thị nữ bọn họ ra trút giận, nhưng mỗi ngày đều duy trì một tòa băng sơn mặt đen thật khiến người ta khiếp sợ.

Sở Mạc Trung quay đầu, không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Tiểu nhân kiều nhỏ cư nhiên đã xóc lên chặn gấm, hai chân bước xuống giường, một tay ngượng ngùng che trước ngực, một tay luống cuống che mặt huyết giữa hai chân, còn khuôn mặt thì đỏ ửng nhìn hắn. Không biết tại sao mềm nhũ trước ngực nơi cánh tay đè xuống lại càng thêm xồng ra rõ ràng, rãnh vú sâu làm cho người ta nhìn không được có ý nghĩ kỳ quái. Loại này che khuất này so với không che còn câu hồn mê người hơn.

“Trung... Người tới có được không?” Tiểu nhân nhi hờn dỗi, Sở Mạc Trung thấy vậy liền đi tới bên giường. “Đỡ ta đứng lên.” Tiểu nhân nhi đặt tay bên hông của hắn, ra lệnh. Thân thủ nam nhân liền nâng thân thể non mềm dậy.

“Trung, ta coi được không?” Mặc dù khuôn mặt đỏ ửng, nhưng Nhược Hi vẫn như trước muốn hỏi. “Coi được... Hi nhi...” Sở Mạc Trung si mê qua lại xoa xoa vòng eo mảnh khảnh, bụng dưới bằng phẳng, kiều đồn đầy ắp... từ từ hướng về cảnh sắc u cốc mê người trước mắt. “Àn a...” Nhược Hi yêu kiều lên tiếng.

“Trung, người cùng ta tắm rửa, được không?” Tiểu nhân nhi bỗng nhiên để lại bàn tay to ở trên người tác loạn, tình té thờ gáp. “Hi nhi...” Nam nhân đang muốn cời áo bào, nhưng không ngờ lại bị tiểu nhân nhi trước mặt nhẹ nhàng đẩy tay, cúi đầu nói: “Trung, hôm nay... để ta hầu hạ người...”

Tiểu nhân nhi đem nam nhân ôm chặt mình hơi chút đẩy ra, nhẹ cời y sam, từ từ lộ ra lồng ngực nam nhân cường tráng. Tiểu nhân nhi nghịch ngợm đưa tay sờ lên hai điểm nổi trước ngực, qua lại nhẹ nhàng vuốt ve, thẳng đến khi chúng cứng lên. Yết hầu Sở Mạc Trung trên dưới di động. Bỗng nhiên cánh môi hồng hào quá phận đặt lên hai điểm. Tay Sở Mạc Trung quấn trên mái tóc dài của Nhược Hi, không biết là nên đẩy ra, hay là để lại...

Đầu lưỡi nhỏ nhẹ nhàng lướt qua mặt ngoài hồng sắc thủ du, tựa hồ cảm thấy không đủ tựa, tiểu nhân nhi nhíu mày, nhẹ cắn, cũng dùng sức mút vào. “Àn... Hi nhi...” Nam nhân khó chịu thô suyễn, muốn đẩy ra cái đầu nhỏ tác loạn, nhưng không nghĩ Nhược Hi lại ngẩng đầu, mang âm khốc nói: “Trung, là Hi nhi hầu hạ không tốt?”

“Không, rất tốt... Chính là quá tốt...” Tình dục cùng tình yêu đồng thời ở trong người xồng tới, Sở Mạc Trung chỉ đành tùy nàng. Tiểu nhân nhi thỏa mãn thờ dài, nắm lấy bàn tay to ở trên lưng, chậm rãi giật ra đai lưng, bàn tay thon dài duyên dáng từ bên hông chậm rãi trượt xuống, ngón tay nhẹ nhàng câu dẫn dục vọng đã sớm cương cứng của nam nhân, chậm rãi qua lại chà xát...

“Hi nhi!! Àn ha...” Nam nhân để lại bàn tay mềm, kinh hoàng mở to mắt. “Trung, để ta hầu hạ người...” Tiểu nhân nhi kề sát nam nhân, từ từ đến hồi ma sát gây dục.

“Àn hừ...” Nam nhân bắt đắc dĩ buông ra cánh tay ngăn cản, mặc cho tiểu nhân nhi trước người chậm rãi trượt quỳ giữa hai chân... Dưới thân hắn đã bị đốt dục hỏa, vô pháp khắc chế khoái cảm đang kéo tới, hắn cố gắng nhịn xuống tiếng than nhẹ nơi cổ họng, tiếp tục nói: “Chẳng lẽ... Hi nhi muốn... chính mình đến?”

Theo động tác của Nhược Hi, hắn bỗng nhiên kinh suyễn một tiếng, “Hi nhi... Đứng lên... A!” Một tiếng thét kinh hãi, chỉ thấy Nhược Hi đã hoàn toàn cời ra ti khổ dưới thân, hai tay cầm chặt côn thịt từ hồng, hướng hắn lộ ra nụ cười giảo hoạt, “Lần trước đã làm cho Trung cực khổ, có qua có lại, Hi nhi cũng nên hào hào báo đáp mới phải...”

Nói xong, lại cúi đầu đưa vật cứng rắn của hắn vào trong miệng...

“Ân... Hi nhi...” Sở Mạc Trung một tay đặt trên đầu Nhược Hi, một tay nắm chắc sàng mạn, không biết hắn lad nên đem tiểu nhân nhi dưới thân kéo lên hung hăng đánh vào mông, hay là nên đem nàng hung hăng đặt dưới thân thương yêu một phen...

Quần ở hạ thân Sở Mạc Trung đã sớm cởi bỏ, chỉ còn thiếp thân trên người vẫn nghiêm chỉnh như cũ. Ở giữa hai chân hắn, tiểu nhân nhi hơi ưỡn người, động tác ưu nhã tựa như đang ném mỹ vị, liên tục mút hôn.

“Ân hừ...” Nhược Hi phát ra một tiếng than nhẹ, phun dục vọng trong miệng ra, oán giận ngẩng đầu: “Trung. Một mối quá...”

Chương 25: Khiêu khích (H cao)

Sở Mạc Trung nghe vậy, găm nhẹ một tiếng, một phen ôm lấy người dưới thân, đặt lên giường, hung hăng hôn.

“Ân a... Trung...” Tiểu nhân nhi khó chịu giãy dụa. “Hi nhi, đã có dũng khí khiêu khích ta, thì hắn phải có dũng khí gánh chịu hậu quả...” Nam nhân từ trên cao nhìn xuống nàng.

Nói xong, liền cường thế đưa tay về hạ thân thiếu nữ, mở rộng hai chân. “Hi nhi, ta lần đầu tiên phát hiện, ngươi thật biết cách khiêu khích...” Nam nhân tựa đầu vào trong u huyết tiểu nhân nhi, tựa như cực hình ngọt ngào mà vừa trừng phạt, vừa khiêu khích người hắn yêu.

“A ngô... Trung... Ân hừ... Tha cho Hi nhi... A... Không nên... Hi nhi biết sai rồi...” Tiểu nhân nhi co quắp ní non, luống cuống vung loạn bàn tay nhỏ bé. Thanh âm thờ dốt ngọt ngào khiến cho nam nhân chột há miệng ngậm lấy tiểu huyết run run trước mắt, ở nơi cánh hoa hơi mở qua lại liền hồi liếm, đầu lưỡi cũng không chịu an phận mà điểm nhẹ hoa hạc ở giữa. Nhẹ nhàng liếm, qua lại đâm, trọng trọng quấn quýt, nam nhân thậm chí còn cố ý phát ra thanh âm đắm mỹ chắc chắn, quá phận dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn bông hoa hạc nhỏ.

“A ngô... Hừ... A...” Tiểu hồn tê dại làm cho tiểu nhân nhi mảnh liệt ngâm gọi, thân thể dần dần xụi lơ... Bỗng nhiên nam nhân ngậm ngậm chặt hai mảnh cánh hoa nhu nhuận nước, dùng sức hút mạnh. Nhược Hi kịch liệt đạp chân, mặt huyết co rút mạnh mẽ, mặt nước chảy ra ào ạt, liên tục duy trì khoái cảm làm cho nàng gần như phát hoảng.

“Ân hừ... Chắc chắn... Thơm quá...” Nương theo chỗ sâu, Sở Mạc Trung tham lam nuốt vào. lát sau, hắn liếm liếm ý vị lưu lại nơi khóe miệng, đứng thẳng thắt lưng, khuynh thân che trên người tiểu nhân nhi âu yếm, một tay tự chống trọng lượng, cẩn thận từng li từng tí sợ đè lên thiếu nữ xinh đẹp, một tay vói vào giữa hai chân mềm mại của nàng, ngón giữa nhọt nhọt ở trước huyết lõi mon man quần lấy xuân nước... Sau đó ma chỉ không ngừng ở trên tiểu hạch mẫn cảm lúc nhẹ lúc nặng kìm chặt.

“A... Ừ... Trung...” Nhược Hi khó chịu giãy dụa, giờ lên một cái chân ngọc tuyết nộn ôm lấy thắt lưng nam nhân cường tráng, qua lại ma sát. “Ân... Thoải mái... Tiểu yêu tinh...” Sở Mạc Trung câu dẫn môi mỏng gọi cảm, nhưng đích tình tràn ngập trong ánh mắt lại cùng mồ hôi trên trán như muốn bán đứng hắn. “Hi nhi, kẹp chặt...” Hắn cẩn thận đưa thêm một ngón tay, cũng gia tăng tốc độ, “Ân... Cứ như vậy...”

Hô hấp nam tính trầm nặng, thanh âm khàn khàn từ trong tấm cung tràn ngập vị đạo hoan ái không ngừng hưng phấn vang lên...

“Ân a... Trung... A!” Nhược Hi nhướn lên thắt lưng mềm mại, dùng đạo ẩm áp chăm chú kẹp lấy ngón tay thon dài của Sở Mạc Trung.

Sở Mạc Trung rút ra ngón tay tràn đầy mặt nước, hài lòng đưa vào miệng nếm. “Hi nhi, thư thái? Ân?” Khẽ hôn đôi mắt bán híp, Sở Mạc Trung thỏa mãn hỏi.

“Trung ~ lần này ta tới...” Tiểu nhân nhi lại không thấy vui, bàn tay nhỏ bé đặt trên lòng ngực cường tráng của nam tử trêu đùa nụ hoa nho nhỏ.

“Tê... Ân...” Nam tử hưởng thụ khẽ rên rỉ, cúi đầu nhìn về phía tiểu yêu, “Hi nhi muốn làm?”

Nược Hi động thân, lật ghé trên thân thể nam nhân, “Ngươi đừng động, để cho ta tới...” Nói xong liền dùng bộ ngực mềm mại kề sát nam nhân, thông thả qua lại ma sát. Thân thể non mềm chói mắt cùng thân thể cổ đồng cứng rắn đồng thời tạo nên vẻ ái muội đối lập.

Đôi mắt to chăm chú nhìn vào khuôn mặt nam nhân, tiểu thân thể càng điên cuồng giãy dụa, hai tay cũng ôm chặt cổ nam nhân, cái lưỡi ái muội liếm liếm môi, nhưng lại không tiến quá sâu... Hơi thở giao triền, tình dục bay lên, sắc tình đen sẫm trong mắt nam nhân như càng thêm dày đặc.

Lão thiên! Tiểu yêu tinh này rốt cuộc từ chỗ nào học được cái chiêu này? Hắn nhìn chăm chăm dung nhan tuyệt mỹ tiểu nhân nhi, trong mũi tràn đầy mùi thơm mê người của cơ thiếu nữ. Mà ánh mắt dụ hoặc kia lại càng làm nửa người dưới của hắn sớm đã cứng cứng càng trưởng đại hơn. Lòng bàn tay ngứa, hắn khát vọng muốn hung hăng nhào tới khối nữ thể ngọt ngào trước mặt, đặt nàng dưới thân, hung hăng mà chà đạp.

“Không đúng!” Bỗng nhiên trong đầu nam nhân hiện lên một tia nghi vấn, tình dục hơi biến mất. Hắn quay đầu lại, chỉ thấy hai tay muốn giờ lên không biết từ bao giờ đã bị trôi ở đầu giường! Phạm vi không nhiều cũng không ít, vừa đủ cho hắn thoáng kéo thân, nhưng lại không cách nào đủ để hắn xoa đến da thịt trắng nõn của tiểu nhân nhi kia.

Trọng lượng trên người bỗng nhiên nhẹ đi, quay đầu, lại thấy tiểu nhân nhi vừa còn tác loạn trên người mình nay đã ngồi chồm hổm ở một bên, to gan lớn mật ở trên người hắn qua lại chà sát, ngăn đầu cười khanh khách.

“Trung... Ngươi không ngoan nha ~ Hi nhi đã nói, hôm nay muốn hầu hạ ngươi...” Tiểu nhân nhi ngây thơ cười giống như mèo con, vui vẻ giải thích.

Chương 25: Tắm rửa (H)

“Ái chà, Trung ~” Nhược Hi hài lòng sờ đông sờ tây, “Mặt đừng như vậy... Đến, Hi nhi thương.” Tiểu nhân nhi một mình đùa bỡn, không chút nào để ý khuôn mặt đen kịt của nam nhân.

“Ai, Hi nhi muốn chơi, liền cho người chơi.” Nam nhân nhìn tiểu nhân nhi chơi đùa hăng say, bỗng nhiên lên tiếng, trong mắt tràn ngập tình yêu cùng ôn nhu.

Nhược Hi sừng sốt, lập tức cười ra tiếng. “Đây là Trung nói nga. Không được chơi xấu.” Ngoài miệng nói, còn tay lại gạt sàng mạn, ở thời điểm nam nhân còn chưa có kịp phản ứng đã đem chân nam nhân cột vào sàng trụ.

Mặt Sở Mạc Trung nhất thời hắc càn thêm hắc, trừng Nhược Hi, lại luyến tiếc không dám nói nửa câu nặng lời.

Nhược Hi cũng không khách khí, ngồi trên bụng dưới Sở Mạc Trung, cố ý dừng một chút, “Trung, Hi nhi hiện tại muốn tắm...” Nói xong, liền xuống giường, cố ý kéo màn đầu giường.

Thân thể trắng nõn trần truồng không có bất kỳ y phục che lấp, thừa dịp trên đó có một chút tinh mịn mồ hôi mà lộ ra đáng vẻ vô cùng dụ hoặc, khiến cho thanh âm thô suyền người trên giường trong nháy mắt thêm nặng nề. Tầm mắt rơi vào trên lưng tóc dài theo động tác tiểu nhân nhi mà tạo nên một mảnh ẩm ướt ám ảnh. Dầu vết vừa động tĩnh giữa hai chân đặc biệt rõ ràng, theo động tác đi lại, mặt nước chậm rãi trượt xuống...

Nam nhân hít một ngụm khí lạnh, tính toán muốn cời thoát tơ lụa trên cổ tay. Lại thấy Nhược Hi nghe tiếng quay đầu lại cười: “Trung, nếu như người tháo ra, ta sẽ khóc cho người xem~” Một câu quyết đoán liền làm cho Sở Mạc Trung ngoan ngoãn đành chỉ giãy giụa. Mà thôi, nếu Hi nhi thích, hẳn sẽ theo nàng, chỉ cần nàng vĩnh viễn có thể cười xán lạn như vậy.

Bỗng nhiên, tiểu nhân nhi phủ thêm cầm bảo bên cạnh, cười xấu xa lần thứ hai buông sàng mạn. “Hi nhi...” Sở Mạc Trung thấp giọng cảnh cáo. “Hi hi...” Nhược Hi lại làm theo ý mình, “Người tới, đối thủ tắm thấp hơn, còn có, chuyển vào điện.”

Sau khi tất cả đã ổn thỏa, sàng mạn trước mắt bị lần thứ hai lại bị liêu lên, “Hi nhi...” Sở Mạc Trung vừa định nói chuyện, lập tức bị cảnh tượng trước mắt dọa đến ngây người.

Nguyên bản mái tóc dài xõa xuống nay đã được vén lên, chỉ để lại vài sợi tóc nghịch ngợm rơi là tả ở bên gáy nhỏ mềm mại. Tiểu nhân nhi xốc lên sàng mạn, trực tiếp đi tới bồn tắm bên cạnh, nhẹ nhàng thử hạ thủy. “Trung, vừa lúc nha...” Tiểu nhân nhi vui vẻ cười híp mắt, nhẹ nhàng chân bước vào bồn tắm.

Cũng không biết là cố ý định hay là vô ý, mà sau tiểu nhân nhi tiến vào bồn tắm, lại cố ý cúi người, nhếch lên cặp mông đầy áp đối chính mình. Viên mông xinh xắn chạy thẳng xuống rừng rậm phía dưới. Mà trong rừng rậm, có một tia tinh lực mật dịch theo kẽ hở hồng nhật chảy ra...

Sở Mạc Trung “Rầm” một tiếng, nuốt từng ngụm nước bọt, cả người bị trôi quá chặt, ngực không ngừng trên dưới phập phồng. Thiếu nữ đẹp lúc này xoay người lại, lộ ra ngọc thể óng trắng, kiều vũ no đủ, trên đỉnh còn có tiền điểm hồng môi, sóng nước dập dờn câu dẫn nam nhân đi hải.

Tiểu nhân nhi vui vẻ nghịch nước, thường cố ý nhẹ nhàng xoa bóp vú của mình. “Tiểu yêu tinh, người là cố ý.” Thanh âm Sở Mạc Trung khàn khàn.

“Hừ! Ai bảo Trung gạt ta như vậy.” Nhược Hi đắc ý đứng lên, cầm lấy miên khăn bên cạnh chà lau bọt nước trên người. Sở Mạc Trung nhìn từng bọt nước chậm rãi từ cái cổ trắng nõn mơ ước đã lâu chảy xuống bộ ngực đứng thẳng, qua cái bụng dưới bằng phẳng, cuối cùng biến mất ở trong rừng rậm màu đen. Trong ánh mắt hần, vòng xoáy màu đen càng thêm thâm trầm.

Nhược Hi lửa thân, chậm rãi bước đi thông thả đến bên giường, hiếu kỳ vươn một ngón tay nhẹ nhàng đẩy dục vọng sớm đã nhất trụ kinh thiên của Sở Mạc Trung. “Trung, nó thật ngạnh nha ~” Giống như là phát hiện ra tân đại lục, Nhược Hi hài lòng cười duyên. “Nếu như không ngạnh người liền muốn khóc.” Sở Mạc Trung thì thảo nói nhỏ, nói xong, cũng ngại ngần cả người, vừa hần nói cái gì a?!

“Ách, sao đều khóc đâu?” Ngón tay Nhược Hi nhẹ nhàng lau đi trơn dịch thấm ra từ đỉnh côn thịt, “Không khóc không khóc, tiểu đệ đệ Trung không khóc nga ~ Hi nhi tỷ tỷ thương người...” Nói xong, ở lúc Sở Mạc Trung trừng lớn con mắt, cúi người, lần thứ hai há mồm ngậm.

“Àn...” Hai tay Sở Mạc Trung không khỏi nắm thật chặt quyền, đầu hướng ra sau, “Nga... Hi nhi... Nhức nhích...” Nhược Hi lại vào lúc này ngẩng đầu lên. “Tiểu đệ đệ Trung, người sao có thể không lịch sự! Tỷ tỷ đâu cho phép biến thành lớn? Tỷ tỷ muốn trừng phạt người...”

Nghe vậy, Sở Mạc Trung có một loại xúc động muốn bất tỉnh. Vì sao, Hi nhi sau khi tỉnh lại liền biến thành như vậy? Đa dạng nhiều như vậy, lại còn dám dâng... vô cùng mê người...

Nhược Hi quỳn rữ hướng về phía trước liếc mắt, cúi đầu, nhìn côn thịt dính đầy nước bọt của chính mình. Lửa nóng gấg gượng nóng hổi, gân xanh ở mặt ngoài nổi lên chẳng chít, kích động run nhẹ, ở trên đỉnh nhỏ nhỏ còn chậm rãi thấm ra một lượng bọt trắng. “Trung, ngươì xem, tiểu đệ đệ Trung vừa khóc ~” Tiểu nhân nhi đùa dai, nắm chặt vật cứng, tả lung, hữu lắ, hành hạ Sở Mạc Trung liên tục hít khí lạnh.

Nhược Hi nhìn tử hồng nóng thiết trong tay mà cảm giác miệng lưỡi có chút khô, đầu lưỡi phẩn hồng liền vươn ra ngoài, liếm liếm môi, nhìn Sở Mạc Trung một trận kích động hưng phấn.

“Hi nhi, nhanh lên một chút...” Sở Mạc Trung khó chịu giục.

Nhược Hi nhìn hấn một cái, thăm dò nhẹ nhàng liếm liếm lên đầu cực đại, chỉ thấy Sở Mạc Trung thống khổ hít một hơi lạnh khí, mị lên mắt.

“Ta... nghịch đau ngươì?”

“Hi nhi, mau liếm!” Sở Mạc Trung hưng phấn mà gằn nhẹ, “Nhanh lên một chút, ngoan. Đem nó vào trong miệng.”

“Thế nhưng, Trung, ngươì thoát nhìn rất thống khổ...” Tiểu nhân nhi như trước sợ hãi ngừng đầu, trong tay đỡ vật cứng rắn thật lớn.

“Ngạ... Hi nhi...” Nam nhân thô rống một tiếng, “Nhanh lên một chút liếm nó.”

“Trung...” Tiểu nhân nhi xấu hổ đỏ mặt, “Ta, ta giúp ngươì...”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tắm rửa (H)

“Ái chà, Trung~” Nhược Hi hài lòng sờ đông sờ tây, “Mặt đùng như vậy... Đến, Hi nhi thương.” Tiểu nhân nhi một mình đùa bỡn, không chút nào để ý khuôn mặt đen kịt của nam nhân.

“Ái, Hi nhi muốn chơi, liền cho ngươì chơi.” Nam nhân nhìn tiểu nhân nhi chơi đùa hăng say, bỗng nhiên lên tiếng, trong mắt tràn ngập tình yêu cùng ôn nhu.

Nhược Hi sừng sốt, lập tức cười ra tiếng. “Đây là Trung nói nga. Không được chơi xấu.” Ngoài miệng nói, còn tay lại gạt sàng mạn, ở thời điểm nam nhân còn chưa có kịp phản ứng đã đem chân nam nhân cột vào sàng trụ.

Mặt Sở Mạc Trung nhất thời hắc càn càng thêm hắc, trừng Nhược Hi, lại luyến tiếc không dám nói nửa câu nặng lời.

Nhược Hi cũng không khách khí, ngồi trên bụng dưới Sở Mạc Trung, cố ý dừng một chút, “Trung, Hi nhi hiện tại muốn tắm...” Nói xong, liền xuống giường, cố ý kéo màn đầu giường.

Thân thể trắng nõn trần truồng không có bất kỳ y phục che lấp, thừa dịp trên đó có một chút tinh mịn mồ hôi mà lộ ra đáng vẻ vô cùng dụ hoặc, khiến cho thanh âm thô suyền ngươì trên giường trong nháy mắt thêm nặng nề. Tầm mắt rơi vào trên lưng tóc dài theo động tác tiểu nhân nhi mà tạo nên một mảnh ẩm ướt âm ảnh. Dấu vết vừa động tình giữa hai chân đặc biệt rõ ràng, theo động tác đi lại, mặt nước chậm rãi trượt xuống...

Nam nhân hít một ngụm khí lạnh, tính toán muốn cời thoát tơ lụa trên cổ tay. Lại thấy Nhược Hi nghe tiếng quay đầu lại cười: “Trung, nếu như ngươì tháo ra, ta sẽ khóc cho ngươì xem...” Một câu quyết đoán liền làm cho Sở Mạc Trung ngoan ngoãn đành chỉ giãy giụa. Mà thôi, nếu Hi nhi thích, hấn sẽ theo nàng, chỉ cần nàng vĩnh viễn có thể cười xán lạn như vậy.

Bỗng nhiên, tiểu nhân nhi phủ thêm cầm bào bên cạnh, cười xấu xa lần thứ hai buông sàng mạn. “Hi nhi...” Sở Mạc Trung thấp giọng cảnh cáo. “Hi hi...” Nhược Hi lại làm theo ý mình, “Ngươi tới, đối thùm tắm thấp hơn, còn có, chuyển vào điện.”

Sau khi tất cả đã ổn thỏa, sàng mạn trước mắt bị lần thứ hai lại bị liêu lên, “Hi nhi...” Sở Mạc Trung vừa định nói chuyện, lập tức bị cảnh tượng trước mắt dọa đến ngây ngươì.

Nguyên bản mái tóc dài xõa xuống nay đã được vén lên, chỉ để lại vài sợi tóc nghịch ngợm rơi là tả ở bên gáy nhỏ mềm mại. Tiểu nhân nhi xốc lên sàng mạn, trực tiếp đi tới bồn tắm bên cạnh, nhẹ nhàng thử hạ thủy. “Trung, vừa lúc nha...” Tiểu nhân nhi vui vẻ cười híp mắt, nhẹ nhắc chân bước vào bồn tắm.

Cũng không biết là cố ý định hay là vô ý, mà sau tiểu nhân nhi tiến vào bồn tắm, lại cố ý cúi ngươì, nhếch lên cặp mông đầy ấp đối chính mình. Viên mông xinh xắn chạy thẳng xuống rừng rậm phía dưới. Mà trong rừng rậm, có một tia tinh lạng mặt dịch theo kẻ hở hồng nhật chảy ra...

Sở Mạc Trung “Rầm” một tiếng, nuốt từng ngụm nước bọt, cả ngươì bị trối quá chặt, ngực không ngừng trên dưới phập phồng. Thiếu nữ đẹp lúc này xoay ngươì lại, lộ ra ngọc thể oánh trắng, kiều vũ no đủ, trên đỉnh còn có tiên diễm hồng môi, sóng nước dập dờn câu dẫn nam nhân đi hái.

Tiểu nhân nhi vui vẻ nghịch nước, thường cố ý nhẹ nhàng xoa bóp vú của mình. “Tiểu yêu tinh, ngươi là cố ý.” Thanh âm Sở Mạc Trung khàn khàn.

“Hừ! Ai bảo Trung gạt ta như vậy.” Nhược Hi đắc ý đứng lên, cầm lấy khăn bên cạnh chà lau bọt nước trên người. Sở Mạc Trung nhìn từng bọt nước chậm rãi từ cái cổ trắng nõn mơ ước đã lâu chảy xuống bộ ngực đứng thẳng, qua cái bụng dưới bằng phẳng, cuối cùng biến mất ở trong rừng rậm màu đen. Trong ánh mắt hân, vòng xoáy màu đen càng thêm thâm trầm.

Nhược Hi lỏa thân, chậm rãi bước đi thong thả đến bên giường, hiếu kỳ vươn một ngón tay nhẹ nhàng đẩy dục vọng sớm đã nhất trụ kinh thiên của Sở Mạc Trung. “Trung, nó thật ngạnh nha ~” Giống như là phát hiện ra tân đại lục, Nhược Hi hài lòng cười duyên. “Nếu như không ngạnh ngươi liền muốn khóc.” Sở Mạc Trung thì thảo nói nhỏ, nói xong, cũng ngay ngắn cả người, vừa hân nói cái gì a?!

“Ách, sao đều khóc đâu?” Ngón tay Nhược Hi nhẹ nhàng lau đi trơn dịch thấm ra từ đỉnh côn thịt, “Không khóc không khóc, tiểu đệ đệ Trung không khóc nga ~ Hi nhi tỷ tỷ thương ngươi...” Nói xong, ở lúc Sở Mạc Trung trừng lớn con mắt, cúi người, lần thứ hai há mồm ngậm.

“Ân...” Hai tay Sở Mạc Trung không khỏi nắm thật chặt quyền, đầu hướng ra sau, “Nga... Hi nhi... Nhức nhích...” Nhược Hi lại vào lúc này ngẩng đầu lên. “Tiểu đệ đệ Trung, ngươi sao có thể không lịch sự! Tỷ tỷ đâu cho phép biến thành lớn? Tỷ tỷ muốn trừng phạt ngươi...”

Nghe vậy, Sở Mạc Trung có một loại xúc động muốn bất tỉnh. Vì sao, Hi nhi sau khi tỉnh lại liền biến thành như vậy? Đa dạng nhiều như vậy, lại còn dâm dăng... vô cùng mê người...

Nhược Hi quỳn rữ hướng về phía trước liếc mắt, cúi đầu, nhìn côn thịt dính đầy nước bọt của chính mình. Lửa nóng găng gượng nóng hổi, gân xanh ở mặt ngoài nổi lên chằng chịt, kích động run nhẹ, ở trên đỉnh nho nhỏ còn chậm rãi thấm ra một lượng bọt trắng. “Trung, ngươi xem, tiểu đệ đệ Trung vừa khóc ~” Tiểu nhân nhi đùa dai, nắm chặt vật cứng, tả lưng hữu lặc, hành hạ Sở Mạc Trung liên tục hít khí lạnh.

Nhược Hi nhìn tử hồng nóng thiết trong tay mà cảm giác miệng lưỡi có chút khô, đầu lưỡi phản hồng liền vươn ra ngoài, liếm liếm môi, nhìn Sở Mạc Trung một trận kích động hưng phấn.

“Hi nhi, nhanh lên một chút...” Sở Mạc Trung khó chịu giục.

Nhược Hi nhìn hân một cái, thăm dò nhẹ nhàng liếm liếm lên đầu cực đại, chỉ thấy Sở Mạc Trung thống khổ hít một hơi lạnh khí, mị lên mắt.

“Ta... nghịch đau ngươi?”

“Hi nhi, mau liếm!” Sở Mạc Trung hưng phấn mà gằm nhẹ, “Nhanh lên một chút, ngoan. Đem nó vào trong miệng.”

“Thế nhưng, Trung, ngươi thoạt nhìn rất thống khổ...” Tiểu nhân nhi như trước sợ hãi ngẩng đầu, trong tay đỡ vật cứng rắn thật lớn.

“Nga... Hi nhi...” Nam nhân thô rống một tiếng, “Nhanh lên một chút liếm nó.”

“Trung...” Tiểu nhân nhi xấu hổ đỏ mặt, “Ta, ta giúp ngươi...”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tiêu hồn (H cao)

Tiểu nhân nhi chợt thẳng lưng đứng dậy chạy ra ngoài điện, ôm trở về một đồng đồ vật, trên mặt còn bày ra một lúm đồng tiền ngọt ngào.

Nhưng, khi Sở Mạc Trung nhìn đến nụ cười này, lại bỗng nhiên rùng mình một cái. Hi nhi, cười thật hảo quỳn rữ... Nhưng, cũng thật rất tà ác...

Thân thể mềm mại nhàn nhạt hương khí, mặc dù động tác như trước ngây ngô, nhưng mỗi nụ hôn cùng âu yếm, đều làm hân điên cuồng.

“Hi nhi, qua đây, hôn ta.” Sở Mạc Trung chợt bá đạo nói, một ngọn lửa nhảy vào trong mắt hân.

Tiểu nhân nhi nhất thời bị mê hoặc, ngo ngác tiêu sái đến phía trước, ngoan ngoãn đưa lên môi mọng thơm ngọt.

Lưỡi nóng tham nhập vào miệng Nhược Hi, bá đạo hưởng đầu lưỡi ôn nhu, mặc dù bàn tay không được phép làm loạn trên thân thể mảnh khảnh, nhưng thân thể cường tráng gầy gò lại thiếp năng qua lại ác ý hoạt động, cũng tuyệt đối cường liệt dụ hoặc.

Nam nhân cuồng liệt hôn nàng, đôi môi non mềm vừa liếm vừa gặm. Cái lưỡi vô tội đã biến thành mãnh thú dã man, ở trong miệng nàng không ngừng mút vào càn quét, câu dẫn nàng.

“Ân... Trung... Ngộ...” Tiểu nhân nhi nức nở, hồng môi trên vú sớm đã đứng thẳng, không ngừng ở trên thân thể nam nhân lăn lăn... Lúc không cần

thận sát qua đầu vú nam nhân, hai người đồng thời kêu đau một tiếng.

“Hi nhi... Ngọt ă... hảo ngọt...” Sở Mạc Trung khó chịu gặm nhẹ. Bỗng nhiên tiểu nhân nhi cứng đờ, ngẩng đầu, bực mình nói: “Trung, là ta muốn giúp ngươi.”

Nói xong liền bứt ra ly khai, đưa tay ôm toàn bộ đồ vật phóng lên giường.

Sở Mạc Trung thấy rõ mấy thứ trên giường, một hơi bị sặc: “Hi nhi, khụ khụ... Ngươi, ngươi lấy nhiều bút lông như thế làm gì?”

Nhược Hi không để ý đến nam nhân kinh hô, chỉ chuyên tâm đem bút lông nhất nhất lập. Đối côn thit nam nhân dưới thân nói: “Tiểu đệ đệ Trung, ngươi phải ngoan ngoan ~ tỷ tỷ giúp ngươi xoa một chút.”

Nói xong, liền lấy ra một cái tử ngọc bút lông, nhẹ nhàng ở rể côn thit đảo qua, ở giữa đường còn cố ý dừng lại, dùng ngòi bút nhẹ nhàng đâm thử. “Ngọt hử...” Sở Mạc Trung nhất thời cảm thấy chân nội căng thẳng, cảm giác tê dại giữa ngày phảng phất như bị điện giật, thoáng chốc theo đuôi truyền khắp toàn thân. “Ấn... Hi nhi... Dừng sức...”

Tiểu nhân nhi vươn một ngón tay, đem đỉnh bạch dịch trên đầu nhũ màu đỏ tím thô to nhẹ nhàng xóa đi, hờn dỗi: “Tiểu đệ đệ Trung, ngươi thật không nghe lời, sao có thể đối tỷ tỷ nhỏ nức miêng? Tỷ tỷ muốn trừng phạt ngươi.” Nôn vú trước ngực theo động tác nói chuyện mà nhẹ nhàng rung động, đỉnh nhũ tiêm nhi cũng dầm dề khê gặt đầu.

“Ấn a... Hi nhi, phóng ta... Ấn...” Nam nhân cảm thanh âm. Ngọc nhi vẫn không quan tâm, một tay cầm căn đỉnh nam nhân, dụng chương ái muội xoa bóp, một cái tay khác lại lấy ra một cái ngọc bích trường phong bút lông kiên hảo bút, kịch liệt hướng bộ ngực nam nhân. Nhược Hi tận lực dùng bút mềm qua lại xoa bóp bộ ngực hồng sắc anh đào, còn dùng cán bút ma sát thủ du nho nhỏ. “Ấn... Ấn... Hi nhi... Buông ra...”

Tiểu nhân nhi vẫn như cũ ngoảnh mặt làm ngơ, vươn cái lưỡi đỉnh hương bắt đầu mút đầu vú hân, thẳng đến chỗ kia cứng rắn, nắn mới chậm rãi đòi xuống sáu khối cơ bụng, cái rốn, hai túi mang găng gượng hành trụ phía dưới... Trên dưới qua lại không ngừng liếm, không quân gân xanh mặt ngoài liên tục nhảy lên.

“Ngọt ă...” Mồ hôi hột trên trán nam nhân lăn xuống, gấp gáp thô suyễn. “Tiểu đệ đệ Trung, đến, nói cho tỷ tỷ, đây là bút gì?” Mặc dù hoàn chỉnh nói cho hết lời, nhưng Nhược Hi cũng một mảnh đỏ bừng, cảm giác mật thủy bên trong mật huyết đang róc rách chảy ra, vòng eo mềm mại cũng không khỏi quặn rũ giã dựa như rắn nước.

“Ấn hử... Tiểu đệ đệ Trung... Trả lời tỷ tỷ...” Tiểu nhân nhi khó chịu cọ xát tuyết đồn, có thể nhìn thấy ở huyết khẩu, mật nước đã tràn đầy ướt át, tiểu hoa cúc phía sau cũng không khỏi co rút.

“Hi nhi... Ngâm nó... Cầu ngươi...” Thanh âm nam nhân khàn khàn gọi cảm. Nhược Hi run tay, cầm lấy một cái trúc đàn mộc bút lông sói khác, xẹt qua đỉnh đầu, nhẹ nhàng quần lấy chỗ dưới dục vọng nam nhân. “A...” Nam nhân bỗng nhiên kịch liệt rên rỉ, “Thật thoải mái... Hi nhi... Ừ...”

Nghe thanh âm nam nhân khêu gọi, tay Nhược Hi không ngừng run rẩy, không cẩn thận để đầu bút lông mềm dẻo xẹt qua túi thượng, roi thẳng vào luồng câu giữa. “A a...” Nam nhân mất tiếng tiếng hô lên, thoáng chốc vang vọng trong điện, “Hi nhi... Hi nhi... Tiểu yêu tinh...” Nam nhân bỗng nhiên co rút lại.

Tiểu nhân nhi cũng đồng thời dùng sức xoa bóp nhục cầu hân. “Hảo bỗng... Nga nga...” Nam nhân hưng phấn mà kêu to, giọng cao thất lung, tăng nhanh tốc độ trên mặt đất hạ luật động, “Hi nhi, dùng sức... Ấn ha...”

Nam nhân pháp phòng càng ngày càng cuồng động, động tác thất lung xông tới cũng càng ngày càng dã man, cái mông rắn chắc, luồng câu khêu gọi cùng cục huyết đỏ sậm phía sau ở lúc tiểu nữ nhân như có như không nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa mà mang theo từng trận kích thích... Cuối cùng, Sở Mạc Trung gất gao để trên tay Nhược Hi, điên cuồng phun ra bạch tương xuất trận, thẳng tắp phun vào trước ngực tiểu nhân nhi không kịp né tránh.

“A...” Tiểu nhân nhi kinh hô, đang cúi đầu chà lau lại đột nhiên cảm giác được bóng mờ kéo tới. Lập tức ngẩng đầu.

“A, ngươi...”

“Hi nhi, hiện tại đến phiên ta báo đáp ngươi...” Chẳng biết nam nhân đã thoát khỏi ràng buộc từ bao giờ, cười tà nhìn nữ nhân cầm bút lông hóa đá bên cạnh...

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Thực cốt (H cao)

“Hi nhi nhiệt tình như thế đối đãi ta...” Sở Mạc Trung hơi cười tà, “Ta nếu không báo đáp, tựa hồ không thể nào nói nổi a...” Nói xong, một tay liền cầm cái vú đã sớm đã mơ ước, ái muội vuốt ve cho nó đứng lên, ngón tay còn bóp bóp đầu vú sưng đỏ, thỉnh thoảng còn tăng lực mà lôi kéo hướng về

phía trước. Mả tay đặt ở hạ thân cũng được một tác muốn tiến thêm một thước, một ngón tay thông thả cắm rất nhanh, sau đó càng lúc càng tăng thêm động tác, lại không để tiểu nữ nhân kịp phản ứng mà dừng lại, sau đó thêm vào một ngón tay, lại thông thả trừu cắm điên cuồng... cứ như vậy vòng đi vòng lại dần vật, hải lòng nghe nàng phát ra tiếng kêu dâm mỹ động nhân.

“Ân a... Trung... Ngô... Nóng quá...” Nhược Hi thoải mái rên rỉ, khuôn mặt trắng nõn mờ mờ ảo ảo nổi lên đỏ ửng, cánh tay ôm chặt thắt lưng tinh trắng, hai chân giấp trên thân thể nam nhân không ngừng đong đưa, bộ dáng rất dâm đãng. “Hi nhi, người bên trong... Lại mềm, lại nóng...” Nam nhân tà ác kẻ sát phía sau tiểu nhân nhi, thấp giọng nhẹ nói, “Hơn nữa, còn hút chặt ta không buông...”

“Không nên... Ân... Trung... Không nên nói...” Tiểu nhân nhi mắc cỡ, toàn thân đều phỉm đỏ ửng. “Hào, ta không nói...” Thấy nam nhân rất nghe lời, tiểu thiếu nữ thở dài một hơi, không ngờ lại nghe được nam nhân nói tiếp: “Ta trực tiếp cho Hi nhi nhìn...”

Nói xong, nam nhân đem nàng đổi góc độ, dựa lưng vào người hắn, ngồi bên hông hắn, ý do vị tấn đem hai chân nàng mở lớn, tìm được nơi riêng tư của nàng, ngón tay liền thuận theo mật dịch ẩm ướt mà cắm vào tiểu huyết.

“Nga... Trung...” Nhược Hi nức nở một tiếng, muốn khép chặt hai chân, nhưng lại bị ngón tay hắn qua lại trừu cắm, làm cho nàng thật thoải mái, hai chân lại nhịn không được mở lớn. Sở Mạc Trung thấp giọng cười, thật là một tiểu nhân nhi mẫn cảm, chỉ là ngón tay mà phản ứng đã lợi hại như thế, nếu đổi thành những vật khác... Vừa vận tâm mắt hắn rơi vào bút lông bên cạnh. “Hi nhi, biết ta thích nhất cái gì không?” Sở Mạc Trung ý xấu dừng lại động tác trên tay.

“Ừ... Trung... Nhức nhích...” Tiểu nhân nhi không kiên nhẫn giẫy dụa. “Hi nhi, biết không?” Nam nhân cố chấp hỏi lần nữa, “Nói đi, nói xong ta liền cho người thoải mái...”

“A... Trung, Trung... Thích, ăn miếng trà miếng... A a...”

“Thật thông minh... Kia xem ra, không thương người cũng...” Sở Mạc Trung mỉm cười, từ phía sau đem tiểu nhân nhi ôm càng chặt hơn, tiện tay nắm lên một bút bông mạ vàng, “Hi nhi tới giúp ta xem, đây là bút gì...” Nói xong, cổ tay vừa chuyển, dùng đầu bút lông dính lấy mật dịch huyết hoa, bắt đầu mà sát kích thích hoa hạch yếu ớt mẫn cảm của nàng. “A... Không nên a... Ân ha...” Tiểu nhân nhi lập tức hét lên một tiếng, vô pháp khống chế run rẩy, mật huyết cũng liên tục co rút, dâm dịch không ngừng ào ào chảy ra.

“Không được... Ừ... Trung... Dừng...” Tiểu thiếu nữ khó chịu khóc lên, thân thể muốn co rút, nhưng hai chân lại bị nam nhân ép mở rộng, Tiểu kiều đồn nhiều lần qua lại ở thắt lưng nam nhân hoạt động, né tránh bút lông tà ác...

“Ân hừ...” Nam nhân chợt kêu lên một tiếng đau đớn, cảm giác được tiểu nhân nhi không ngừng hấp hợp tiểu huyết kẻ sát bụng hắn, hoa nước trong tiểu huyết ồ ồ chảy ra, chậm rãi dính đây, mà tiểu huyết nhức nhích cũng giống như không ngừng mở rộng nuốt vào cơ bụng, làm hắn càng thêm điên cuồng.

“A a... Trung... Tha ta...” Tiểu nhân nhi như trước không ngừng co rúm, cánh hoa nhỏ mềm mại bị âm mao nam nhân thô cứng làm cho ngứa ngáy, lại mang thêm một tia hơi đau nhói. “Trung... Ta muốn...”

“Aha... Hi nhi, Hi nhi muốn... Ân... Muốn cái gì...” Nam nhân cũng thô suyền, một tay xoa bóp đầy áp vú của tiểu nhân nhi, đầu ngón tay thay thế niệp động, lòng bàn tay vô pháp bao trùm nơi sung vũ đầy áp, đỉnh phần hồng vì run run sung huyết mà đỏ tươi, thỉnh thoảng theo kẽ tay mà lộ ra, cấp thiết tìm kiếm quy y, một tay kia thì dặt bàn tay nhỏ bé của Nhược Hi vuốt ve cây gậy cứng rắn của hắn.

“Ừ... Trung...” Tiểu nhân nhi ở trong hôn trầm cúi đầu ngưng mắt, nhìn cực đại trước mắt màu đỏ tím sung to, rậm rạp huyết quản mạch lạc rõ ràng, từng lam dị thường nồng đậm đen bóng cũng không lần át được song cầu lác lư nặng trĩu, thô to hành thân, ám chỉ kinh người vui thích. “Ân a... Trung... Cho ta...”

“Muốn cái gì... Ân... Nhanh lên một chút... Nga... Hi nhi, muốn cái gì...” “Muốn Trung... Cho ta...” “Ân? Muốn ta làm cái gì?” “Trung... Cắm ta... Ừ...” “A... Hào ngoan, ta cho người.” Nam nhân nhẹ giọng ở bên tai nàng thấp nói, ngón tay tách ra cánh hoa run run không ngừng, thắt lưng cùng mộng quyết đoán động toàn lực đâm vào, một chút liền cắm đến chỗ sâu nhất trong tử cung... Kích thích ngập đầu trong nháy mắt làm cho tiểu nhân nhi trước hạ vũ khí đầu hàng, trở thành tù binh.

“A a a... Trung... Quá sâu...” Chưa bao giờ nếm thử tư thế ngồi, làm cho dục vọng nam nhân một chút đã thăng tấp xen vào miệng tử cung. Tiểu nhân nhi không chịu nổi dục vọng mãnh liệt như vậy, khóc ra tiếng. Nhưng dục vọng tăng vọt lại làm cho tiểu nhân nhi không tự chủ được trên dưới đong đưa. “Ân... Trung...” Nũng nịu tiếng gọi, “Ân a... Trung... Thật thoải mái... Ừ...” Ngọc nhi hết sức chủ động lay động chính mình, mật dịch trắng mịn róc rách chảy ra, cảm giác tê mỗ như những con kiến không ngừng tập kích ngấm cắn hoa huyết, truyền ra tứ chi bách hải.

“Ân... Ân... Thật thoải mái... Nga... Không được... A... A...” Tiểu nhân nhi trong đầu trống rỗng, phiêu phiêu dục tiên.

Cảm giác được tiểu nhân nhi càng ngày càng chặt, nhưng biên độ phạm phòng lại càng ngày càng nhỏ, Sở Mạc Trung liền đỡ lấy hông nàng, chính mình dùng sức làm cho nàng tăng tần suất lay động, “Kẹp chặt... Ân hừ... Hi nhi...”

Trong lúc nhất thời, nam nhân ngạnh như cục đá âm nang không ngừng gĩa toàn bộ hoa huyết tiểu nhân nhi, mật nước róc rách lưu động, mộng lay lợi không chịu nổi, cơn thịnh rất nhanh trừu cắm trong nước huyết, dâm thủy hóa thành bọt biển chảy ra. Tiểu nhân nhi không ngừng ngâm gọi: “Ân... A... Chậm một chút, Trung... A a... Chậm một chút... Không được...”

Nam nhân khê hôn lên gáy Nhược Hi, động tác thắt lưng lại không có dừng lại, càng cắm càng nhanh, cái mộng rắn chắc bởi vì tư thế mà rất có lực đánh lên người ngọc nhi, thân thể theo hắn lực mạnh mà không ngừng lay động, thanh âm khúc khích khúc trừu cắm càng ngày càng rõ ràng, giường lớn cũng liên tục vang lên tiếng kêu kệt kệt kệt...

“A... Ừ... Nga...” Nhược Hi đã nhấc không nổi cái miệng nhỏ nhắn, ngậm nga không ngừng, thân thể trắng mềm dựa hẳn trong lòng nam nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn ngượng ngùng nghiêng qua một bên, ngón chân đẹp đẽ đều thoải mái đứng lên. “A a a a...” Theo nam nhân ác ý mấy lần trọng trọng chống đối, nàng hét lên một tiếng, thân thể co quắp mạnh mẽ, tiểu huyết kịch liệt rụt rụt mấy cái...

“Nga... Hi nhi, hảo chặt...” Nam nhân bỗng nhiên gầm nhẹ, hung hăng đánh mấy lần, đem nhiệt nằng tính dịch bắn lên tử cung tiểu nhân nhi. Nhược Hi chăm chú cuộn thân thể, không ngừng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Tổ tình (ngược)

Trong Huyền Thiên điện, lãnh hương cuối cùng trong lư hương đã đốt tẫn, dư hương thoang thoảng lưu trên chớp mũi một tia thanh nhã rồi lại biến mất. Nội điện phiêu đảng nồng đậm hơi thở hoan ái. Trên giường, Diễm đế bệ hạ ôm thiếu nữ trong lòng cùng bán dựa nằm trên long sàng, ngón tay dài ưu nhã thuận theo tóc dài màu đen, nam nhân bá đạo đem tiểu nhân nhi chặt chẽ ôm vào trong ngực, chân dài quần quýt chân ngọc non nặn, một bàn tay khác cũng lướt theo đường ngang bên hông thiếu nữ, dục vọng đã bán mềm còn giữ lại trong nơi ẩm áp ẩm ướt.

“Hi nhi, mệt rồi sao?” Nam nhân ôn tồn khẽ hôn lên tóc đen.

“Ngô.” Tiểu nhân nhi mơ mơ màng màng ứng một tiếng.

“Hi nhi, cùng ta cùng một chỗ, ngại...” Nam nhân chần chừ, “Ngại sợ hãi sao?”

Tiểu nhân nhi hé mở mắt, chậm rãi, lờ nam nhân nói liền tiến vào trong đầu “Cùng ta cùng một chỗ ngại sợ hãi sao?” Tiểu nhân nhi sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, muốn ngẩng đầu, lại bị bàn tay to đè lại.

“Hi nhi, đừng nhúc nhích, ngại nghe ta nói.” Nam nhân ôm chặt lưng tiểu nhân nhi. Cúi đầu, bắt đầu kể ra tình yêu chôn sâu trong đáy lòng...

“Sinh ra trong gia đình Đế vương, thân ở trong hoàng cung, cho tới bây giờ mọi người chỉ thấy được mặt ngoài phong cảnh vô hạn, nhưng lại không biết phía sau sát khí tứ phía. Thuở nhỏ, ta chỉ hi vọng không phải thiên gia đình tôn, mà chỉ là một người bình thường. Có một phụ thân nghiêm khắc, có một mẫu thân thương yêu, còn có một đệ muội nghịch ngợm...”

Mặc dù Mẫu phi của chúng ta — Vân phi nương nương là người được sủng ái nhất. Nhưng khi con trai duy nhất của nàng bị Thánh Mục đế, cũng chính là phụ hoàng ở chung với chúng ta trách phạt lại không hề quan tâm.

Ta vẫn âm thầm hi vọng, khi ta mệt mỏi, khi ta đói bụng và đang suy nghĩ muốn ngủ, có thể sẽ có người tới nói với ta, thôi rồi, chúng ta về nhà đi.

Ta lúc nào cũng từ cung điện này đi tới cung điện kia, không có mục đích, cũng không lưu luyến, chỉ là vô thức tiêu sái, vừa đi vừa nhìn...”

Thanh âm nam nhân thấp trầm, dường như đang thấy lại tuổi thơ của chính mình, ở trong một góc tối hoàng cung tĩnh tĩnh đứng.

Bàn tay to vô thức ở trên lưng tuyết trắng khẽ vuốt, dường như giống ngón tay chậm rãi lướt qua tường cao cũ nát của lãnh cung, thạch lan băng lãnh của ngự hoa viên, hành lang gấp khúc trên nước son kim hình trụ. Tựa hồ vẫn có thể nghe thấy câu nói bằng lãnh mang giọng mỉa mai cùng chẳng đáng kia

Không làm cho hoàng thượng vui, bản cung muốn đưa con trai này làm gì.

Sau đó vẫn là đau đớn đến tận xương tủy...

“Hi nhi, ngại biết không? Ngươi sinh ra vào ngày Đông chí, khi ấy trời còn ít nắng, ta còn nhớ rõ ngày đó dương quang cùng buổi trưa ngày thu như nhau, khiến cho người ta có cảm giác buồn ngủ. Ngày đó cung nhân thị nữ vội vàng vàng, trong trong ngoài ngoài qua lại qua lại không ngớt, không phải cái gì khác, chính là bởi vì Vân phi nương nương muốn sinh.”

“Ngươi tiểu yêu tinh này, chưa sinh hạ đã lấn qua lấn lại hại người, rõ ràng lúc trước một đêm Vân phi đã bắt đầu đau bụng, nhưng lại thẳng đến đông chí mới sinh xong.”

“Vân phi sinh hạ ngươi. Người đầu tiên ôm ngươi không phải phụ hoàng, cũng không phải mẫu phi, mà là ta. Lúc đó ta đã nghĩ, vật nhỏ nhu nhược này chỉ biết khóc nỉ non không ngừng. Thế nhưng khi đó ngươi lại mở mắt, nhìn ta.”

“Mặc dù ta biết đây chẳng qua là chính mình nhất sương tình nguyện tìm cách, nhưng lại không cách nào ngăn cản chính mình trầm luân trong ánh mắt ngươi. Khi đó, ta liền phát thệ, sẽ dùng cả đời để bảo vệ ngươi.”

“Mẫu phi là người kiên định. Bằng không ở trong hậu cung ăn tươi nuốt sống, nàng sao có thể một đường bỏ lên vị trí quý phi? Nhưng, nàng cũng không phải một hào mẫu thân.”

“Không chỉ một lần, nàng vì không được hoàng đế lâm hạnh mà trút giận lên thị nữ trong cung. Vì thế, ta sợ hãi. Sợ hãi nàng sẽ bắt người trút giận, sợ hãi sẽ mất đi hạnh phúc thật vất vả mới tới tay. Sợ hãi lại một lần, khiến người cùng ta giống nhau, cảm nhận được loại đau đớn băng lãnh đến tận xương tủy.”

“Một năm rồi lại một năm, nàng ở trước mặt mọi người luôn là Hoàng phi mẫu nghi thiên hạ, nhưng phía sau lại là một ma quỷ ăn thịt người. Nếu như nàng chỉ đối vậy với ta, thì ta cũng sẽ không xa cầu cái gì, thế nhưng, nàng không nên, không nên đối người hạ thủ.”

“Người là ngọc sáng duy nhất trong cả hậu cung. Vì thế ta chỉ muốn lặng lẽ chăm chú bảo hộ người, nguyện ý thay người gánh chịu tất cả nguy hiểm, nguyện ý thuận theo ý nguyện Vân phi, làm những chuyện không muốn làm. Ta có thể trả giá tất cả, chỉ cầu người, bình an hạnh phúc.”

“Thế nhưng, vì sao nàng cũng muốn quở trách người? Vì sao?” Nhược Hi lặng yên ngẩng đầu, nhìn mắt phượng nam nhân hẹp dài tràn ngập đau xót, nhẹ nhàng hôn lên mi tâm đáng vóc tiêu tụy yêu say đắm, ôn nhu ấn xuống một cái hôn.

Nam nhân tựa hồ vẫn không biết, tiếp tục thấp giọng nói.

“Ngày đó ta còn nhớ rõ, khi đó người mới hai tuổi. Đêm trước bởi vì người sốt cao mà náo loạn cả một đêm, ta sáng sớm mới trở lại tẩm cung của mình, đóa hoa ban đêm nở rộ còn chưa suy tàn, trong sương mù vẫn tỏa hương nhàn nhạt, toàn bộ hậu cung đều im ắng, trong không khí có mùi hương hơi nước...”

“Ta chỉ là mới vừa thay y phục, lại nghe thấy từ phía tẩm cư người truyền đến tiếng khóc bén nhọn. Ta vội vàng chạy qua, lại phát hiện nữ nhân kia đem người hung hăng ném trên mặt đất.”

Bàn tay nam nhân ra sức nắm chặt, làm cho Nhược Hi cơ hồ đau không thở nổi.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thổ lộ tình cảm (ngược)

Nam nhân phảng phất trầm vào hồi ức lúc thiếu niên. “Kỳ thực khi đó y đồ Hoàng Triệt vừa vào cung đã từng nói cho ta biết, tình cảm ta đối với người quá mức thân mật, không thể... trầm luân hơn. Ta cũng không chỉ một lần tự nói với mình, tránh người xa một ít, nhưng ta làm không được.”

Sở Mạc Trung ngẩng đầu, bóng đêm như mực bi thương, tuyệt vọng cùng... bắt lực từ trong mắt hấn tràn ra, đem cả người nàng chăm chú bao bọc, tìm không được một kẽ hở, “Ta làm không được, ta sao có thể mở lớn mắt nhìn nữ nhân kia đối người như vậy?”

“Thế là ta theo Hoàng Triệt học y, từng chút từng chút học. Ta biết Vân phi mỗi ngày đều phải dùng lạc sa, lạc sa tính ôn hòa làm cho da thịt sinh mùi thơm lạ lùng. Ta liền lấy danh nghĩa thỉnh an, mỗi ngày dâng lên từ hoa buổi trưa. Ha ha, nói đến mà buồn cười, thế nhân đều biết từ hoa buổi trưa kéo dài tuổi thọ, mỹ dung đường nhan trân phẩm, nhưng lại không biết, từ hoa buổi trưa mà gấp gờ lạc sa, thì chính là chí độc trên đời.”

“Ta xem người mỗi một ngày lớn lên, nhìn nữ nhân kia mỗi một ngày kiều diễm, nhưng tâm cơ lại khôn lường. Cho nên ta nghĩ, chỉ cần có thể bảo hộ người, với ta là đủ rồi.”

“Ta đã từng lên ở thần điện cầu phúc, hi vọng trời cho người một nhân sinh hạnh phúc mỹ mãn, như vậy, sau này người trưởng thành, có thể hay không ở trong lòng nhớ tới... ca ca ta?”

Bóng đêm đã sâu, dạ minh châu trên vách yếu ớt tỏa ra, chiếu vào đôi mắt thâm thúy cùng góc sâu không thấy đáy tường niệm. Ngày thường hấn ẩn giấu vô cùng tốt, nếu không phải lần này ngoài ý muốn, thì Nhược Hi vĩnh viễn cũng sẽ không phát hiện tình yêu hèn mọn này.

“Ta có thể đối sự nghiêm khắc cùng vô pháp không đạt được mẫu thân yêu mến mà không xa cầu điều gì. Nhưng, ta lại nguyện ý dùng thời gian cả đời này, chỉ cầu người, đừng quên ta.”

“Chẳng sợ kiếp sau hay kiếp trước, chỉ cầu người vĩnh viễn đừng quên ta, chỉ cầu người... không nên quên ta...”

“Năm người ba tuổi, nữ nhân thâm độc mà vong, ta lại một chút cũng không khổ sở, một chút cũng không áy náy. Ta chỉ biết sau này, người sẽ an toàn.”

“Phụ hoàng cho chúng ta nhập Thương Hải điện giáo dưỡng, chỉ là vì sau này muốn phái người đi hòa thân. Ta sao có thể để người đi chỗ xa như vậy? Người từ nhỏ chính là trân bảo trong lòng bàn tay ta...”

“Ta đi tìm phụ hoàng, cầu hắn đừng đem người đặt trong danh sách hòa thân. Nhưng hắn lại nói, sinh ở gia đình đế vương, sùng cao dùng để làm gì? Nếu đã là đế vương nữ nhi, nhất định phải chuẩn bị tốt để hi sinh.”

“Lúc đó nghe kẻ ta mười bốn năm gọi một tiếng phụ hoàng bằng lãnh vô tình nói những lời này, toàn thân ta đã bắt động. Cái loại lạnh lẽo này, chính là từ cốt tủy lan tràn khắp người...”

“Thế là ta ở trước mặt hấn ăn vào sường ngưng, nói cho hấn biết, ta nguyện ý dùng cái mạng của mình để đổi cho ngươi một đời an ổn.”

“Sường ngưng?! Khi đó ngươi ăn sường ngưng? Vì sao ngươi muốn ăn vào? Trung, vì sao ngươi ngốc như vậy?!” Nhược Hi khóc, “Tựa sường như băng, thực cốt ngưng máu, ta không đáng a, Trung...”

“Đừng khóc, xuyt... Đừng khóc...” Nam nhân bị nước mắt Nhược Hi thức tỉnh, “Vô Vi đại sư không phải đã giúp ta giải sao? Kỳ thực như vậy cũng tốt, ngươi xem, ngươi không phải không bị hòa thân đi làm Tiểu phiến phi sao?”

Lời nói nhàn nhạt nói lên tâm huyết bất tận nam nhân phải trả giá.

Sở Mạc Trung, nam nhân này cùng Đế vương ngũ tử, thất nữ một đường vượt mọi chông gai, leo lên bảo tọa Thái tử làm bằng cây cầu thắm đẫm máu tươi. Hấn thường nói, đế vương cần tuyệt đối bình tĩnh cùng tuyệt tình, cười nhìn phong vân, nhẹ phúc càn khôn, thế gian này, bất quá chính thể đạo bị cắn nuốt.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, như vậy lãnh khốc tuyệt tình đế vương lại có thể như vậy một ôn nhu tâm, chỉ vì một nữ tử?

“Hoàng Triệt, Đường ngũ đệ đều đã từng nói qua với ta, ta phát thệ muốn cho ngươi cả đời tuyệt đối không nhuộm thị phi, nhưng là lại làm trái luân thường thiên lý bất dung, ta nhẫn tâm đem ngươi đẩy tới trước mặt mặt mọi người?” Sở Mạc Trung run tay, chạm lên mặt Nhược Hi, ánh mắt chăm chú nhìn nàng, “Hi nhi, nói cho ta biết, ngươi nguyện cùng ta đồng hành? Nguyện... tiếp nhận ta không?”

Nhược Hi cũng nhin không được thấp khóc lên tiếng. Một nam tử vĩ ngạn như thế mà bây giờ lại hèn mọn cầu xin tình yêu của mình.”Trung, ta Sở Nhược Hi phát thệ, xuống dưới hoàng tuyền lên trên bầu trời, ta cũng sẽ không buông tay!”

Thiếu nữ kiên định nhìn, ở vóc dáng tiều tụy người trong tim hôn xuống, kết thúc thệ ngôn.

Nam nhân bình tĩnh nhìn thiếu nữ đối chính mình mỉm cười, bỗng nhiên chăm chú ôm thiếu nữ, đầu tựa gần cổ, hơi run rẩy thì thào: “Ta sẽ không buông tay, Hi nhi, ta vĩnh viễn đều sẽ không buông tay... Hi nhi, Hi nhi...” Chậm rãi, thiếu nữ cảm giác được chỗ cổ dần dần ẩm ướt, nam nhân, rơi lệ...

“Từ bây giờ, ta và ngươi không phải huynh muội, ta không phải Diêm đế Sở Mạc Trung, ta chỉ là, Trung của ngươi...”

Không phải huynh muội, không phải đế vương, chỉ thuộc một người, ta nguyện là đủ.

Trung, từ nay, đến lượt ta bảo hộ ngươi, bảo hộ, tình yêu của chúng ta...

Bạn đang đọc truyện *Diêm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Quân cờ

Ánh dương mới lên.

Chân trời bị một mảnh thủy mặc đậm màu.

Sở Mạc Trung chậm rãi mở mắt ra, nhìn người phía trước ghé lên người mình ngủ say, khóe môi câu dẫn nụ cười thỏa mãn.

Nhược Hi um một tiếng, chậm rãi mở mắt như trước mười phần buồn ngủ. Trong nháy mắt, thoáng như mây đen liêu tẩn sau đệ nhất mặt dương, xuyên thấu tất cả vẻ lo lắng; lại dường như bích dập dòn bông bênh dạng xuân nước, ẩn tất cả mỹ hảo.

Ngẩng đầu nhìn thấy nam nhân đối chính mình mỉm cười, Nhược Hi ngượng ngừng cười: “Trung...”

Sở Mạc Trung giờ tay, nhẹ nhàng xoa kiêu nhan, tình tế miêu tả ngũ quan như họa, tiểu nhân nhi của hấn!

“Hi nhi...”

“Trung, đau không?” Nhược Hi nhẹ tay phủ lên hai dấu răng trên bả vai. Nam nhân lắc lắc đầu, mang tiểu nhân nhi trên người ngồi dậy.”Ảnh vệ Vô Mệnh, ngươi muốn gặp sao?” Nam nhân lặng yên một lát, mở miệng nói.

“Đi nhìn một chút đề hồi rõ ràng.” Nhược Hi khoi mào một mặt tươi cười, “Cũng thuận tiện nhấn cho hấn.”

“Nhấn? Nhấn gì?” Sở Mạc Trung hứng thú nhướn mi.

“Sở Mạc Trung là nam nhân của ta, ai cũng không cho động.” Nhược Hi nâng cằm. Trong giọng nói hoàn toàn là kiêu ngạo.

Mặc xong quần áo, một đường hướng địa lao đi đến, khi muốn đi vào, Nhược Hi lại đột nhiên cảm giác có chút quái dị. Nếu Trung đã sớm biết Vô Mệnh hai lòng, vì sao lại để nàng ở trên yến hội đơn giản chạy thoát? Mà Trung như thế nào hóa thân làm Ảnh môn “Vô”?

“Trung, ngươi có việc giấu giếm ta.” Nhược Hi xé hạ vạt áo Sở Mạc Trung, nhìn vào mắt hấn.

Sở Mạc Trung trấn an vỗ nhẹ lưng, “Hi nhi, sẽ không, không còn.”

Đang muốn trả lời, bỗng nhiên trước mắt có thân ảnh thoáng hiện, Sở Mạc Trung thiếp thân ảnh vệ Vô Túc. “Bệ hạ, điện hạ, Trương thực phi trúng độc.”

“Trúng độc?” Nhược Hi hơi sững sờ, lại thấy Sở Mạc Trung nghe được tin này hơi có vẻ ngoài ý muốn, nhưng lại không chút nào lo lắng. Nhược Hi quay đầu, trêu đùa: “Trung sớm biết Trương thị sẽ có hành động lại không ngăn cản, còn tận lực ở trên triều đình hỏi trách Trương Hằng, Hi nhi hiện tại thực sự không biết, Trung đem ta đưa vu chỗ nào, chẳng lẽ Hi nhi còn chưa đủ tư cách biết Trung trong lòng tính toán?”

Sở Mạc Trung chuyển thân thể của nàng, hai người đối diện.

Sau một mảnh lặng yên, Sở Mạc Trung than thở: “Ta đích xác biết Trương thị sẽ có hành động, cũng biết Vô Mệnh sẽ làm phản. Nhưng chỉ vì Hi nhi tính tình xưa nay cao ngạo, nếu rơi vào tay Ảnh môn sẽ khó bảo toàn bọn họ sẽ không làm ra điều gì ta không kịp ngăn cản. Còn Trương thực phi hành vi, ta chỉ là tùy ý nàng đi, chưa từng cản trở mà thôi.”

Tùy ý nàng đi, chưa từng cản trở? Vô cùng đơn giản tám chữ, lại có thể hi sinh cung phi cùng đại thần tính mạng. Nhược Hi đưa mắt nhìn Sở Mạc Trung trong mắt đậm đặc cùng bên môi tàn nhẫn tiêu ý, phát hiện chỉ cần không bị thương nàng, những người còn lại thế nào, Trung, hoàn toàn không để ý.

Đột nhiên linh quang vừa hiện, Trung hấn lại vốn định lợi dụng Trương thị cha con phé bỏ toàn bộ hậu cung?!

Mặc dù là Nhược Hi nhưng cũng vì một suy đoán này mà kinh ngạc không ngớt. Tuy nói hậu cung tàn phi thường xuyên vì tranh giành mà làm một chút chuyện dư thừa, nhưng không đến nỗi để Trung muốn bỏ đi các nàng.

Sở Mạc Trung thấy nàng đã hiểu rõ, lộ ra biểu tình tán dương: “Hi nhi đã đoán được? Có người cho rằng giết người là không chế được hậu cung, đã như vậy, ta tất nhiên muốn cho nàng ta rõ ràng, muốn thương tổn người, rốt cuộc sẽ có kết quả gì.” Sở Mạc Trung mỉm cười, “Vô Túc, đi Tuyệt uyển triệu hồi Kính Tuyết cùng Phi Nhuộm, bảo các nàng cùng Uyên Nhất lần nữa huấn luyện một nhóm người; thuận tiện nói cho Đường ngũ đệ cùng Hoàng Triệt hai chữ, bán quy.”

Nhược Hi lúc này nghe hấn nói không thấy một tia không muốn cùng đáng tiếc, mà trong lòng lại ngọt ngào rất nhiều, cũng nhịn không được trêu chọc: “Trung quả nhiên có hảo thủ đoạn, chỉ là Tàn phi trong hậu cung này đều là nhất đẳng một đám tiểu mỹ nhân. Phé đi như thế, chẳng phải đáng tiếc?”

Sở Mạc Trung lắc đầu cười thán: “Nếu ta lưu lại, chỉ sợ có một vị nhất đẳng tiểu mỹ nhân lại muốn hòa thiêu Huyền Thiên điện của ta.”

Nhược Hi cũng không để ý, xoay người tiến vào địa lao, nhìn Vô Mệnh bị trói trên tường, quay đầu lại nói: “Xem ra Trương thị cha con cho đến hôm nay vẫn không phát giác được quân cờ của mình biến mất, vẫn tưởng hấn còn theo ý mình hành sự. Kia đã như thế này, Hi nhi cũng không thể không đáp lễ ra trò hay.”

Sở Mạc Trung nghe vậy cười to, “Chỉ cần Hi nhi không thương tổn tới mình, hậu cung của ta, coi như đưa cho người làm lễ vật sinh nhật.”

“Kia Hi nhi trước tạ ơn Trung hảo ý.” Nói xong, cánh môi thiếu nữ phấn nhuận liền hôn lên nam tử.

Bên cạnh Vô Túc chưa ly khai không khỏi ở trong lòng thầm mừng Trương Hằng cùng Trương thực phi: Hậu cung phạm ai không phạm lại phạm phải bệ hạ tâm can bảo bối. Đây, cũng đừng oán bệ hạ tuyệt tình. Đã vậy còn liên lụy hấn phải đi Tuyệt uyển tìm tỷ muội ăn tươi nuốt sống cùng người Uyên gia kia. Vô Túc khóc không ra nước mắt, chủ tử phải làm việc, sao cho tới bây giờ đều khó đối phó như thế.

Nhìn Vô Mệnh mờ to hai mắt, Vô Túc lại nhịn không được xuy cười một tiếng, theo bệ hạ nhiều năm như thế lại còn đoán không được bệ hạ cùng điện hạ tâm ý, xem ra ám sát nội cần chính đồn một phen. Sau đó hấn đối Hồng Tự Oanh Nhiên ý bảo bảo vệ tốt hai vị chủ tử, còn chính mình thì thân hình chột lóc, lạnh da đầu đi tìm người.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyết Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Vô Mệnh

Sau khi Vô Túc ly khai, Sở Mạc Trung nắm tay Nhược Hi bước vào nhà tù. Vô Mệnh bị khóa trên tường thấy Diễm đề bệ hạ cùng Khuynh Nhan công chúa đều bình yên vô sự đứng trước mặt, liền thẳng thắn nói: “Vô Mệnh không ngờ tới, Khuynh Nhan công chúa lại có năng lực lớn như thế, cư nhiên có thể từ trong tay Ảnh môn, một sợi tóc không tổn hao gì trở về, xem ra bệ hạ hẳn đã có chuẩn bị.”

“Vô Mệnh mỗi ngày đều ở cạnh ta, sao lại không biết?” Nhược Hi thường thức ngón tay nam nhân, thân nhiên chậm thanh nói, “Ngươi nếu có thể điều khai Hồng Tự Oanh Nhiên, là thấy được ta đã khinh thường ngươi. Chỉ là, so với Trung, Vô Mệnh không biết có thể mạnh hơn bao nhiêu?”

Nhược Hi nói, làm cho Vô Mệnh trên mặt lạnh đi mấy phần, cũng lộ ra một tia sợ hãi. “Không bằng, hôm nay Vô Mệnh cùng Trung tỷ thí một chút. Nếu Vô Mệnh thắng, ngươi có thể tự do rời đi, thế nào?” Nhược Hi như trước cười duyên.

Vô Mệnh ngẩng đầu nhìn nam nhân sau nạng, lại thấy Sở Mạc Trung vẻ mặt sùng nịch ôm tiểu nhân nhi, mặc cho nạng đem ngón tay mình nghịch náo loạn. Sở Mạc Trung ý bảo Chu Kính đem Vô Mệnh thả xuống, cũng đem trường kiếm của thị vệ bên cạnh giao cho hắn.

Không đợi Sở Mạc Trung buông Nhược Hi, Vô Mệnh thân hình đã ngăn trước người hắn, mặt nạ sương lạnh, mắt hàm sát ý, lộ ra mấy phần âm lệ. Sở Mạc Trung đem Nhược Hi đẩy tới phạm vi an toàn, nghiêng người một cái liền tránh thoát thế tấn công của Vô Mệnh.

Mặc dù Nhược Hi không biết Sở Mạc Trung công lực thế nào, nhưng chắc hẳn Vô Mệnh dưới tay hắn không qua được mấy chiêu.

Quả nhiên, Vô Mệnh chỉ chốc lát liền đỡ không được, dùng kiếm chống đỡ thân thể sắp ngã xuống, trong mắt hận ý càng ngày càng đậm. Bị thần tình trong mắt hắn phức tạp lay động, Nhược Hi tâm niệm vừa chuyển, bỗng nhiên phát hiện, Vô Mệnh như vậy cố chấp muốn giết hắn, tựa hồ không phải chỉ do mệnh lệnh.

Tỉ mỉ suy nghĩ một phen, Nhược Hi bỗng thất thanh kêu lên: “Ngươi là Trương Đức!” “Tiểu điện hạ quả nhiên hảo nhãn lực!” Vô Mệnh cười, “Không tôi, ta trước hết sẽ giết ngươi, sau đó dùng mọi biện pháp giết chết Sở Mạc Trung.”

“Trương Đức, Trương Hàng con thứ ba, thuở nhỏ đối ngoại xưng thế yếu kém, không tiếp khách bên ngoài, nhưng kì thực hắn năm tuổi đã được đưa vào Trương Hàng thân tín Hàn Ký môn tập võ. Mười sáu tuổi lấy tên Vô Mệnh nhập ám sát, đến nay đã ba năm.” Sở Mạc Trung đi lên phía trước, tiếc nuối lắc lắc đầu, “Đáng tiếc, các ngươi ngủ đông gần hai mươi năm để toàn lực xuất kích, nhưng Hi nhi lại như trước không việc gì, mà bên ngoài, bắt lộn ngươi giết bao nhiêu người, trăm cũng không cảm thấy đau lòng. Trương Đức, lần này sợ là ngươi tính sai rồi.” Sở Mạc Trung cũng không để ý, chỉ cần không nguy hiểm cho người hắn một lòng thù hận, thì phiền phức chỉ là phiền phức mà thôi, qua được là xong.

Đang muốn ý bảo Chu Kính động thủ, Nhược Hi lại hướng Trương Đức hỏi: “Vi sao ngươi đối Trung có hận ý sâu như vậy?” Trương Đức không nói một câu, yên lặng hồi lâu, thẳng đến cảm xúc trong mắt bình phục như trước mới thân tình thân nhiên nói: “Hôm nay ta chạy không khỏi cái chết, cần gì phải hỏi lời vô ích.”

“Nhưng ta nghe nói, Trương gia con trai thứ ba vì thứ xuất, tại gia cũng không được sủng ái.” Nhược Hi cảm thán, “Lúc đó ngươi vừa vào ám sát, Trung cùng Đường ngủ ca liền biết ngươi tự thỉnh vào cung là Trương Hàng bày mưu đặt kế, chỉ là không ngờ tới ngươi sẽ như vậy nghe lời, cũng không thể không nói đến tâm trí lòng dạ ngươi thực không kém, tính tình như vậy mà có thể chịu được trở thành ảnh vệ, làm cho ta thực mong đợi một phen, muốn nhìn một chút ngươi sẽ làm được cái gì.”

“Đáng tiếc, ngươi nhiều lần lên vào Trương thực phi Vi Phủ điện. Nhớ cho ảnh vệ thấy được hắc y, lại không nhớ tiêu trừ huân hương bên trong.” Sở Mạc Trung xác thực thường thức Trương Đức, “Khó có được ngươi hướng Trương Hàng hiến kế, làm hắn lợi dụng chỉ yển Hi nhi cập kê mà xuất thủ. Chỉ đáng tiếc chính là, Trương Hàng quá mức nóng ruột, đã quên mất thị vệ trong cung rất đông, không thể để Ảnh môn cứ như thế trực tiếp mang người rời đi.”

Nhìn người cho đến lúc này vẫn nỗ lực chống đỡ, không muốn ngã xuống Trương Đức, Nhược Hi không nhịn được nói: “Trương Đức, ngươi nếu nguyện ý cùng ta làm giao dịch, ta có thể đưa ngươi xuất cung, cũng cam đoan sau này Trương Hàng không cách nào tìm được ngươi, thế nào?”

“Giao dịch?” Trương Đức ngẩng đầu nhìn Nhược Hi.

“Không tôi, giao dịch. Trương Hàng cho ngươi nhập ám sát, ép buộc ngươi thay hắn hoàn thành kế hoạch, cho ngươi đường đường là Hữu Thừa trở thành ảnh vệ vô pháp quang minh chính đại xuất hiện, chắc hẳn ngươi tính tình cao ngạo như vậy, tài hoa xuất chúng như vậy, sao có thể dễ dàng chính mình nghe theo người khác mệnh lệnh hành sự? Nhưng ngươi lại nhịn, hơn nữa, đó là ba năm. Phòng chừng bởi vì ngươi một năm trước mới mất mẫu thân đi?!”

Mỗi một câu nói của Nhược Hi đều khiến trên mặt Trương Đức hiện ra một lần tình tự phập phồng, tựa hồ theo lời của nàng mà tình cảm nơi đáy lòng lại sôi trào, từng chữ từng câu nói: “Không tôi, ta hận hắn.”

Nguyên bản dung mạo tuấn tú đã có một chút vận vẹo, lúc này Trương Đức tựa hồ phá vỡ xiềng xích trong lòng, tất cả yêu hận tình thù ngày xưa không thể thấy được trên mặt cùng nhau dâng lên, thần tình càng ngày càng cuồng liệt, nhưng ngữ khí lại ngày càng yên lặng.

Sở Mạc Trung nói tiếp: “Nếu ngươi nguyện vứt bỏ thân phận cùng danh tính, trăm sẽ giúp ngươi.”

Trương Đức ngẩng đầu nhìn đế vương ngạo nghễ đứng thẳng, im lặng thờ dài, nhắm mắt lại nói: “Ta đã đổi mẫu thân bất hiếu, không thể lại đổi phụ thân bất trung. Bệ hạ cùng điện hạ hảo ý, thần tâm lĩnh.”

Trong lao ngân quang chột lóc, trên trường kiếm Diễm đề Sở Mạc Trung cầm trong tay, đỏ tươi dịch thể ồ ồ chảy xuống, hội tụ cùng một chỗ, lại từ từ chảy dài, tích rơi trên mặt đất. Bàn trong suốt như bạch tơ đâm vào trong nhân thể, dường như ở trên người thêm một luồng hoa lụa mỹ lệ, tựa như thuốc

nhuộm từ từ chuyển thành huyết hồng, giống như đồ tươi gấm vóc đem bóng người quán bên tường. . .

Một lát sau, Nhưộc Hi lệnh người đến: “Hậu táng Vô Mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Uyên uyển

Hoàng thành Tây nam, Uyên uyển:

Ảnh vệ Vô Túc đứng trước cửa Phong các Uyên uyển, chân tay luống cuống không biết nên tiến hay nên lui. Bên trong cánh cửa, một đồ thẩm hồng sam, áo khoác trường bào màu đen, vật áo trước bán sườn nam tử, đem một thiếp thân để y tuần tú nam tử khác đặt trên bàn tròn, tóc đen rũ xuống, bán ướt bán khô một nửa, bạch y nam nhân dưới thân cũng bị lấy một chút ẩm ướt, mặt ong lỏng ngực cùng y phục hợp thành dụ hoặc thuần túy.

“Ăn thực sự là không ngoan a ~ Cứ nhiên chạy đi nhìn lên.” Ngón tay hồng y nam nhân nhẹ nhàng ở trên thân thể nam nhân tên Ăn qua lại tới lui tuần tra, “Xem ra vẫn là lần trước giáo huấn không đủ khắc sâu ~”

“Uyen, không nên. . .” Thân thể Ăn đã tựa như dây cung bị kéo, buộc chặt cong lên. “Chắc chắn, sao có thể? Nếu không hảo hảo lưu cho người một bài học, ta đây làm chủ nhân cũng không công đạo.” Uyên, cũng chính là người Vô Túc muốn tìm, một bên áp Ăn, một bên hướng ngoài cửa nhìn Vô Túc mở lớn mắt.

“Ăn còn có thể nhẫn nại bao lâu?” Cách tầng vật liệu mây mặc hơi mỏng, càng ngày càng rõ ràng cảm giác được nhiệt độ bên trong cùng ẩm ướt, bên môi Uyên gọi lên mấy phần tà khí, cười nhẹ từ hồng giữa bắt tay tham nhập đi vào.

Nội vai Ăn đã nhiễm thương một tầng nước quang, bên trong phòng, dưới ánh nền chập chờn tựa như trần châu doanh nhuận sinh quang. Cái chân tinh tế mà thon dài đã bán lộ y ngoại. Mà Uyên vẫn như cũ dù bận vẫn ung dung, một tay đặt lên dục vọng Ăn, một tay hướng thân sau Ăn mà đi.

“Uyen, ta biết sai rồi, không nên a. . .” Ăn nửa cầu xin, nửa ủy khuất nói, chẳng qua là nhất thời hiếu kỳ, đứng ở lầu ngoại “xem xét” một chút xuân cung sống mà thôi, không ngờ tới lại bị Uyên bắt gặp. Ngẩng đầu nhìn Uyên, trong mắt hấn ánh nền cùng nước sắc dập dờn, chính mình bỗng dưng lạc lối.

Nam nhân phía trên, môi tựa hoa đào, mắt như thu thủy, từ đầu đến chân đều tỏa ra vô hạn phong tình, tuyệt sắc kinh diễm. Mà nam nhân trên bàn, ánh mắt lại mê loạn, lơ đãng mang tình dục mị sắc, vốn là điệu người hoặc mục chi tư, càng hiển nhiên thêm kiều diễm.

Chợt Uyên buông tay ra, đứng dậy chuyển tới nhuyển thấp dưới cửa sổ ngồi, một tay chống đầu, một tay biếng nhác niêm khởi phù dung cao trên tiểu kỷ bên cạnh: “Vô Túc nha ~ Nếu tới, sao không tiến vào?” Ăn lúc này cũng hoãn quá thần lai, điều hòa hơi thở, ở bên cạnh bàn ngồi xuống: “Uyen gia, chỉ sợ là Vô Túc đại nhân không muốn thấy chúng ta.”

“Vô Túc không có ý đó.” Hắc y Vô Túc khuôn mặt nghĩ một đằng nói một nẻo.

Uyen nhú mày, đứng dậy chậm rãi thông thả tới bên người Vô Túc, ngón tay dài tà khí ở trên mặt Vô Túc xẹt qua: “Mặt Vô Túc xem ra luôn như thế ngon miệng, thật muốn nếm thử a. . .” Nói xong, nam nhân liếm liếm môi, cố ý quên đi gân xanh hơi nháy lên trên trán Vô Túc, “Thật là một người đáng yêu, không nói lời nào cũng mê người như thế.” Nói xong, Uyên cố ý đem đầu môi son đỏ bên gáy Vô Túc, tiếng cười trầm thấp thấu tà khí ái muội.

“Uyen gia, Trung gia của ta có chuyện muốn truyền.” Khóe mắt Vô Túc co quắp, liều mạng nhìn xuống một chương xúc động, cắn răng nói ra từng chữ.

“Vô Túc, người nói Trung gia của người, mà Uyên gia lại vẫn là Uyên gia, cái này không tương quan a ~” Ăn bên cạnh giống như vô tội nói, “Chẳng lẽ, người ghét bỏ Uyên gia?”

“Vô Túc không dám.” Vô Túc khẩu thị tâm phi.

“Nếu không dám, kia vì sao biểu hiện trên mặt như thế cứng nhắc?” Ăn cũng đi tới trước mặt Vô Túc, cố ý đâm đâm mặt hấn.

“Uyen gia, Trung gia bảo người huấn luyện một nhóm người mới, chuẩn bị khi ám sát đối người dùng đến.” Vô Túc mặc kệ Ăn, cũng lười nhìn về phía Uyên, thẳng tắp nhìn phía trước nói.

“Chắc chắn chắc, Tiểu Vô Túc a ~ Người thực sự làm bị thương trái tim ta.” Uyên hư tình giả ý phùng tâm bỏ đi, Ăn lập tức thay thế bỏ sung đi tới, “Thậm chí ngay cả nhìn ta cũng không muốn, thật không biết Trung làm sao dạy người.”

“Vô Túc a, chẳng lẽ người ở bên người Trung gia cũng là thế này phải không?” Ăn giả vờ hiếu kỳ, tay không an phận ý đồ giật đai lưng Vô Túc.

“Ái chà, từ tướng, người phi lễ nắm tay ta làm gì?” Ở lúc Vô Túc nắm lấy tay Ăn trong nháy mắt, hấn cố ý la lớn, “Chẳng lẽ, Vô Túc đã sớm đổi ta vừa gặp đã thương, một mực chung tình? Ha ha ha ha, mắc cỡ chết người.”

Ba năm, mặc dù đã sớm thành thói quen với hai kẻ chủ tớ bất lương thỉnh thoảng đùa giỡn kia, nhưng lần này Vô Mệnh xác định, bọn họ công phu lại tinh tiến một tầng. “Vô Túc nói đã xong, hiện tại còn muốn đi tìm Tuyết tiểu thư cùng Nhuộm tiểu thư, xin cáo từ.” Tựa như có yêu ma sau người đuổi theo, Vô Túc nắm chặt vạt áo, một tay ấn đái lưng, trong nháy mắt lách người đi.

“Ha ha ha ha ha, Uyên... Ngươi, ngươi xem... Ha ha ha ha, Vô Túc, ha ha ha...” Còn không biết đại họa gần lâm đầu, Ân cười không kiêng nể gì cả.

“Nếu Ân có tinh thần như thế, kia lần này chuyện huấn luyện liền giao cho Ân.” Uyên thùy mi mi nhìn tay mình, nhàn nhạt nói, “Bất quá, trước khi ta đi xem đi Tuyết uyển đi, lần này Cảnh Tuyết cùng Phi Nhuộm phải làm gì, ta thật ra rất hiếu kỳ a.”

Xoay người tùy ý bước lại đái lưng, Uyên bước ra Phong các, trên cánh tay, một nho nhỏ hồng sắc rực long ai oán nhìn hần. Mà trong phòng, bạch y nam tử tên Ân cũng không còn thấy hình bóng.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Tuyết uyển

Hoàng thành, Huyền Thiên nội điện:

Nhược Hi ghé vào trước ngực Sở Mạc Trung, lần thứ hai nhìn phiêu khởi hoa tuyết ngoài cửa sổ, không nói được một lời.

Sở Mạc Trung ôm thân thể nàng, chậm rãi trên lưng khẽ vuốt: “Hi nhi, rất khổ sở?” “Ân, Vô Mệnh, có thể tuyển trạch sinh, vì sao, hần lại không đi con đường kia?”

Sở Mạc Trung thờ dài, đem tiểu nhân nhi trên người kéo lại, đầu ngón tay ở trên mặt nàng chậm rãi xẹt qua, vẽ lên từng đường nét: “Vô Mệnh, cùng chúng ta không giống. Hần vẫn luôn kỳ vọng được phụ thân khen ngợi.”

Nhược Hi hơi nhắm mắt, lại mở, chống lại mắt phượng Sở Mạc Trung chứa đựng tình yêu cùng lo lắng: “Trung, đáp ứng ta, nếu ngươi chết, nhất định phải mang ta cùng đi.”

“Hảo.” Nam nhân ứng thanh, đem Nhược Hi đầu nhỏ đặt trong ngực. “Hi nhi đã lâu chưa gặp Uyên?”

“Trung, ngươi không phải luôn không cho ta cùng Uyên ca thân thiết? Hôm nay sao lại hỏi thế?” Nhược Hi phát nhẹ mặt nam nhân, cười trêu nói. “Ngươi không vui.” Sở Nhược Hi nói thật nhỏ.

Bỗng nhiên trong mắt một trận nhiệt khí, Nhược Hi đem đầu vùi trước ngực nam nhân. Như vậy bá đạo tùy ý làm bậy, nhưng lại vô tình thiện biến nam nhân, chỉ vì nàng nhất thời không thoải mái mà hần thà rằng ủy khuất tự thân, cũng không nguyện thấy nàng khó chịu. Nam nhân như vậy, làm nàng sao có thể không yêu?

Tựa như đối trận bão, Nhược Hi cẩn thận trên khuôn mặt đáng vóc tiểu tự ẩn xuống một nụ hôn. “Trung, chúng ta đi tìm Cảnh Tuyết cùng Phi Nhuộm có được không?”

“Ân.” Nam nhân đứng dậy, mệnh Chu Kính truyền Sở Mạc Đường cùng Hoàng Triệt. Sở Mạc Đường sau khi uy hạ Trương thực phi liền trực tiếp đi Tuyết uyển; Hoàng Triệt thì vì Mục An Nhiên một mình đi dạo Uyên uyển mà sau khi đem người mang tới Tuyết uyển vẫn chưa hồi cung.

“Hi nhi, hôm nay đi Tuyết uyển, có thể sẽ thấy trò hay.”

Hoàng thành Đông nam, Tuyết uyển:

Vô Túc lần thứ hai ai thần chính mình chọn sai chủ tử rồi.

Hôm nay không chỉ có Cảnh Tuyết Phi Nhuộm hai tỷ muội vô lương ở chỗ này, mà ngay cả Huân vương cũng ngồi một bên, tiểu tựa phi tiểu nhìn hần, lại không có bất luận hành động nào ngăn lại động tác của hai tỷ muội kia.

“Vô Túc ca ca, ngươi nói xem Trung gia bảo chúng ta làm gì?” Hồng y Cảnh Tuyết dựa trên người Vô Túc, kiều kiều mềm mại nói, một tay còn quá phận đưa vào trong áo hần, đông nắn, tây sờ, đùa bắt diệp nhạc hồ.

“Tuyết, ngươi đừng quá đáng.” Một bên, toàn thân bạch y trang điểm nam trang Phi Nhuộm nhẹ lay quạt giấy, giả vờ chính nghĩa, “Vô Túc là khách quý, Tuyết hần nên để các cô nương trong uyển chúng ta đi ra hầu hạ...”

Phi Nhuộm lung lay lắc lắc đi tới, kéo một luồng tóc Vô Túc, đặt dưới mũi nhẹ ngửi. “Vô Túc ca ca có mùi thật thơm a ~ Làm cho Phi Nhuộm cũng nhịn không được...”

Giã vờ kiều ngầy thanh âm, làm cho Vô Túc rung mình một cái, tóc sau gáy đều dựng lên, da gà nổi thành tảng. Nếu như nói Cảnh Tuyết xinh đẹp khiến người ta da đầu tê dại, thì Phi Nhuộm kia chính là yêu mị khiến người ta không nói được lời nào. Nhưng vấn đề là bất luận xinh đẹp hay yêu mị, thì chỉ cần đối với hắn, hắn thà đi giới đường linh phạt, cũng không nguyện ý đi “thê hội” ...

Khóc không ra nước mắt nhìn về phía chủ tử khác ngồi một bên, Huân vương điện hạ. Lại nghe thấy Huân vương điện hạ cố ý nói: “Hoàng Triệt này cũng không biết chạy đi đâu, hay là ta đi xem một chút?”

Vô Túc chợt cảm thấy bị lừa: Là ai nói Đường điện hạ “Hành sự không quả quyết, tâm địa thiện lương” a? Có bệ hạ cùng Khuynh Nhan điện hạ một đôi hồ ly huynh muội, Đường điện hạ sao có thể thiện lương?

“Ta bị gạt, ta bị gạt, ta bị gạt...” Vừa vào cửa, Nhược Hi cùng Sở Mạc Trung đã nhìn thấy Vô Túc vẻ mặt như thừa thụ sự đả kích sâu sắc, thì thảo tự nói.

“Vô Túc.” Sở Mạc Trung khẽ nhủ mày, nhìn ảnh vệ nhà mình chẳng biết tại sao lại thất thường.

“Trung gia, khó được nhìn thấy người a!” Cảnh Tuyết nũng nịu dán trên người hắn, âm thầm cảm thán: Vẫn là chủ tử nhà mình thân thể rắn chắc. Sở Mạc Trung không dấu vết nhẹ nhàng thoát khỏi, chuyển hướng tới bên bàn ngồi xuống.

Thế nhưng, triều công hạng nhất có lẽ chính là một trong những bản lĩnh của thanh lâu nữ tử. Lập tức Cảnh Tuyết cùng Phi Nhuộm tiến lên vây quanh Nhược Hi, Nhược Hi không hề phòng bị, hai tay bị ôm kín.

“Ái chà chà, Hi chủ nhân đã lâu không có tới ~ Cứ nghĩ đến là Tuyết nhi ngực lại thật đau...” Nói xong, Cảnh Tuyết liền kéo tay Nhược Hi, đặt lên bộ ngực ngao nhân của mình. Chợt, Cảnh Tuyết cảm giác phía sau một trận sát ý, nhìn lại, đập vào mắt chính là khuôn mặt luôn đeo ý cười của Diễm đề bệ hạ đang biến thành âm trầm.

Cảnh Tuyết lui lui cổ, ý bảo Phi Nhuộm tiếp nhận, chính mình thì đi uống chén trà tự an ủi. Trời ạ, Trung gia chiếm đoạt có phần cũng quá mạnh mẽ đi. Tốt xấu gì nàng cũng là nữ nhân nha ~

Phi Nhuộm trừng mắt liếc Cảnh Tuyết, cư nhiên đề nàng đơn độc lưu lại. Nhược Hi cảm thấy thân thể nữ tử bên người trong nháy mắt cứng ngắc, không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Trên người ta không bị dính mùi hương nga.” Giơ lên đồ thẩm hồng tay áo đưa đến trước mặt Sở Mạc Trung. “Ngươi ngửi thấy.”

Lãnh hương vị đạo, nhẹ cạn lãnh đạm. Lại thấu mị hoặc nói không nên lời, tựa như dung nhan chính mình quyến luyến.

“Ấn...” Ôn nhu tươi cười một lần nữa trở lại trên mặt nam nhân.

“A? Đường ngũ ca? Sao một mình ngươi ở đây? Hoàng Triệt cùng An Nhiên đâu?” Nhược Hi liền đón một ngụm trà trong tay Sở Mạc Trung.

“Triệt cùng An Nhiên có một số việc phải xử lý. Được rồi, đây là An Nhiên bảo ta mang cho ngươi.” Nói xong, Sở Mạc Đường đem một hộp gấm đưa tới trước mặt Nhược Hi.

Nhược Hi mở ra vừa nhìn, bên trong đặt các loại bình thuốc nhỏ, có bị thương, có dưỡng nhan mỹ dung, có giải độc, giải rượu,... cơ hồ như một tiệm thuốc nhỏ.

“Bất quá tựa hồ khi Triệt nhìn một đám đồ vật trong hộp gấm này, bỗng nhiên tức giận nha...” Sở Mạc Đường như việc không liên quan đến mình, vỗ tay nói.

“Đường ngũ ca!” Nhược Hi không dám nhìn nam nhân phía sau.

“Hi nhi có thể nói cho ta biết, bên trong rốt cuộc có cái gì?” Quả nhiên, nam nhân phía sau ôm chặt nàng, thấp trầm thanh âm ở bên tai uy hiếp.

“Ngươi là cố ý! Đường ngũ ca, ngươi nhất định là cố ý!” Nhược Hi khóc không ra nước mắt, cố gắng không nhìn ánh mắt Cảnh Tuyết cùng Phi Nhuộm bên cạnh tò mò, cùng Vô Túc đồng tình thần sắc.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bán quy

“Ai lớn mặt như vậy, dám trêu chọc Nhược Hi của bản các?” Theo một giọng nam biếng nhác hơi khàn khàn, Uyên uyển viện chủ bước vào cửa môn, trên cánh tay, một con rắn như trước ngồi ai oán.

“Uyên ca!” Nhược Hi chưa từng cảm kích hân như thế, nhưng vừa muốn đứng lên nghênh tiếp, lại bị nam nhân phía sau một phen ôm chặt thắt lưng.

“Ha ha, ta nói Trung nha. Lúc này ngươi không ở trong cung nghị sự, chạy đến Tuyết uyển làm gì a?!” Viên Uyên cũng không để ý, sau nhìn thấy Vô Túc, liền mạnh mẽ ôm lấy hân nói.

“Những ngày gần đây quốc sự bận rộn, hậu cung lại xảy ra chuyện, nhiều sự cần Tam ca phí công, vì vậy thân thể sinh bệnh nhẹ, không lên triều.” Sở Mạc Đường chủ động nói một chuỗi dài, cũng không thấy vẻ kinh dị.

“Đường ngũ ca...” Nhược Hi thở dài, từ nhỏ đến lớn, Đường ngũ ca mở mắt nói mò, thần sắc còn thật tình hơn thói quen thập phần không nói gì.

“Uyên, sự tình làm thỏa đáng?” Sở Mạc Trung cầm một miếng bánh chưng đường trên bàn, đút vào trong miệng Nhược Hi.

“Tất nhiên.”

“Khi nào bắt đầu?” Sở Mạc Đường cắn theo một miếng phù dung cao, hỏi.

“Ba ngày sau, giờ dần.” Sở Mạc Trung cẩn thận lau đi vết đường bên miệng Nhược Hi.

“Cần bao nhiêu?” Uyên một bên mạnh mẽ gặm đậu hũ trước người Vô Túc, một bên ý xấu bóp đuôi con rắn qua lại chuyển động.

“Ám sát phân nửa, quang nhận bắt động.”

“Phanh!” Nhược Hi dùng sức vỗ bàn một cái, “Ba vị gia thực sự thật hăng hái, nhưng Nhược Hi nghe không hiểu đâu.”

Ba nam nhân lập tức liếc mắt nhìn nhau, cẩn thận từng li từng tí bồi cười: “Loại chuyện nhỏ này không cần ngại ra ngựa...”

“Các vị ca ca đừng giả bộ ngờ ngẩn để lừa Hi nhi.” Nhược Hi cũng không để ý, sờ vòng ngọc trên cổ tay, “Nhiều lắm thì, Nhược Hi sẽ vì ‘nhất thời mờ hồ’, hoặc là ‘quá ư một nhọc’ mà ở trong cung, Huân vương phù, hoặc là Uyên uyển a ~ Chẳng qua là có khi lại ‘không cẩn thận’ ở trong nước cùng thức ăn ném vào một ít thứ kỳ quái mà thôi.”

Vô Túc, Cảnh Tuyết cùng Phi Nhuộm bên cạnh sùng bái nhìn Nhược Hi: Vẫn là Hi chủ nhân quyết đoán.

“Tiểu Nhược Hi, người ám sát phân nửa cần thay đổi, vì thế Tam ca bảo ta phụ trách huấn luyện người mới a.” Sở Mạc Đường là người đầu tiên nói.

“Hi nhi, ba ngày sau giờ dần, Trung sẽ mang ngươi xuất cung du ngoạn một vòng, coi như là dẫn xả xuất động a.” Viên Uyên cũng theo sát đi sau.

“Lúc trước không phải bảo Hoàng Triệt cho Trương thực phi bán quy sao, bọn họ đã làm xong.” Sở Mạc Trung thần nhiên nói.

“Bán quy? Là cái gì?” Nhược Hi về mặt mờ mịt.

“Hi nhi còn nhớ lúc Mục An Nhiên phối chế phù dung xuân, đồng thời còn phối chế một vị thuốc khác?” Sở Mạc Trung lại đưa lên một viên bánh chưng đường.

“Àn, cây khô.”

“Cây khô chỉ âm chỉ độc, khó giải. Nhưng nếu có người đồng thời ăn cả phù dung xuân, hai người giao hợp, độc tố cây khô sẽ ngấm vào máu, lại thành một loại chỉ độc khác, bán quy.” Sở Mạc Trung tinh tế giải thích.

“Bán quy kia có giải được không?” Nhược Hi hỏi.

“Phùng xuân.” Sở Mạc Đường ần nhiên cười, hài lòng trả lời.

“Bán quy, danh như nghĩa, quy thiên không được, nửa cuộc đời không chết. Nếu muốn giải độc, nhất định phải ăn phù dung xuân.” Viên Uyên thẳng thắn đem Vô Túc đặt trên đùi, mạnh mẽ cời ra áo hân, trên dưới động tay. “Bất quá sau khi ăn phù dung xuân, lại không thể giao hợp, mà phải chờ qua năm canh giờ độc mới giải.”

Nhược Hi nghe xong ba nam nhân giải thích, về mặt lộ ra hứng thú. “Ba vị ca ca như thế rõ ràng, sợ rằng đã tự mình thử đi?”

“Vật nhỏ!” Sở Mạc Trung không biết nên khóc hay nên cười. “Được tính thế nào, chỉ cần tìm người khác thử một chút là được, huống chi trong địa lao tử tù rất nhiều.”

Nhược Hi về mặt đáng tiếc: “Nhược Hi còn tưởng ba vị ca ca tự mình thử thuốc, bất quá, xuất cung làm gì? Vì sao phải thay đổi ám sát?”

Sở Mạc Trung sờ mặt Nhược Hi, “Trương thực phi nếu dám mạo hiểm uống thuốc độc, tất nhiên là lừa gạt. Đã như vậy, sao không thuận thế ly khai hoàng cung, nhìn xem rốt cuộc bọn họ có thể làm ra loại xiếc gì?”

“Còn nữa, trong ám sát cố ý để Trương Hàng mua chuộc một số người, thứ nhất là có thể thấy được người nào hai lòng, thứ hai, cũng là thuận thế phế

cung.” Sở Mạc Đường nói tiếp.

Việc phế cung không thể đường đường tuyên cáo với triều đình, bằng không thân là công chúa, đại chương hậu cung Hi nhi ắt gặp chỉ trích, không nói đến các đại thần trong triều vốn là những lão già lắm chuyện; mặc dù hẳn có thể giữ được Hi nhi, nhưng cũng không cách nào ngăn lại thể nhân nghị luận, vô pháp ngăn chặn mồm miệng bọn họ. Đã vậy, chẳng bằng làm xong hết mọi chuyện, tuy nói mất mấy vị đại thần, ám sát cũng đổi người, nhưng trên đời không thiếu người tài, một ngày không có bọn họ cũng không tồn thất gì.

Nhưng Hi nhi, lại không thể có nửa điểm sơ xuất.

Cúi đầu thấy Nhượng Hi trong lòng nhìn mình, trong mắt cũng không có vẻ kinh dị, Sở Mạc Trung mới yên lòng.

“Ái chà chà nha, Trung cùng Nhượng Hi cứ mãi đùa mầy lại như thế, thực sự là kích thích bản các nha.” Viên Uyên bên cạnh trêu đùa nói, tay còn không quên tiếp tục ăn đậu hũ Vô Tức.

“Nếu ngươi nguyện ý, Vô Tức sẽ ở lại cùng ngươi huấn luyện mấy ngày.” Sở Mạc Trung cũng không để ý, vì không muốn Nhượng Hi xấu hổ mà liền đem Vô Tức đẩy ra làm tấm mặt.

“Trung gia, Vô Tức nguyện đi giới đường thụ huấn.” Vô Tức gấp đến độ lớn tiếng nói.

“Vô Tức, chương pháp của Uyên là nhất đẳng, ngươi đi theo hẳn chắc hẳn sẽ học được nhiều điều. Liệt phong chương pháp của ngươi biết đâu sẽ càng thêm tinh tiến.” Bên cạnh, người thực tế điều khiển ám sát Sở Mạc Đường cũng bỏ đá xuống giếng.

“Cánh Tuyết Phi Nhuộm, chờ Hoàng Triệt cùng Mục An Nhiên tới, các ngươi bốn người liền phụ trách chọn nhân thủ, đưa tới Uyên uyển.” Viên Uyên điểm huyệt Vô Tức, đem người vác lên bả vai, tiểu tựa phi tiểu liếc mắt nhìn Tuyết uyển Trang các.

“Nếu hôm nay đã định, vậy giải tán đi.” Sở Mạc Đường cũng đứng lên, “Được rồi, Tam ca, ta khuyên ngươi một câu, ngàn vạn đừng để Tiểu Nhượng Hi nhi đối ngươi hạ thuốc trong hộp gấm.”

“Sở Mạc Đường!” Nhượng Hi không khỏi giận dữ, sao vậy hôm nay kẻ bỏ đá xuống giếng tất cả đều là Đường ngũ ca?!

“Không biết trên đường hồi cung, Hi nhi có nguyện nói cho Trung biết hộp gấm này ảo diệu thể nào không?” Sở Mạc Trung ghé sát vào tai Nhượng Hi cười.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Hộp gấm

Trên đường hồi cung, Nhượng Hi dán tại một góc trên xe ngựa, ôm chặt hộp gấm, không dám thở mạnh.

Trong xe thấp phần rộng lớn, bố trí đặc biệt thoải mái, nhìn thấy đã muốn nằm, bánh ngọt và trái cây tất cả đều đầy đủ, dưới chân còn trải thêm thảm mỏng.

“Hi nhi không phải thích nằm trong xe, vừa ăn mứt táo, bánh đường, và ngủ gà ngủ gật sao? Sao hôm nay lại ngoại lệ?” Sở Mạc Trung tà ý cười.

Nhìn thấy trong mắt hấn ý trêu tức, Nhượng Hi sao có thể không biết trong lòng hẳn nghĩ gì. Nhưng, thường ngày là thường ngày, lúc đó không có hộp gấm a. Còn hôm nay... Lại cúi đầu liếc mắt một cái nhìn hộp gấm trong lòng. Mục An Nhiên chết tiệt, đưa cho nàng lúc nào không đưa, lại chọn hôm nay mà đưa.

“Hi nhi, đem hộp gấm cho ta xem.” Sở Mạc Trung vươn một tay ra.

“Nếu Nhượng Hi nói không?” Nhượng Hi sắp chết giãy giụa, nếu như cho Trung nhìn, phỏng chừng chính mình trốn không thoát một hồi trừng phạt. Nghĩ đến Sở Mạc Đường một câu kia “Triệt tựa hồ sau khi nhìn vài thứ trong hộp gấm, bỗng nhiên rất tức giận”, Nhượng Hi như đã nhìn thấy tình cảnh chính mình bị trừng phạt.

Sở Mạc Trung cười nhạt nhìn Nhượng Hi, ánh mắt sâu ám, một tia tà mị lưu chuyển. Chợt, nam nhân đứng dậy, trực tiếp đem Nhượng Hi đặt dưới thân, một tay đem hai tay nàng kiềm chế lên đỉnh đầu, một tay xốc lên nắp hộp gấm.

“Tuyết vũ, ngưng nhã, hồng hoa, cẩm tú...” Sở Mạc Trung vừa nhìn vừa đọc lên tên từng lọ được. Nhượng Hi ở trong lòng không ngừng cầu khẩn: “Ngàn vạn đừng phát hiện bên trong khác thường...”

Sở Mạc Trung quan sát hộp gấm đã bị lật tung, khẽ nhíu mày. Nhượng Hi cùng Mục An Nhiên, hai cô gái nhỏ lo thiên hạ không đủ loạn này sao có khả năng đại khai nhân giới, chỉ chế vài lọ thuốc bị thương bình thường, dưỡng nhan bổ huyết? Lại nói đến Hoàng Triệt cũng không phải người không rõ lý lẽ,

sao có thể sau khi nhìn hộp gắm liền giận dữ?

Sở Mạc Trung trong lòng biết khác thường, lần thứ hai cầm lấy hộp gắm tinh tế. Cuối cùng, ở trên đế hộp điêu khắc hoa văn, phát hiện một chỗ màu sắc vi ám, thân thủ sờ qua nơi này, liền cảm giác được một tia hõm lại không rõ ràng.

Sở Mạc Trung hơi dùng sức, lại phát hiện đế hộp không chút sụt mẻ. Hắn thử nhẹ nhàng hướng vào phía trong đẩy, liền nghe thấy tiếng cạch thật nhỏ, lập tức hơi xoay tròn, đế hộp cùng thân hộp liền phân ra.

Sở Mạc Trung sau khi nhìn thấy mấy lọ được dưới ám cách đế hộp cũng không khỏi thất kinh. Thiên nhật say, mê hồn, mê dược, cùng các loại báng môn tả đạo gì đó đều được chất đầy.

Hắn lấy tay cầm một bình sứ nhỏ, hỏi Nhượng Hi: “Nhã hoàng? Ngươi còn lưu?” Nhượng Hi giả chết, lười trả lời. Sở Mạc Trung lại tinh tế nhìn, không khỏi hít một hơi khí lạnh: Các loại dược vật phía dưới này tùy tiện lấy ra, trộn cùng các dược tăng phía trên, chính là độc dược thể gian khó có...!

Nếu dùng để phòng thân thì không nói, nhưng nếu không ai biết mà mở hộp gắm, kia... Sở Mạc Trung không dám nghĩ tiếp, một cổ hỏa diễm không biết từ đâu bùng lên trong lòng.

“Ngươi bao nhiêu ngày cùng Mục An Nhiên trốn vào một chỗ, chính là vì cái này?” Thanh âm Sở Mạc Trung bắt đầu thấp trầm. “Đúng vậy, nhưng đâu có vấn đề gì quá lớn.” Nhượng Hi đáp như đương nhiên.

Bất ngờ, Sở Mạc Trung xoay người ngồi dậy, ép Nhượng Hi ghé vào chân mình, bàn tay không chút lưu tình đánh xuống tiểu kiều đồn: “Cái gì gọi là đâu có vấn đề gì quá lớn? Vạn nhất nếu như ngươi không có ở đó, mà cái hộp gắm này xảy ra vấn đề thì làm sao đây?! Nếu không cẩn thận cầm nhầm thuốc thì làm sao đây?!”

Một chương tiếp một chương, không lưu tình chút nào. Nhượng Hi ban đầu còn giãy giụa, nhưng khi nghe thấy thanh âm nam nhân hơi nghẹn ngào, liền không giãy dựa nữa, nằng biết, nam nhân này, thực sự sợ.

“Hi nhi, Hi nhi, ngươi xảy ra chuyện gì? Là ta đánh đau ngươi? Ngươi xảy ra chuyện gì? Nói với ta! Hi nhi, ngươi đừng làm ta sợ a, Hi nhi!” Chợt phát hiện tiểu nhân nhi không còn động tác, Sở Mạc Trung cuống quýt nâng dậy tiểu nhân nhi trên đầu gối dậy, lo lắng trên dưới coi một vòng.

“Trung!” Nhượng Hi nhào vào lòng nam nhân, hai tay ôm cổ hắn, “Ngươi yên tâm, ta sẽ không xảy ra vấn đề gì. Hơn nữa, cha con Trương thị rất nhanh sẽ có động tác mới, ta không thể giúp ngươi lĩnh binh giết địch, thế nhưng, tối thiểu ta có năng lực bảo vệ chính mình. Trung, không có chuyện gì, không có chuyện gì.”

Được tiểu nhân nhi trấn an, Sở Mạc Trung rất nhanh bình tĩnh trở lại. Ôm tiểu nhân nhi trong lòng, tay hắn ở bên hông Nhượng Hi chậm rãi trượt xuống, nghe thấy thiếu nữ hô một tiếng nhỏ, bên môi giương lên tiểu ý, đang muốn có động tác tiếp theo, lại nghe thấy Chu Kính ở ngoài xe thấp nói một câu, “Bệ hạ, gần tiến vào cửa cung...”

“Chu Kính, chuyện kia ta giao cho ngươi, ba ngày sau giờ trước tỵ, nhất định phải làm thỏa đáng.” Sở Mạc Trung thoáng dừng một chút, trong mắt xẹt qua một đạo thần thái quý bí.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Ôn tuyền

Trở lại nội cung đã là chạng vạng, ngoài cửa sổ trời đã ngả màu, chiếu rọi nội cung quỳnh lâu ngọc vũ, hồng chuyên mặc ngói.

“Trung, ngươi xem!” Nhượng Hi chỉ tường ngoài Hoa Chiếu điện.

Sở Mạc Trung mỉm cười, nhìn về phía Nhượng Hi chỉ, bỗng nhiên rung động!

Một đạo ánh sáng chiếu xiên lại đây, nhiễm lên tường liễu, tựa như hơi nước bốc lên.

Giật mình nhìn ánh sáng mờ ảo trong nháy mắt, hắn đích thực cũng hiểu không được, hoàng hôn Hoa chiếu điện này sao lại có cảnh như vậy mỹ lệ, như vậy mộng huyền.

“Trung, từ nay về sau, chỗ này sẽ không còn là nơi ưu thương đau khổ của ngươi nữa. Chỗ này giờ đã có ta, có người yêu ngươi...” Nhượng Hi kiễng chân ôm lấy Sở Mạc Trung, thì thầm bên tai nói.

Sở Mạc Trung không khỏi một trận chua xót. Tiểu nhân nhi này giấu giấu hắt hắt mấy bức tường thành hoàng sắc ảm áp, rốt cuộc đã phí bao nhiêu tâm tư? Bao nhiêu thời gian?

Dùng xong bữa tối, Sở Mạc Đường đi tới Huyền thiên điện, thần thần bí bí nói sáu chữ, “Bên kia đã chuẩn bị xong”, rồi liền rời khỏi. Sở Mạc Trung sau đó dắt tay tiểu nhân nhi, cho lui cung nhân thị nữ ảnh vệ, đi tới khu rừng phía sau Huyền Thiên điện.

“Trung, nơi này là chỗ nào?” Nhìn rừng cây bình thường chỉ nghĩ là nơi tản bộ, Nhược Hi nghi hoặc hỏi.

Sở Mạc Trung mỉm cười không nói, chỉ là chỉ chỉ phía sau Nhược Hi, ý bảo nàng vào.

Nhược Hi theo lời tiến lên, sau khi vào trong rừng, liền thấy một loạt các dây leo chằng chịt, thông qua các dây leo quấn quanh là có thể thấy được một kẽ hở đủ cho người bình thường chui vào. Nhược Hi tò mò bước vào, ngay sau đó bị cảnh vật trước mắt làm cho ngây ngẩn cả người.

Hơi nước mỏng mờ ảo lượn vòng trên không trung. Vô số hoa cỏ tím trắng theo làn gió lay động, phát ra ánh sáng nhu hòa. Trên trời, những ngôi sao lấp lánh như những thiên tinh quy tụ hạ phẩm. Xuyên qua làn sương mù, có thể thấy một dòng ôn tuyền róc rách lướt qua những khe đá, mờ ảo, nhẹ nhàng, khiến cho Nhược Hi có cảm giác đây không phải là cảnh tượng nhân gian, mà là nàng đã lạc đến một thế giới khác...

“Vui vẻ?” Sở Mạc Trung từ đằng sau ôm lấy tiểu nhân nhi, “Nếu không thích thì nói với ta, ngày mai ta lại cho người tái kiến.”

Nhược Hi xoay người, nhìn nam tử nhìn mình bằng ánh mắt sủng nịch. Nàng làm sao không biết, hẩn bí mật cho người dẫn dòng ôn tuyền ngoài thành vào cung? Làm sao không biết, trong công trình lớn như vậy, nhưng loài hoa tưởng như tầm thường trong thiên nhiên lại là trân bảo? Trồng dưới ôn tuyền, chính là để thư giãn cơ thể, chống hàn? Những loài hoa này đều ở phương nam, một gốc khó cầu, rốt cuộc Trung đã tốn bao nhiêu tâm tư và tâm huyết để mang về?

“Sao vậy? Sao lại nhìn ta ngây người?” Sở Mạc Trung cười cười, nắm cầm tiểu nhân nhi.

Nhìn Sở Mạc Trung, Nhược Hi mắt hằm xuân sắc, nhẹ nhàng nâng tay giải khai phượng bào, nhất nhất đem từng thứ một cởi ra, thông thả mà tùy ý, nhìn như vô tình mà lộ ra muôn vàn mị hoặc, trường tóc vén qua một bên, tay áo dần hạ, sau lần vậy, ần ần có thể nhìn thấy cái đùi trắng nõn. Ánh mắt chuyên chú thần tình mà nhìn Sở Mạc Trung. Phượng bào đã hạ, thân thể xích lõa của thiếu nữ thướt tha hoàn toàn lộ dưới ánh trăng.

Nàng nhìn thoáng qua Sở Mạc Trung, xoay người thông thả đi vào ôn tuyền.

Giữa sương khói mờ ảo, đôi mắt tiểu nhân nhi trong trẻo cũng bị phủ kín một tầng sương mù, ở lúc nâng chân mà lộ ra muôn vàn mị nhân hấp dẫn. Sở Mạc Trung nhìn nàng, chỉ cảm thấy yết hầu nhất thời căng thẳng, hạ phúc cũng nổi lên một trận trướng to đau nhức. Hẩn hơi mị mắt, nhìn tiểu nhân nhi được sương khói ôn tuyền bao phủ, toàn thân nổi nên một tầng hồng phấn. Hẩn nắm chặt hai tay, chỉ sợ không kiềm chế được mà làm bị thương nàng.

“Trung, xuống đi, bồi ta.” Tiểu nhân nhi đứng trong nước, tóc hất qua một bên, lộ ra cái cổ trắng nõn cùng đường cong dụ hoặc cao vút.

Sở Mạc Trung cởi áo xuống nước, đi tới trước mặt tiểu nhân nhi, chạm lên gò má tinh xảo, nhẹ nhàng in lại mấy dấu hôn. Một tay kéo lấy tay tiểu nhân nhi đặt tại thất lung, áp sát vào thân thể hẩn, một tay chậm rãi đưa ra phía sau nàng vuốt ve.

“Vốn là muốn đợi ôn tuyền này hoàn công mới đưa người đi. Nhưng mà, thấy hôm nay Hi nhi phải bận ba chạy đi nhiều nơi như vậy...” Nam nhân ngừng nói, lần thứ hai hôn lên mặt tiểu nhân nhi.

Nhược Hi nắm lấy Sở Mạc Trung, tại trước ngực hẩn nũng nịu: “Trung, người biết không? Ngày hôm nay người đánh mông ta, thật sự đau nha...”

Sở Mạc Trung lập tức sợ hãi nhìn nàng: “Thực sự? Ở đâu? Hi nhi, ta không phải cố ý, ta...”

Tiểu nhân nhi lần thứ hai nói tiếp: “Thật sự mất tự tôn. Người ta từ nhỏ đến lớn, cái mông còn chưa từng bị ai đánh qua nha ~”

Sở Mạc Trung hít sâu một hơi: “Không đề cập tới nữa, nếu Hi nhi còn nhắc tới, ta đây không tiếc tặng thêm ba cái.” Vừa nói, hẩn vừa dơ tay xuất thủ, làm Nhược Hi nhẹn không được rút lui một bước. Thanh âm hẩn khàn khàn, rõ ràng là dục vọng đã cực đại...

Nhìn nam nhân từ hộp gấm lấy ra thánh dược chữa thương, cảm tú, Nhược Hi chỉ đành ngẩn đầu than trời:

Nam nhân này, là sắc lang hóa thân sao?

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Triền miên (H cao)

Ngâm trong dòng suối ấm áp, Sở Mạc Trung từ phía sau vây lấy Nhược Hi, ở trên cái cổ bạch ngọc hôn lên những đóa hồng hoa, bàn tay to đặt trên oánh bạch mềm mại đầy ấp, mang nồng đậm đích tình vuốt ve thường thức, hẩn khẽ lôi kéo đỉnh hồng môi. “Ấn kia... Trung... Không nên, mệt mỏi a.” Tiểu nhân nhi mềm ngã vào trong lòng nam nhân.

“Ngoan... Hi nhi không cần động, ta đến là được.” Nam nhân vui đầu, đem Nhục Hi xoay mặt đối mình, cúi đầu ngậm một bên vú, nhiệt liệt khiêu khích, rất nhanh, nhũ tiêm ở trong miệng nam nhân tựa như hòn đá nhỏ, tròn tròn nganh nganh, đột nhiên, nam nhân dùng răng cắn tiểu trâm châu cứng rắn, hơi nâng lên.”Ân...” Tiểu nhân nhi khó chịu yêu kiều, tay mềm đặt lên bàn tay to đang ái muội vuốt ve nơi đầy ấp, nhẹ nhàng run.

Nam nhân quá phận rút tay, “Hi nhi, chính mình nhu...” Nói xong, một tay liền tham nhập mật huyết giữa hai chân tiểu thiếu nữ, mở ra đóa hoa hồng hào thật nhỏ, tìm được huyết khẩu phần nộn ẩn sâu, ngón tay thon dài thuận theo chỗ hõm hơi nhấn một cái.

“Trung... A...” Tiểu nhân nhi kẹp chặt hai chân, “Cái gì vậy?” Bất ngờ, cảm giác một viên tròn tròn nganh nganh gì đó bị đẩy mạnh vào nước huyết, Nhục Hi kinh hoàng đem đầu nam nhân đẩy cách lòng ngực mình.

“Thứ tốt.” Mắt phượng nam nhân hẹp dài tràn ngập tình dục cùng trêu đùa, “Sẽ làm Hi nhi càng thoải mái.” Nam nhân vươn ngón giữa, dính nhập tiểu huyết, qua lại tình tề kim hãm, ma chỉ cùng ngón trở khấp tại hoa hạch nhỏ ra, rất nhanh xoay tròn.

“Ân... Aha...” Tiểu nhân nhi khô nóng giãy dụa thân thể, cảm giác được hoàn trong hoa kính đã chậm rãi tan. “Trung... Ân a... Rốt cuộc là... Ha... Là cái gì?” Tiểu thiếu nữ chậm rãi buông hai chân khép chặt, để tay nam nhân trước sau cọ xát lắc lư.

“Cầm tú, ân...” Nam nhân mơ hồ ní non ra tên được hoàn, cắn cắn nhũ tiêm trong miệng rồi nhả ra, ngẩng đầu lên, một đạo ngân sợi liền gắn kết môi mỏng nam nhân cùng hồng môi, đặc biệt đậm đặc, “Như thế mềm, như thế thơm, thật làm người muốn hưng hăng đùa bốn nha...” Vì nhìn thấy tiểu nhân nhi lỗ thê mà dục vọng đã tăng vọt không thể như bình thường ôn nhu, cả đầu đều đã man hoan ái.

Hơi mở mắt ra, nhìn thấy Sở Mạc Trung trong mắt thấu xích lửa dục niệm, nhưng lại có ôn nhu cùng tình yêu, Nhục Hi vùng lên một mặt tươi cười, thân thủ cầm cổ tay nam nhân, kéo ngón tay trong cơ thể mình chậm rãi ra vào, “Trung... Người đừng động...”

Sở Mạc Trung đem tiểu nhân nhi trong lòng ôm cao, khẽ đặt lên thềm đá bên ao. Để mặc ngón tay của mình chậm rãi bị mật huyết kiều diễm nuốt hết, rồi lại chậm rãi đẩy ra, tình lượng sền sệt mật hoa từ ngón tay chảy xuống kẽ tay, thuận theo đó chậm rãi nhỏ xuống. Cảnh trí đắm mê làm hân dục hóa sôi trào, hô hấp dồn dập hơi nâng đầu lên.

Thiếu nữ đẹp vươn cái lưỡi dính hương, liếm mát cái cổ màu đồng, cũng ở trên yết hầu nam nhân nhẹ nhàng gặm cắn. “A! Ân... Trung... Nhanh lên một chút... A... Ân hử...” Tiểu nhân nhi diễm tuyệt như phù dung bán tựa trong lòng nam nhân, tóc dài xoắn xuống, khó khăn lắm mới che khuất tuyết vú trắng đứng trắng nõn, mắt hàm xuân lộ tựa giận dữ yêu kiều, một tay đặt trước ngực hân vuốt ve, một tay khác nắm chặt bàn tay màu mật ong, ở giữa hai chân qua lại ra vào, mười phần câu nhân tâm.

“Tiểu yêu tinh, đây là mời sao?” Sở Mạc Trung nuốt từng ngụm nước bọt, nhin không được đánh về phía hồng diễm môi, đầu lưỡi cuồng nganh dính khai khớp hàm, cuốn lấy cái lưỡi, mát vào rồi khẽ cắn, nước bọt ngọt ngấy trong suốt không kịp nuốt, thuận theo cánh môi hai người dán chặt cháy ra, xẹt qua cái cảm tiểu thiếu nữ xinh đẹp, tích lạc ở nơi trắng nõn thẳng đứng, vẽ ra một đạo đậm mỹ ướt át.

“Ừ... Aha...” Tiểu nhân nhi ép sát thân thể nam nhân ma sát. “Thích không? Tiểu yêu tinh?” Nam nhân tà ác thả chậm động tác trên tay. “Ân, Trung... Đừng có ngừng...” Ngọc bạch thân thể chăm chú để tại ngón tay nam nhân.

“Muốn sao? Muốn thì chính mình đến.” Nói xong, nam nhân rút tay ra, buông tiểu thiếu nữ xinh đẹp. Tình dục khó nhịn khiến tiểu nhân nhi cau mày, đôi mắt trong sáng luôn mang ý cười lộ ra lửa nóng mị nhân.

“Qua đây, Hi nhi!” Nam nhân đem ngón tay dính đầy mật nước thơm ngọt đưa vào trong miệng khẽ liếm, mắt phượng sâu thẳm lửa nóng, tà mị dụ hoặc.

Hai chân Nhục Hi mềm nhũn chậm rãi đưa vào nước suối, trên bộ ngực trắng nõn ngoại trừ nhiều vết hôn đỏ tươi, thì còn nước bọt nam nhân bọc lên dính hồng môi đứng thẳng, tình lượng mê người, câu dẫn nam nhân hưng hăng chà đạp.

Thiếu nữ đi tới trước người nam nhân, ôm lấy đầu hân, ấn hướng nơi đầy ấp, “Trung, hôn ta...” Nhũ tiêm mảnh mai mà đứng thẳng như tường vì trong không khí nở rộ, vì khát vọng đau sùng mà run nhẹ. Hảo tướng, thật là nhớ nam nhân dùng môi vây quanh hút mạnh, dùng lưỡi dính lộng nhẹ cuốn...

Nam nhân cũng không khách khí, chọt ngậm nhũ tiêm, ở dưới nước mạnh mẽ nâng cao hai chân tiểu nữ, bàn tay to lần thứ hai tham hưởng mật huyết.

Ngọc nhi nức nở úp sấp vào lòng nam nhân, không biết do ôn tuyền nhiệt khí, hay do tình dục bốc hơi mà cả người đều cảm thấy khô nóng khó chịu, mắt to hơi mị, tựa mèo con cắn thù du mê người trước ngực nam nhân, qua lại liếm mát, hàm răng nhẹ nhàng di động, trên dưới chậm rãi cắn quả nhũ gắng gượng.

“Ân hử...” Nam nhân lên tiếng kêu rên, mạnh mẽ gior cảm tiểu nhân nhi, dưới ánh trăng nhân nhật, khuôn mặt tiểu nhân nhi đã sớm bị nhiệt khí mật nước cùng tình dục dâng trào phủ kín một tầng sương mù, tựa như tiểu yêu tinh mê người.

“Hi nhi, muốn, chính mình đến.” Thanh âm nam nhân mất tiếng, ái muội nhu khai môi mỏng tiểu nhân nhi, nhẹ nhàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chủ động (H cao)

Sở Mạc Trung ôm lấy Nhưộc Hi, lần thứ hai đem nàng đặt lên thềm đá bên ao. Chính mình thì hoạt động thân thể, đem lửa nóng gắng gượng ấn hẳn đã lâu để gần môi miệng tiểu nhân nhi.

Tiểu nhân nhi nhìn dục vọng trắng kiết trước mắt, nuốt nuốt nước miếng, trừ lúc vừa tỉnh lại ngày đó, nàng chưa từng hưởng qua vị đạo dục vọng nam nhân.

Giương mắt nhìn mồ hôi cùng gân xanh trên trán nam nhân co rúm vì nhẫn nại, tiểu nhân nhi cười khanh khách, nguyên lai, nam nhân cũng không phải hoàn toàn vô cảm giác nha.

Quyến rũ nhìn nam nhân, tiểu thiếu nữ xinh đẹp mở môi, vờn cái lưỡi ướt át mềm mại, nhẹ nhàng liếm qua đỉnh côn thịt, hàm răng không ngừng ở cái lỗ toát ra yêu dịch mà ma sát phát nhẹ, môi mông non mềm kiều mềm chăm chú bọc lấy từ lượng cán, ái muội chắc chắn mút vào.

“Ân... Hi nhi.” Nam nhân sáng khoái đến cực điểm thấp suyễn, thân thể vì kích tình mà buộc chặt, “Sâu một chút, Hi nhi...” Nam nhân không biết đủ đề lại cổ tiểu nhân nhi, hơi dùng sức áp xuống phía dưới, cái mông rắn chắc cũng bắt đầu lắc lư, nhún nhún về phía trước.

“Ân hừ... Ân...” Sau lúc đầu khó chịu, ngọc nhi bắt đầu chậm rãi cảm giác được trống rỗng, một bên tận khả năng dùng sức liếm mút nam nhân gắng gượng, một bên thân thủ xoa nắn tiểu huyết giữa hai chân, đè lại hoa hạch sớm đã sưng đỏ đứng thẳng, mặt nước tràn lan thành đại dương mênh mông.

“Ngô... Ân hừ...” Tay nàng chỉ nhẹ xúc, mang đến khoái cảm không ngừng tích lũy, tiểu nhân nhi nheo mắt, chăm chú ngậm nam căn trong miệng, ngón tay lung tung chà xát hai cánh hoa mềm mại. “Ân... Ừ...”

“Aha... Ngô... Thật chặt...” Mắt phượng nam nhân tràn đầy dục vọng thuần túy, trên khuôn mặt tuấn dật tràn đầy màu sắc tình dục. Cúi đầu, thấy tiểu nhân nhi kim lòng không đậu động tác, khoe miệng nam nhân khê nhưn một góc độ tà ác. Bỗng nhiên đem đầu tiểu nhân nhi áp hướng bụng mình, đồng thời ác ý động bụng dưới, côn thịt thô trường nhiệt nằng thật sâu đâm vào cổ họng ẩm ướt của tiểu nhân nhi. Cảm giác khó chịu muốn ói làm tiểu thiếu nữ muốn đẩy lui yết hầu, đem dục vọng nam nhân sưng vù bài trừ.

“Nga! Ân ha... Thật thoải mái... Hi nhi, giỏi quá...” Nam nhân bỗng nhiên gầm nhẹ, thô suyễn rất nhanh động hạ thân. “Ô ô...” Tiểu nhân nhi dùng sức khuróc từ nam nhân, hai tay không ngừng vô thức lướt qua hai điểm mẫn cảm trước ngực hân.

“Nha...” Nam nhân bất ngờ đẩy tiểu nhân nhi, trối chặt mông, mạnh mẽ nhìn xuống xúc động bản tính. Suyễn khí, Sở Mạc Trung nhìn về Nhưộc Hi dưới thân không ngừng sắc súa, đau lòng tự trách ôm lấy: “Hi nhi, người khỏe không?”

Nhưộc Hi hờn dỗi đánh yêu: “Mọi người đều nói từ bỏ...” Sở Mạc Trung tự trách ấn xuống một cái hôn: “Xin lỗi, ta không khống chế được.”

Nhưộc Hi nữ nữ thân thể, cảm giác được côn thịt nam nhân cương cứng như trước để trên bụng mình, ngẩng đầu, bàn tay lần thứ hai cầm lấy thứ gắng gượng, nhìn Sở Mạc Trung nói: “Trung, người còn chưa thoải mái...”

Sở Mạc Trung nhắm mi, nhìn xuống xúc động rên rỉ, ở trong tay Nhưộc Hi nhẹ nhàng lắc lư: “Không được, ân hừ... Người sẽ bị thương...”

Nhưộc Hi đưa lên một mặt mị hoặc má lúm đồng tiền, ôm cổ nam nhân, ghé vào bên tai hân thì thầm: “Vì thế, người đừng động, để cho ta tới...” Nói xong, liền ngậm lấy tai nam nhân nhẹ nhàng cắn một miếng.

“Nga ô...” Nam nhân nhìn không được xoa xoa tấm lưng bóng loáng của tiểu nhân nhi, một tay từ dưới bao phủ trước ngực nàng, không ngừng lay động bóp vú, xoa nắn đàn động, đầu ngón tay kéo kéo đỉnh hồng môi đã sớm ngạnh như hòn đá, qua lại đâm lộng.

Tiểu nhân nhi kề sát thân thể nam nhân, lần thứ hai chậm rãi trượt ngồi lên thềm đá, nâng côn thịt nam nhân đưa vào trong miệng. Ngửi mùi đặt thù của nam nhân, tiểu nhân nhi ở đỉnh đầu nhẹ nhàng cắn một miếng, khiến nam nhân nhìn không được toàn thân run lên, “Nga, Hi nhi... Hào hút...”

Sau mông một trận mạnh mẽ co rút, nam nhân nhìn không được nâng cao thắt lưng, kéo đầu thiếu nữ, run rẩy qua lại đâm cắn. “Úc, úc! Hi nhi” Nam nhân gầm nhẹ, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Thân thủ tiểu nhân nhi ôm lấy mông nam nhân, mười ngón kháp chặt, trong tiểu huyết nơi hạ thân, mặt nước lần thứ hai ồ ồ chảy ra, ở giữa hai chân trắng nịn không chịu nổi. “Ân hừ... Ngô...” Hào trống rỗng, nóng quá, thật nhớ có cái gì đó hung hăng chen vào. Tay tiểu thiếu nữ đẹp không ngừng ở vú nam nhân dao động, mạnh mẽ khép đuôi, không ngừng cọ sát. Thật là nhớ, thật là nhớ Trung chen vào...

Bỗng nhiên, nam nhân một trận gào thét, chăm chú để trong miệng tiểu nhân nhi, tinh quan buông lỏng, một cỗ nhiệt năng trực tiếp bắn vào bên trong.

“Ân a ~” Tiểu nhân nhi một tiếng nức nở, không cần thận nuốt vào hạt giống nam nhân, ngẩng đầu nhìn về phía hân. Hồng môi hơi mở, nòng bạch dịch thể thuận theo khoe miệng chậm rãi chảy xuống trước ngực cong vút, một màn dâm mỹ làm vật nam nhân vừa phát tiết lần thứ hai đứng thẳng. Nam nhân hôn lên miệng tiểu nữ, lần thứ hai giờ trò đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Cẩm tú (H cao)

Sở Mạc Trung cuối cùng buông tha tiểu nhân nhi, nhưng ẩm nóng dầu hôn lại duyên dáng ở cổ mút liềm, lưu luyến chỗ xương quai xanh tinh xảo. “Hi nhi biết, vì sao cho người dùng cẩm tú không?”

Nhược Hi lúc này mới nhớ tới viên được vừa bị đẩy vào trong cơ thể mình.

“Cẩm tú, giảm nhiệt sinh cơ, chữa thương cao cấp.” Sở Mạc Trung không đợi Nhược Hi trả lời, lẩm bẩm. “Ta không bị thương, người hạ cẩm tú làm gì?” Nhược Hi bất mãn cắn cắn bả vai hần.

“Một hồi người sẽ bị thương.” Sở Mạc Trung ám chỉ xoa xoa mặt huyết tiểu nhân nhi, “Hôm nay, ta sẽ không dễ dàng buông tha cho người.”

Nhược Hi lúc này mới kịp phản ứng. Hần thế nhưng, thế nhưng vì làm cái kia mà hạ cẩm tú với nàng. . . Càng nghĩ càng vừa thẹn vừa giận, thân thủ nắm bàn tay nam nhân cắn một miếng.

Sở Mạc Trung đột nhiên nặng thêm động tác trong tay, hai ngón khép lại, hung hăng cắm vào nước huyết, kịch liệt, lại hết sức khiêu khích, nhìn tiểu nhân nhi trước người, ngữ khí hần mang ý cảnh cáo, giọng nói mềm nhẹ lại tràn ngập nguy hiểm, “Ai cho người đi ôm Tuyết uyển hai nữ nhân kia? Ân? Nói, người là của ta.” Khàn khàn tiếng nói mang kiềm chế tức giận cùng tình dục, trong mắt ẩn giấu ghen tuông, tựa đang vì cảnh lúc trước thấy được mà khiển trách.

Bàn tay to theo lời nói mà một chút lại một chút ở hoa huyết miễn cưỡng xoay tròn khu lõng, thậm chí hai ngón tay sau khi thâm nhập hoa kính còn tà ác hơi tách ra, kẹp lấy viên thịt mềm nộn nhẹ nhàng khê động. Khoái cảm tầng tầng cuốn đến làm Nhược Hi thoải mái dâm gọi liên tục.

“Ân a... Trung... A a... Thật thoải mái...” Nhược Hi khó chịu giãy dụa, hoa nước trong mặt huyết róc rách chảy ra. “Tiểu yêu tinh, thật miễn cưỡng a...” Nam nhân trên đùa, làm cho thân thể tiểu nhân nhi nổi lên một tầng ửng đỏ, “Gọi như thế ngọt, như thế lãng, là đang câu dẫn ta sao?”

Dùng sức, nam nhân đem Nhược Hi ôm lấy, đặt lên thêm đá khác bên ôn tuyền, tà ác đem chính mình chen vào giữa hai chân tiểu nhân nhi, thân thủ đẩy ra cánh hoa phấn nộn khép kín ngoài mặt huyết. Trên đỉnh, một viên nho nhỏ hồng sắc nổi lên run nhẹ, mà mặt nước trong suốt sền sệt liên tục từ tiểu huyết chậm rãi chảy ra.

Sở Mạc Trung nhìn không được vờn tay, nhẹ nhàng đảo qua hoa huyết, mặt nước lập tức dính vào thô chi, kéo thành chỉ bạc thật dài. “Hi nhi, thật đẹp.” Không tự chủ được phát ra ca ngợi, nam nhân lần thứ hai đưa ngón tay chậm rãi dính nhập vào trong cơ thể thiếu nữ.

“A... Ân...” Tiểu nhân nhi kiều mị rên rỉ, nồng nặc sâu sâu theo hồng nộn miệng nhỏ nhả ra, tiểu huyết cũng co rút mấp máy, hương thơm mật dịch không ngừng tuôn ra, trong nháy mắt liền làm ướt tay nam nhân, khai ra nhiều đóa hoa dâm mỹ.

Nam nhân nhìn không được lè lưỡi liếm liếm môi, dúi đầu vào giữa hai chân tiểu nhân nhi, trắng trợn liếm mút. “Ngô ân... Hảo ngọt, Hi nhi, ân... Thơm quá...” Nói xong, chọt cuốn lấy hoa hạch nho nhỏ, đầu lưỡi cường ngạnh đâm sâu.

“Nha... A...” Nghe tiếng rên uyển chuyển như ca rung động lòng người, linh hồn nam nhân tựa như lại bị câu đi mấy phần. Nam nhân đứng dậy ngồi xuống, cũng đem tiểu nhân nhi ôm ngồi trên chân mình. “Hi nhi, lần này, chính người đến, ân?”

Vì tình dục khó nhịn, mà Nhược Hi đáp ứng nam nhân yêu cầu. Nhẹ nhàng đẩy hần dựa vào vách tường. Chính mình thì cẩn thận một tay chống lên vai hần, một tay đỡ lấy côn thịt thô to, nhắm vào hoa huyết của mình, ánh mắt phủ sương mù, hồ hấp phả nóng rực.

“Hi nhi, muốn bao nhiêu, chính mình đến.” Nam nhân bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn, bàn tay cầm chặt vú tiểu nhân nhi, qua lại nhu lõng, cảm nhận xúc cảm mềm mại trắng mịn, một tay khác nắm thật chặt vòng eo tiểu nhân nhi, giúp tiểu nhân nhi chậm rãi đi xuống.

Ngân bạch ánh trắng rơi trên tán cây, từng mảnh hoa tuyết lần thứ hai chậm rãi bay xuống, ôn tuyền mặt nước như trước bốc hơi sương mù, ánh lên thân thể hai người, một to lớn cổ đồng, một mềm mại trắng nõn, đặc biệt mỹ lệ. Tuyết bay phát phối cũng không làm hai người dục niệm tiêu giảm, lửa nóng đích tình cùng hơi thở nóng rực trong miệng phả trên không trung một mảnh sương mù.

Nhược Hi ghé sát nam nhân, chậm rãi trượt xuống, tiểu huyết nơi hạ thân chậm rãi nuốt vào vật nam nhân to lớn, nội bích có cảm giác mở rộng rõ ràng, thông thả mà sát, mãn trưởng căng to, theo dục vọng nam nhân thâm nhập mà không ngừng rên rỉ.

“Ừ... Trung, quá sâu... A... Ngô...” Che lại cái miệng nhỏ không ngừng yêu kiều, quán lấy cái lưỡi thơm ngọt không ngừng mút cắn đùa bỡn, Sở Mạc Trung thân thủ nhẹ nhàng đùa bỡn hoa hạch chỗ hai người giao hợp. “Ngô ân...” Kịch liệt khoái cảm làm tiểu nhân nhi không ngừng lay động cái đầu.

Nam nhân buông miệng, “Hi nhi, thả lỏng, đừng sợ...” Nói xong, đem thắt lưng tiểu nhân nhi non mịn chậm rãi nâng lên lại chậm rãi đè xuống, động tác thông thả mà có tiết tấu trừu cảm, dục vọng nam nhân đứng vững chăm chú lấp sâu trong hoa huyết.

“Ân nga... Hi nhi, bên trong người vẫn còn đang hút ta, ân...” Trong miệng nam nhân không khỏi nói ra lời dâm đẳng.

Tóc dài đen bóng của tiểu nhân nhi sớm đã bị nước suối cùng mồ hôi thấm ướt, mỹ lệ thân thể nổi lên một tầng tình dục ửng đỏ. Trước ngực vì dục vọng

mà bầu vú trướng đại, theo thân thể trên dưới lay động, mà kề sát trước ngực nam nhân, cùng tư thù du ma sát.

“A...” Cường liệt khoái cảm làm tiểu nhân nhi ưỡn cong thắt lưng, nộn nhũ đỉnh hồng trực tiếp đưa đến bên miệng nam nhân.

Sở Mạc Trung một ngụm ngậm lấy, thần tình mê say, mắt phượng nửa híp, mút mạnh.

Cúi đầu, nam nhân mị mắt nhìn côn thật chính mình thô lớn chậm rãi bị nước huyết phủ kín, đâm thủy từ chỗ giao hợp làm ướt nhẹp khu rừng rậm màu đen.

Một phen mạnh mẽ đè thấp đầu tiểu nhân nhi: “Hi nhi, nhìn, nhìn ta làm sao yêu ngươi...” Nói xong, bắt đầu động thắt lưng, chậm đến mau ra, đâm mạnh rút nhẹ, nhọt nhạt ma sát, ở chỗ sâu nhất trong hoa tâm còn không thả lỏng, thẳng tắp xoay tròn mới rút khỏi.

“A... Trung, chậm... Chậm một chút... A... Ừ... Chịu không nổi...” Tiểu nhân nhi khóc rên rĩ, lại làm cho thú tính nam nhân càng trướng cao. “Tiểu yêu tinh! Ân ha... Thật nóng thật chặt, như thế hút...” Động tác nơi hạ thân càng ngày càng mãnh liệt, ở tiểu huyết gút gao cọt sát, mạnh lực cảm xuống.

“Ân... Bảo bối, buông lỏng... Nga ha... Đừng gấp chặt như vậy...” Nam nhân thô suyễn, hung hăng liên tục đâm mạnh.

“A a a...” Tiểu nhân nhi một trận co giật, thân thể xụi lơ. Nơi cổ họng phát tiếng rên rĩ tinh tế như mèo con, nước huyết cũng từng đợt chăm chú phủ lên côn thật nam nhân.

Một lát sau, Nhượng Hi mới phát hiện, nam chân trong cơ thể vẫn chưa phát tiết, kinh ngạc ngẩng đầu, lại nhìn thấy đáy mắt nam nhân như trước tràn đầy dục vọng: “Ngươi...”

“Ha ha, bảo bối nhi, ta không phải đã nói rồi sao, hôm nay, ta sẽ không dễ dàng buông tha ngươi...” Nam nhân tà tứ cười, trở mình đem tiểu nhân nhi đặt dưới thân, một vòng hoan ái mới, lần thứ hai bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Tả thừa

Lúc mở mắt ra, sắc trời đã sáng hẳn, Nhượng Hi đuổi người, nghiêng đầu qua một bên, nhìn giường đệm bên người hơi hồm lại, sau khi ngửi được hơi thở đàn ông như trước dày đặc, cảm giác thân thể chính mình liền sáng khoái, trong lòng bất giác một trận ngọt ngào. Ngoại trừ chỗ kín đáo có một chút bưng bít, thì ngoài ra không còn cái gì khác khó chịu. Nhìn tiếp bên gối có đặt thiệp thân y phục được xếp hảo, tâm liền biết ngoại trừ nam nhân kia thì không còn ai sẽ như vậy cẩn thận vì nàng chuẩn bị tất cả. Càng đừng nhắc tới sau khi hoan ái xong sẽ vì nàng tinh tế xoa bóp.

Nghĩ đến đêm qua một tràng kịch tình hoan hảo, Nhượng Hi trên mặt không khỏi bị lây một tầng phi sắc, trước không đề cập tới chính mình thế nào chủ động, chỉ nói trong khi hai người hoan ái, Trung, hẳn, hẳn thế nhưng dùng cái loại tư thế mắc cỡ chết người triền miên, vậy mà chính nàng lại không biết xấu hổ ôm lấy hắn đòi muốn...

Nhượng Hi nhẹ mặc y phục hoàn hảo, vừa rời giường liền bị Hồng Tụ cùng Oanh Nhiên đứng yên bên cạnh làm cho giật mình. Hồng Tụ cùng Oanh Nhiên thấy Nhượng Hi đứng dậy, vội vã tiến tới hầu hạ rửa mặt chải đầu.

Vừa dùng xong đồ ăn sáng, Hồng Tụ liền dâng lên hồng hoa trà Nhượng Hi vẫn quen uống, “Chủ tử, kỳ thực bộ hạ không nên mang người như thế bộn ba mệt nhọc.” Oanh Nhiên đứng một bên nói. “Chủ tử đừng tức giận Oanh Nhiên cùng Hồng Tụ lắm miệng, thế nhưng người vừa mới tỉnh, thân thể còn chưa tốt, mệt nhọc liên tục như vậy thực sự không thích hợp.” Hồng Tụ nói tiếp.

Nhượng Hi đang muốn trả lời, liền nghe đến ngoài điện Chu Kính bẩm báo: “Điện hạ, Tả Thừa muốn cầu kiến.”

Nhượng Hi chau mày, cầu kiến? Hoa tâm hồ ly này không có việc gì lại tới tìm nàng làm gì? Lười biếng hỏi đáp: “Bán điện mấy ngày liền bộn ba, thân thể khó chịu, hôm nay bất tiện gặp khách.”

“Tiểu điện hạ, vì thân phụng bộ hạ ý chỉ, thỉnh thị nữ Oanh Nhiên đi Vi Phù điện.”

Vi Phù điện? Nhượng Hi nghi hoặc nhìn hẳn, trong lúc đó hẳn lại tiếp tục phun ra ba chữ: “Trương thực phi”, lúc này nàng mới chợt hiểu hiểu ra. Sau khi hỏi cung còn phải giúp Trương thực phi diễn tuồng, sao lại quên mất đây?

Nghĩ nghĩ, lại phân phó Hồng Tụ Oanh Nhiên lấy ra chính thức cung trang, chậm rãi thay áo, sau đó lại uống một chén mứt táo hồng hoa trà, mới phân phó cùng Chu Kính đi Vi Phù điện.

Chu Kính nhìn hết thấy trước mắt, lần thứ hai âm thầm nhắc nhở chính mình, sau này ngàn vạn lần chớ chọc phải vị tiểu điện hạ này, Trương thực phi chẳng qua cũng chỉ nói một câu sau chi yển cập kê kết thúc, nàng sẽ phải xuất giá, vậy mà vị công chúa điện hạ này lại không quên mà “nhiệt tình đối đãi”, mặc dù bán quy cũng không độc được nan giải gì, thế nhưng uống thuốc kia vào dục hóa sôi trào mà lại vô pháp cùng người khác giao hợp, chỉ sợ

thống khổ này đã khiến điểm mẫn để đô Trương thực phi cũng phải ăn không ít vị đắng.

“Chu Kính.” Nhượng Hi đi trước rất có dáng vẻ công chúa, “Nghe nói người gần đây đối với đám hồng nhan tri kỷ kia vắng vẻ a.”

“Công chúa sao lại nghe được nhàn ngôn toái ngữ này?” Chu Kính mặt không đổi sắc, tiếp tục đi trước, cũng đối thị nữ dọc đường vắng lai gật đầu mỉm cười, tự thể nghiệm thực chính mình, “Thà giết sai một nghìn, còn hơn không buông tha một.” Mỹ nữ thường thức luận.

“Nga, nguyên lai đây là nhàn ngôn toái ngữ a, kia bản điện an tâm.” Nhượng Hi cũng không miệt mài theo đuổi, lập tức đem đề tài dời đi chỗ khác. “Bất quá, Chu Kính, về chuyện công đạo, hiện tại làm thế nào?”

“Công chúa yên tâm, tất cả đều đã sắp xếp xong xuôi.” “Vây là tốt rồi, chút nữa người đi tìm Hoàng Triệt cùng An Nhiên giúp ta, bảo họ rảnh rồi thì đến chỗ bản điện một chuyến, bản điện muốn nhờ bọn họ chút việc.” Nhượng Hi không nhanh không chậm nói ra, Chu Kính cũng không chút hoang mang.

“Tiểu điện hạ không cần tìm Hoàng Triệt cùng Mục An Nhiên. Người chỉ cần cùng bệ hạ nói một chút, thì bất kỳ vật gì trong cung hay thiên hạ này, còn không có được? Huống chi lấy việc bệ hạ đối với người sủng ái...” Chu Kính chợt lên tiếng trừu chọc.

“Ai, bất quá dù sao tiểu điện hạ cũng là trân bảo trong lòng bệ hạ, hôm nay lâm triều bệ hạ còn phân phó Thái y viện chuẩn bị thêm một ít cấm tú để có thể lấy bất cứ lúc nào.” Chu Kính dừng một chút, “Xem ra tiểu điện hạ hôm qua dùng không ít cấm tú đi?” Hắn ngả ngón nhìn Nhượng Hi, báo cho nàng biết một chút về vết hôn lộ ra trên cánh tay.

“Chu thừa tướng rất quan tâm hoàng huynh nha, bất quá nếu Chu thừa tướng có thể đặt phân nửa tâm tư lên việc triều chính, thì thiên hạ chắc là sẽ thái bình vô sự hơn.”

“Tiểu điện hạ khen trật rồi, vi thần ngu dốt, then không dám nhận.” Chu Kính không hề có thành ý khiêm nhường một câu, “Bất quá lấy bệ hạ đối tiểu điện hạ sủng ái, sợ là gần đây với các mỹ nữ đại thần tổng trình đều muốn thủ khuê phòng đi.”

Nhượng Hi dừng bước, tiểu tựa phi tiểu nhìn lướt qua Chu Kính, khiến hắn trong lòng sợ hãi: Biểu tình này của tiểu điện hạ, chính là cùng bệ hạ một khuôn đồ ra a. Nếu thật sự tình tế so sánh, thì sợ rằng đầu lưỡi của mình cũng chiếm không được tiện nghi.

Chợt, Nhượng Hi dơ lên tay áo, xoay người tiếp tục đi trước. Chu Kính âm thầm thở phào một cái, lập tức đuổi theo.

Đi tới trước Vi Phù điện, Nhượng Hi bỗng nhiên dừng chân, nhìn Chu Kính nói: “Chu thừa tướng, nghe Uyên các chủ nói, gần đây y được sư phó Đường Trễ của bọn họ sợ là đã bị một tên đáng đồ tử cướp mất hồn a.” Nói xong, khuyên thân gần kề bên tai Chu Kính, “Hình như, cái kia đáng đồ tử chính là nói đại nhân nha.” Nói xong liền xoay người tiến vào trong điện.

Chu Kính nghe như ngũ lôi âm âm vang dội đánh bên tai: Này, này, này tiểu điện hạ sao lại vô không bắt nhập như vậy? Ngay cả chính mình gần đây là ông trời của Đường Trễ Kinh, mỗi ngày vô sự liền đi tới quán quyết đều biết?! Lúc này Chu Kính rốt cuộc minh bạch cái gì gọi “Quần tử báo thù mười năm không muộn”, huống chi còn gặp phải một kẻ không phải quần tử, Khuyên Nhan điện hạ!

Bạn đang đọc truyện *Điểm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Trương thực phi

Nghe tiếng vi phù điện, chỉ thấy Trương thực phi yêu kiều mảnh mai nằm trên giường, Sở Mạc Trung ngồi một bên, vừa thấy Nhượng Hi tiến vào, Trương thực phi trở nên lả chã chực khóc: “Bệ hạ, nô tì thật khó chịu...”

“Sao vậy?” Trên mặt Sở Mạc Trung yên lặng nhìn không ra bất luận cái gì tình tự, khẩu khí cũng chỉ là gọn sóng không hãi, không có bất kỳ phập phồng.

“Khuyên Nhan điện hạ bị hại, phụ thân nô tì thân là Thị vệ đại tổng quản, chịu tội là khó tránh khỏi, vậy mà nô tì hiện tại khi ốm đau ở sàng, điện hạ lại cư nhiên bất kể hiềm khích lúc trước mà đến xem nô tì, thiếp thân, thiếp thân thật không biết thế nào tự xử.”

Nhượng Hi trong lòng cười nhạo, không biết thế nào tự xử? Vì tránh bị hiềm nghi liền dám uống thuốc độc giả bệnh, tâm kế này thật là trò đùa hay a. Nếu không phải vẫn có ảnh vệ giám thị Trương thực phi, sợ là lần này sẽ bị lừa dối đi. Bất quá Trương thực phi nếu không có phụ thân như Trương Hằng, cũng không sinh trưởng trong gia đình như vậy, chắc cũng sẽ không có dáng vẻ kệt cớm này, vẫn có thể coi như một nữ nhân trang nhã xinh đẹp. Đáng tiếc a, đáng tiếc a, sự tham lam sẽ phá hủy nàng ta...

Sở Mạc Trung thấy Trương thực phi như vậy chế tạo, có chút chán ghét nhủ mảy. Chu Kính bên cạnh thấy hai chủ tử đều không đáp lời, liền tiến lên xen vào: “Thực phi nương nương, người không cần quá tự trách, nếu Khuyên Nhan điện hạ có nửa phần bất mãn, thì sao còn mang Oanh Nhiên đến đây vì người chẩn trị? Kính xin thực phi nương nương an tâm dưỡng bệnh cho thỏa đáng.”

Sở Mạc Trung giương mắt nhìn Chu Kính, sau đó gọi Oanh Nhiên tiến lên chẩn trị. Chỉ chốc lát, Oanh Nhiên đã nói: “Thực phi nương nương mấy ngày liền mệt nhọc quá độ, ức vụ trong lòng, uống nhiều một chút thuốc an thần, bổ sung ninh thần hoàn tá trị, liền có thể mạnh khỏe.”

Oanh Nhiên đem bốn chữ một nhọc quá độ thoát ngấn mạnh, Nhựt Hi nghiêng ngẫm nhìn Trương thực phi, trên dưới quan sát. Bỗng nhiên, ở hơi từng vật áo, liền thấy trên xương quai xanh có một dấu vết màu hồng nhàn nhạt. A, nguyên lai...

Tiểu tựa phi tiểu liếc Sở Mạc Trung, Nhựt Hi đứng lên: “Nếu Thực phi nương nương đã mệt nhọc quá độ, kia bản điện liền không quấy rầy, Hồng Tụ, đem một hộp ninh thần hoàn tống bản điện thường dùng qua đây, thực phi cũng không cần quá ưu tư, Trương Hữu Thừa luôn luôn chăm chỉ với công việc, bản điện thật ra vô phương.”

Đường hoàng một phen nói xong, lại không nói gì đến việc sẽ truy cứu Trương Hằng, cũng không nói gì đến việc trách tội Trương thực phi. Chu Kính ở một bên dâng lên mấy viên thuốc lấy từ Thái y viện, trong lòng không khỏi nhắc tới: Tiểu hồ ly a tiểu hồ ly, ngàn vạn chớ chọc nàng. Nhưng khi hắn nghĩ đến Đường Trê sư phó của mình, không khỏi vừa khô hạ mặt, Đường Trê là Uyên uyển y được sư phó, Uyên uyển lại cùng tiểu điện hạ này có thiên ti vạn lữ liên hệ, vậy thì thời gian nào mình mới có thể đến cùng hắn âu yếm đây...

Nhìn Trương thực phi uống thuốc, lại hàn huyên mấy câu, Sở Mạc Trung liền phân phó cung nhân thị nữ hầu hạ nàng ta đi ngủ.

Vừa bước ra Vi Phủ điện, xoay người, Sở Mạc Trung đối Chu Kính nói: “Chu Kính, ngày mai ngươi bồi Huân vương đi thị vệ doanh ủy đi, lần này Khuynh Nhan bị bắt, bọn họ cũng cực khổ.”

Sau khi Chu Kính lui ra, Nhựt Hi như có điều suy nghĩ nhìn Sở Mạc Trung: “Đi thị vệ doanh một chuyến cần mất hai ngày, lại càng không nói đến các hạng nghi thức, Trung, xem ra ngươi hẳn sớm có chuẩn bị.”

Sở Mạc Trung sờ sờ cái mũi nhỏ của Nhựt Hi, “Đến, ta mang ngươi đi nhìn tường hay.” Nói xong, vẫy lui cung nhân thị vệ bên cạnh, ôm Nhựt Hi chuyển nhập ám môn bên cạnh giả sơn.

Sau khi thất công bát chuyển, Sở Mạc Trung hơi đẩy ra cánh cửa trước mắt, ý bảo Nhựt Hi đi nhìn. Chỉ thấy bên trong cánh cửa thành linh là phòng ngủ của Trương thực phi.

Trương thực phi ở trên giường lật qua lật lại, một hồi liền thở gấp liên tục. “Ngươi cho nàng uống thuốc gì?” Nhựt Hi nghi hoặc hỏi nam nhân phía sau.

“Bán Quy giải được nha.” Nam nhân rất hài lòng, bàn tay to lớn bắt đầu có hạnh kiểm xấu đi lên tiểu kiều đồn của Nhựt Hi vuốt ve.

Phùng xuân? Nhựt Hi liếc mắt, đem bàn tay to tác loạn lên miệng cắn một miếng, “Ngươi không sợ Trương thực phi cho ngươi đội nón xanh?”

Sở Mạc Trung hơi sững sờ, lập tức cười: “Nếu là nàng ta thực sự dám tư thông ngoại nhân, kia cũng không có gì. Xem cuộc vui đi.”

Nhựt Hi quay đầu hoảng sợ, chỉ bằng thời gian hai người nói mấy câu, Trương thực phi đã liền đem chính mình lột bỏ hoàn toàn. Một tay nàng ta vuốt ve cặp vú đầy ắp, một tay đưa vào hạ thể, qua lại trừu cảm. Ngâm tiếng nga nga a a rất nhanh liền vang lên.

Nhựt Hi cong môi, quay đầu nhìn nam nhân phía sau, nhíu mày nói: “Có phi tử như thế dâm đẳng, thảo nào trước đây Trung không có việc gì liền đi Vi Phủ điện.” Sở Mạc Trung dở khóc dở cười, tình huống hiện tại như vậy rồi mà vật nhỏ này còn tâm tư ghen tuông? Bất quá nồng đậm vị chua này, hẳn rất thích.

Sờ sờ khuôn mặt nhỏ mười phần mùi giấm, vừa định nói chuyện lại nghe Nhựt Hi một tiếng kinh ngạc: “Ái chà, Trung, Trương thực phi thực sự cho ngươi đội mũ a.” Quay đầu, chỉ thấy Trương thực phi gọi tới một gã thị vệ ngoài điện, không nói hai lời liền tiến lên thoát y phục của hắn.

Sở Mạc Trung che ánh mắt Nhựt Hi, xoay người ly khai. “Trung, ngươi làm gì a, ta còn chưa nhìn thấy...” Nhựt Hi nghi hoặc hỏi. “Ta sẽ không để nữ nhân của mình đi nhìn nam nhân khác nữa.” Sở Mạc Trung thanh âm yên lặng, nhưng trên trán lại nhảy lên gân xanh, bàn tay to lớn chăm chú ôm lấy vòng eo tiểu nhân nhí, biểu lộ viết rõ bốn chữ: Ta, ăn, giấm chua!

Nhựt Hi không khỏi bật cười, kiễng chân nhẹ nhàng hôn lên môi nam nhân.

Đứa ngốc, ta sao có thể coi trọng nam nhân khác?

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Vô Túc (H?)

Bên này, Sở Mạc Trung cùng Nhựt Hi, Sở Mạc Đường, Chu Kính ở trong cung lặng lẽ chuẩn bị công việc xuất cung, thì bên kia, Uyên cùng Ân lại vui vẻ đùa giỡn Vô Túc đến quên thời gian.

“Vô Túc nha, ra quyền muốn mạnh, phải nhanh.” Uyên làm làm mẫu, nhìn như ra vẻ đạo mạo, “Ngươi xem lúc ra quyền, ở đây, ở đây, ở đây đều phải dùng sức.” Vừa nói vừa không an phận đưa tay vào cổ tay áo Vô Túc, ở trên cánh tay chấn chấn tiến lui.

“Tiểu Vô Túc a.” Uyên đơn giản cời ra vạt áo Vô Túc, lộ ra bả vai một mặt hồng vết, “Mới lưu lại hai ngày, sao đã như thế mau giảm đi? Chẳng lẽ Vô Túc không thích dấu này, àn?” Thấp trầm giọng nói cùng hơi thở nguy hiểm âm cuối làm Vô Túc khóc không ra nước mắt: Ai sẽ thích a? Huống chi kẻ lưu lại còn là một nam nhân!

“Vô Túc không dám” Cẩn rằng, Vô Túc trong lòng yên lặng niệm: Bên cạnh ta không có người, bên cạnh ta không có người. “Vô Túc yêu dấu, không nên như thế lãnh mặt đối chúng ta a. Nếu người không thích, ta có thể một lần nữa lưu lại dấu vết thật tốt cho người là được.” Ân đứng bên cạnh lo thiên hạ không đủ loạn cũng đi lên.

“Vô Túc thích dấu dạng gì?” Ân ngậy thơ nghiêng đầu, “Hay là ở ngực nhé, như vậy Vô Túc có thể nhìn thấy.” Nói xong, liền cúi đầu, há mồm ở trước ngực Vô Túc mút hôn, công bằng ở trên hai trái tiểu thủ du cần xuống một lần, trước lúc buông môi còn quá phận qua lại liếm lộng quả nhĩ trong miệng, đem nhỏ nhỏ thủ du liếm thành hòn đá nhỏ.

“Ái chà, Vô Túc thế nhưng bắt công a, dấu của ta Vô Túc không thích, lại để Ân chạm vào người.” Uyên giả vờ kinh ngạc, “Xem ra ta phải nỗ lực, nếu không Vô Túc sợ là sẽ quên ta.” Nói xong, không để ý về mặt Vô Túc bị phẫn, thân thủ chạm vào dực vọng trầm ngư giữa hai chân Vô Túc.

“Uyên gia! Vô túc quyền pháp còn chưa luyện xong.” Vô Túc cẩn rằng nói ra từng chữ, muốn đẩy ra bàn tay giữa hai chân, nhưng lại nghĩ đến thân phận nam nhân mà không dám động, chỉ đành thẳng lưng đứng, mặc cho hấn trên dưới đùa giỡn.

Uyên một bên nhẹ nhàng nhu lộng bộ lộng trong tay nóng rực, một bên thờ ơ nói: “Quyền pháp, thiếp thân vật lộn lực sát thương tương đối cao, thế nhưng Vô Túc cũng đừng quên, nếu gặp phải Mục An Nhiên cái loại nữ nhân biến thái kia, nàng cũng sẽ không theo lý ra bài nha.” Nói xong, tặng thêm lực đạo trong tay, “Nếu nàng công kích người ở đây, thì sao?” Hấn chợt nắm chặt, kích thích Vô Túc nhẹ suyền “A” một tiếng.

“Uyên gia...” Vô Túc liễu mạng kiềm chế xúc động đá vắng Uyên, lại nghe thấy viện ngoại có người bẩm báo: “Gia, Bắc Minh Tư vương say rượu ở uyên nội, người xem?” Uyên đáng tiếc lắc lắc đầu, lưu luyện buông tay, vỗ vỗ mặt Vô Túc: “Ái, Vô Túc mỹ nhân, thật đáng tiếc nha, lần sau bản các chủ sẽ cùng người hảo hảo bồi dưỡng một chút cảm tình.”

Ân tiến lên nắm chặt Vô Túc không buông, thật vui vẻ phát tay tiễn Uyên. Lúc xoay người lại, mang theo một tia tà khí nhẹ nhàng liếm qua khoe môi Vô Túc, cố ý không nhìn người đang hóa đá tại chỗ, giả vờ e thẹn ôm Vô Túc vào lòng: “Vô Túc a, ta biết vừa Uyên ở chỗ này, người không dám đối ta thật hảo, Ân cũng biết người khó xử a...” Nói xong, nguyên bản bàn tay đặt bên hông Vô Túc đã lần xuống phía dưới một đường khe vuốt, chậm rãi tới chỗ mẫn cảm của nam nhân.

Vô Túc cứng ngắc thân thể, thẳng tắp lui một bước: “Ân công tử xin tự trọng.” “Ái chà, Vô Túc, nhân gia căn bản không nặng đâu, người sao nói như thế a.” Ân một bước xông về phía trước, “A, chẳng lẽ Vô Túc muốn ôm ta nên cố ý nói như thế?” Vô túc nhất thời về mặt vô lực: Đồi chủ tớ này da mặt sao lại vừa dày vừa tự kỷ như thế?

“Nếu nói sớm thì nhân gia đã để Vô Túc ôm rồi.” Nói xong, thân thể cao lớn lần thứ hai liền mạnh mẽ khóa Vô Túc trong lòng, khoe miệng tà mị cười cười, cố chút không hao ý ở trên thủ du nam nhân vuốt ve đạn lộng.

Vươn móng tay nhẹ nhàng xoa xoa hồng nộn tiểu quả nhĩ, Ân còn chậm rãi nhúc nhích, cái mông kẻ sát dực vọng Vô Túc, qua lại chà sát. Vô Túc cố gắng khống chế run rẩy từ động tác Ân liên tiếp mang đến, buộc chặt thanh âm nói: “Nếu Ân công tử thân thể khó chịu, Vô Túc sẽ gọi người đưa công tử trở về nghỉ ngơi.”

Ân nhìn Vô Túc tràn ngập ý cười, “Vô Túc thực sự rất quan tâm ta a.” Một tay khác lại len lén giật đai lưng Vô Túc, bỗng nhiên nắm chặt cái mông Vô Túc tràn ngập co giãn.

“Ân công tử, tay người!” Vô Túc cẩn rằng. “Tay của ta? Tay của ta làm sao? A, ý Vô Túc là nặng hơn phải không?” Ân cười xấu xa hạ giọng, nguyên bản bàn tay nhẹ nhàng xoa thủ du, trong nháy mắt gia tăng lực đạo, néo néo quả nhĩ màu hồng, một trận thổ lộ chà sát.

“Ân công tử!” Tay Vô Túc nắm chặt, ở trong lòng điên cuồng thì thầm: “Trên người ta không có ai, trên người ta không có ai, trên người ta không có ai...”

Khe cười một tiếng, Ân hơi dùng sức đem đầu Vô Túc đè xuống, thừa dịp hấn kinh ngạc, đem môi mòng trước mắt ngậm lấy, dẫn hấn cùng quần quýt. “Môi Vô túc thật thơm ngọt a...” Mơ mơ hồ hồ, Ân nói ra mấy chữ.

Vô Túc tức giận đến một trận phát run, đang muốn dời môi, Ân lại trực tiếp đưa tay xoa nắn dương cụ giữa hai chân hấn. “Vô túc, ở đây thật cứng rắn...”

Ân cười ngày càng ái muội tà khí, đem bụng dưới của mình cùng nam nhân dực vọng hơi trưởng, nhẹ nhàng tư ma, “Vô túc, cũng rất thích a...”

Chợt đẩy ra người trên thân, Vô Túc thở hổn hển đứng lên, trong mắt thần sắc thay đổi kỳ biến, cứng nhắc nói: “Vô túc xin cáo lui.” Sau đó liền nghiêng nghiêng thân thể, thẳng tắp đi ra ngoài, hành động còn có thể nhìn ra một chút mất tự nhiên.

Liếm liếm hơi thở trên môi nam nhân còn lưu lại, Ân hơi híp mắt: “Vô Túc nha, ta sẽ không bỏ qua đâu.”

Bất ngờ rùng mình một cái, Vô Túc lần thứ hai ai thần chủ tử sao có thể đem hấn ném cho hai kẻ hảo sắc này.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Đêm cách

Nửa đêm, Nhực Hi cho lui cung nhân thị nữ xung quanh đi nghỉ, đem ngọc bài tượng trưng thân phận hoàng thất cùng gộp gắm Mộc An Nhiên đưa tới và một chút y phục nhẹ nhàng chống lạnh thu thập một phen, nghỉ ngơi rồi lại cầm thêm kỷ bao lá trà Sở Mạc Trung yêu thích, làm loạn giường đệm, giả bộ có người đang ngủ, rồi buông màn xuống, nhẹ đẩy cửa điện, vội vàng vàng chạy tới Huyền Thiên điện.

Hồng Tự cùng Oanh Nhiên một ngày trước đã bị nàng tìm lý do phái ra ngoài cung. Chu Kính cùng Sở Mạc Đường cũng mượn cớ tới quân đội mà sớm ly khai. Lặng lẽ đẩy ra cửa Huyền Thiên điện, vừa mới lách mình đi vào, liền bị Sở Mạc Trung ôm lấy: “Sợ là Trương thị sớm động thủ.” Nói xong, hấn vì Nhực Hi phủ thêm áo khoác ngoài, mang theo tay nải rồi đi vào nội thất.

Tron trượt mặt đất, ần ần hơi thở mồm ầm ầm Nhực Hi không dám buông tay, nắm chặt tay Sở Mạc Trung. Quanh co khúc khuỷu tiêu sái gần nửa canh giờ, cuối cùng cũng ra khỏi căn hầm.

Nhực Hi ngẩng nhìn bốn phía, chỉ có thể miễn cưỡng nhận rõ hai người đang ở trong một rừng cây nhỏ, xung quanh lờ mờ có mười mấy nam nhân. Sở Mạc Trung đem Nhực Hi kéo lên lưng ngựa, đạp tuyết xuất phát.

Đi suốt đêm mười mấy dặm đường, mãi cho đến khi sắc trời ửng sáng, một con bò câu đưa tin bay tới, hai người mới dừng lại nghỉ ngơi.

“Có tin gì à?” Nhực Hi dắt ngựa tới gần Sở Mạc Trung, nhẹ giọng hỏi.

“Trương Hằng đêm khuya bao vây hoàng cung, Trương thực phi nội ứng ngoại hợp.” Sở Mạc Trung nắm chặt tay, tờ giấy đã hóa thành một đồng mảnh vụn, bị gió thổi đi.

“Trương thực phi? Không phải...” Nhực Hi nghi hoặc.

“Ăn phùng xuân mặc dù chết không thể nghi ngờ, nhưng muốn độc phát cũng phải chờ thêm năm ngày.” Sở Mạc Trung giản lược giải thích, thân thủ sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo của Nhực Hi, nhưng thần sắc không khỏi lo lắng thẩn.

“Cho ngựa uống nước, nghỉ ngơi một chút, chúng ta lập tức xuất phát.” Nhực Hi cầm bàn tay to trên mặt, ấn xuống một nụ hôn an ủi.

Chỉ chốc lát sau, đoàn người lại tiếp tục yên lặng gấp rút lên đường, cho đến khi bóng đêm lần thứ hai phủ xuống, Sở Mạc Trung mới lo lắng nhìn nhìn Nhực Hi, lại nhìn sắc trời, “Qua đêm!”

Trong tuyết phong, sau khi tìm một chỗ tránh gió, đám người lập tức nhỏ giọng xuống ngựa. Một nhóm người chia nhau đi kiểm củi khô, cũng chuẩn bị cỏ cho ngựa ăn, một nhóm khác canh giới bốn phía.

Nhực Hi vỗ vỗ hoa tuyết phủ trên áo, vì Sở Mạc Trung phui đi vài bông tuyết trên vai, nhẹ nhàng cời túi đồ. Đám nam nhân đang lúc bận rộn nhìn nàng như vậy cũng không khỏi cả kinh: Không nghĩ tới người luôn luôn được chiều chuộng như Khuynh Nhan công chúa cũng xuất cung, hơn nữa còn âm thầm cùng bọn họ đi một đoạn đường dài như thế! Càng không nghĩ tới bệ hạ sẽ cùng công chúa rõ ràng tràn ngập tình ý như vậy!

“Bệ hạ, thám tử doanh hồi báo.” Một nam nhân đi tới. “Nói.” Sở Mạc Trung cúi đầu nhìn Nhực Hi chính y phục.

“Trương Hằng đã chiếm được hoàng cung, hiện tại đang lục soát tứ cung lục điện tìm ngọc tỷ cùng hồ phù truyền quốc.”

“Vậy cứ để cho hắn tìm đi.” Lạnh lùng hừ một tiếng, Sở Mạc Trung dắt tay Nhực Hi, đi hướng một bên.

Nam nhân xung quanh hai mặt nhìn nhau, bệ hạ cùng công chúa không phải là huynh muội đồng bào sao?

“Chúng ta thuần phục chính là người này, chứ không phải thân phận.” Một nam nhân lạnh lùng nói. Mọi người sững sốt, lập tức yên lòng: Chỉ cần chủ tử hài lòng, bọn họ làm thuộc hạ không cần bận tâm.

“Bất quá, đêm qua ta còn tưởng bệ hạ dẫn theo một vị đại thần thiếu gia nào đó đi ra.” Một nam nhân bỗng nhiên lên tiếng.

“Àn, nguyên bản còn nghĩ vị thiếu gia kia thật nhu thuận, không kêu một cũng không nói nhiều.” Một nam tử khác ôm đồng cỏ khô đi đến cho ngựa ăn.

“Đúng vậy, tiểu điện hạ vẫn mang mũ, cũng không nói chuyện. Thật không nghĩ tới lộ trình mà nam tử bình thường cũng không chịu nổi mà tiểu điện hạ lại không có một điểm oán giận.” Nam nhân đang nhóm lửa nói tiếp.

Nhìn đồng lửa, nam nhân đầu tiên nói chuyện chà xát tay: “Mặc kệ thế nào thì chỉ cần có thể làm bệ hạ trong tình huống trước mắt còn lãng phí thời gian, tự mình chờ tiểu điện hạ, thì hẳn nhất định rất quan trọng.”

“Có lẽ... Tiểu điện hạ sau này sẽ trở thành hậu cung chủ nhân...” Nam nhân thứ hai chần chừ phun ra nuốt vào.

Tương hồ liếc nhìn, các nam nhân khác đều cúi đầu không nói, trong lòng tất cả đều minh bạch, tiểu điện hạ trở thành hậu cung chủ nhân chỉ là chuyện sớm muộn.

“Bảo vệ tốt các chủ tử, những điều khác đều không liên quan đến chúng ta.” Một nam nhân khác nói nhỏ, nhìn ánh lửa chập chờn.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hạ độc

“Bọn họ là những tinh anh được chọn trong thị vệ doanh.” Nắm tay Nhược Hi tới một bên, Sở Mạc Trung thỉnh linh lên tiếng.

“Hoàng cung thất thủ, sẽ không sao chứ?” Nhược Hi ở bên tai nam nhân của mình nhẹ giọng nói.

Dừng lại bước chân, Sở Mạc Trung nâng má nàng: “Lo lắng?”

Nhược Hi gật đầu, bất kể chuyện gì cũng không thể bỏ mặc hoàng cung...

“Ngươi cũng biết nếu sau này để Trương Thị cầm quyền, bách tính nhân dân sẽ gặp phải tai kiếp?!” Bàn tay tác loạn lần lên trước ngực tiểu nhân nhi, Sở Mạc Trung nhẹ nhàng nói.

Nhược Hi ôm lấy nam nhân, trong lòng không khỏi một trận chua xót. Kỳ thật, Trung cũng rất khổ sở, không phải sao? Hắn thân là đế vương, không thể bỏ mặc bách tính thiên hạ...

“Truyện ngọc tỷ cùng hồ phù thì sao?” Nhược Hi ôm thắt lưng Sở Mạc Trung, hỏi.

“Ngọc tỷ ta để ở chỗ Uyên, hồ phù thì đưa cho Đường ngũ đệ cầm.” Sở Mạc Trung yêu thương nhìn tiểu nhân nhi trong lòng, “Không có ngọc tỷ cùng hồ phù, Trương Hằng sẽ không thể huy động quân đội. Hơn nữa, người bọn họ trung thành là ta.”

Nhược Hi lần thứ hai đem đầu chôn vào ngực nam nhân: “Trung, đáp ứng ta, mặc cho có bất kỳ chuyện gì xảy ra, ngươi cũng đều phải vô sự.”

“Ân. Hảo.” Nam nhân mỉm cười, hạ xuống mặt tiểu nhân nhi một nụ hôn.

Trở lại, tùy tiện ăn một chút lương khô, Nhược Hi bỗng nhiên nhớ ra một chuyện: “Trung, hiện tại chúng ta đi đâu?” Đưa cho Nhược Hi túi nước, Sở Mạc Trung ngồi xuống: “Uyên uyên bí mật huấn luyện.”

“Chỗ ấy không phải gần quân doanh sao..?” Nhược Hi bỗng nhiên sáng tỏ, “Bên trong có bao kẻ là người của Trương Hằng?”

“Không ít.” Nhìn Nhược Hi nửa ngày, Sở Mạc Trung mới nói. Lại đột nhiên người tình báo chạy về bẩm báo: “Bệ hạ, người của ta cấp báo: Vương Tu phản.”

Sở Mạc Trung cả kinh: Vương tu là trung tướng của hắn, làm sao có thể phản?!

Nhược Hi đứng lên, đối người quỳ trên đất hỏi: “Còn bao nhiêu thời gian Vương Tu sẽ đến đây?”

“Bẩm điện hạ, sáng sớm ngày mai.”

Sở Mạc Trung cũng đứng lên, suy xét một chút rồi phân phó: “Mặc, Lữ Nghiêm, các người mang một phần ba người rút đi. Từ bây giờ trở đi, xưng hô với trẫm là chủ tử, Khuyên Nhan là tiểu thư, phân nhau ra mà hành động.” Lãnh tỉnh ra lệnh xong, nam nhân trong nháy mắt trở lên cao cao tại thượng, không ai dám có ý kiến.

”Trung, để ta lưu lại.” Nhược Hi bỗng nhiên nói, “Ta có biện pháp dẫn bọn họ rời đi!”

“Không được. Quá nguy hiểm. Ngươi không phải biết rất rõ tình hình hiện tại sao? Hi nhi! Ta không có khả năng để ngươi lại!” Sở Mạc Trung lập tức cự tuyệt.

Nhược Hi kiên trì nhìn nam nhân: “Ta có biện pháp. Trung, để ta lưu lại, ta là nữ nhi, Vương Tu hẳn sẽ không để ta vào mắt. Hơn nữa ta cũng có cách thoát thân!”

“Không được! Ngươi ngoan ngoãn nghe lời, đi theo ta!” Sở Mạc Trung kịch liệt phản đối.

”Trung! Ngươi là nam nhân của ta, nhưng cũng là Đông Việt Diễm đế! Ngươi phải không chỉ bảo vệ ta, mà còn phải bảo vệ thiên hạ này, bảo vệ bách tính trăm họ!” Nhục Hi nhìn Sở Mạc Trung, nhẹ nhàng phủ lên má hắn một nụ hôn, “Trung, ngươi phải tin tưởng ta, tin tưởng người ngươi chọn không phải kẻ yếu đuối!”

Sở Mạc Trung nhìn tiểu nhân nhi kiên định, nửa ngày sau mới quay đầu: “Đề Truy Phong lại cho Nhục Hi, những người khác lập tức lên đường.” Nói xong, đầu cũng không quay lại, nắm chặt dây cương rời khỏi, chỉ có hai bàn tay khẽ run mới tiết lộ hắn có bao nhiêu sợ hãi cùng bi thương.

Nhục Hi im lặng đứng tại chỗ, nhìn thân ảnh của nam nhân chính mình rời đi, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông con ngựa bên cạnh. Trong lòng yên lặng cầu phúc: “Thiên a, thỉnh người phù hộ cho Trung có thể thuận lợi thoát hiểm, thỉnh người để chúng ta nhanh chóng đoàn tụ...”

Một đêm không ngủ, Vương Tu cuối cùng cũng đến!

Nhục Hi giả bị bệnh lưu lại, nói Vương Tu biết Sở Mạc Trung bảo nàng ở lại chờ hắn.

Vương Tu chăm chú nhìn Nhục Hi nửa ngày mới thi lễ lui ra, “Vi thần thề sống bảo hộ điện hạ.”

Nhục Hi gật đầu, chậm rãi đi tới xe ngựa chỗ cắm trại trước mặt, giả vờ hiếu kỳ xem qua, lúc đi qua nồi nước nấu, thần không biết quỷ không hay thả vào một gói bột kịch độc vô sắc vô vị. Cho dù có phải giết nhầm một số người trung thành, nàng cũng nhất định không bỏ qua cho bất cứ ai.

Lát sau, có người đi đến thỉnh nàng dùng bữa, ngoại trừ Nhục Hi lên đồ đi, thì những người còn lại ăn xong lần lượt gục xuống. “Xin lỗi, thực sự xin lỗi, nhưng mà ta phải bảo hộ Trung, phải bảo hộ thiên hạ này. Nhưng mà, ta ~ Đông Việt Khuynh Nhan công chúa, từ giờ phút này sẽ gạt bỏ tội danh cho các ngươi...”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đắm máu

Sau bữa sáng, Nhục Hi cười Truy Phong, len lén bóp nát độc dược Hoàn Khánh trong tay, làm bộ uống nước rồi lặng lẽ đổ nước ướt lòng bàn tay, đem độc dược thoa lên.

Nhục Hi giả vờ thân thể vô lực, làm binh lính chưa lên ngựa vội vã đỡ lấy nàng. Tay Nhục Hi thấm dược liệu xoa lên cánh tay lõa lồ bên ngoài của binh sĩ: “Đa tạ!”

Ngồi vững vàng thân thể, lại đối binh sĩ mỉm cười, cười đến lòng chua xót: Một cái sinh mệnh tươi sống, cứ như vậy kết thúc trong tay nàng.

Cứ như vậy, mỗi khi xóc nảy, Nhục Hi sẽ đỡ lấy một tên binh lính, lần thứ hai khiến một sinh mệnh khác biến mất...

Cuối cùng, đã có người ngã xuống!

Vương Tu ghim ngựa quay đầu lại: “Xảy ra chuyện gì?”

Thấy binh lính xung quanh một người tiếp một người ngã xuống, miệng sùi bọt mép, không ngừng co quắp, Vương Tu vẻ mặt âm ngoan, rút đao nhằm thẳng vào Nhục Hi, “Là ngươi giờ trò quỷ!”

“Vương Tu, từ trước đến nay hoàng huynh đối ngươi không tệ, ngươi vì sao làm như vậy?” Nhục Hi không hề tỏ ra sợ hãi, thản nhiên thông thả hỏi.

“Không tệ? Hừ! Chính mình chạy ra khỏi cung, lưu lại ta phía sau chịu chết?” Vương Tu xì một tiếng khinh miệt, “Huống chi ta ở dưới trướng hắn mãi mãi cũng chỉ được làm một phó tướng thị vệ nho nhỏ! Còn hiện tại khác rồi, ta là Trương Hằng Trương đại nhân khai quốc công thần, Bình Mã nguyên soái!”

Nhục Hi lắc đầu, thờ dãi: “Nếu Trương Hằng thực sự cho ngươi làm Mã nguyên soái, thì tại sao lại phái ngươi đi truy kích? Cứ coi như Trương Hằng thành công oán vị, thô khốn tẫn, lương cung giấu, ngươi cho rằng Trương Hằng sẽ lưu ngươi lại bao lâu?”

“Ngươi không cần gây xích mích ly gián!” Vương Tu nổi giận đùng đùng rống lên, “Ngươi tới, bắt Khuynh Nhan công chúa cho ta!”

Nhục Hi thừa dịp Vương Tu lại gần, chợt đem bụi phấn sáng sớm giấu trong áo ném về phía mắt Vương Tu.

“A!” Vương Tu từ trên ngựa ngã xuống, những người khác một mảnh kinh hoàng! Nhục Hi thừa dịp náo loạn mà thúc ngựa lao ra khỏi vòng vây.

“Ta muốn làm thịt ngươi... Bắt nàng lại cho ta! Bắt lấy nàng!” Vương Tu rống to hơn, lập tức, một đám người vội vã thúc ngựa đuổi theo.

Nhục Hi một bên thúc Truy Phong chạy mau, một bên tính toán thời gian phát độc. Phía bên tay trái, một tên lính đã đuổi kịp, Nhục Hi quyết tâm rút

ra đoàn kiếm giấu dưới yên ngựa, hung hăng đâm vào thân thể đối phương, máu tươi vẩy lên mặt, xuyên qua đầy trời hoa tuyết bay múa, phá lệ quý dị yêu điểm.

“Sở Nhục Hi!” Đang định quay đầu, chợt bà vai truyền đến một trận đau nhức, chỉ thấy Vương Tu tay cầm trường đao, trên lưỡi đao, máu tươi đỏ sẫm từng giọt chậm rãi tụ lên mũi đao, thẳng tắp rơi trên mặt tuyết, khai ra những đóa mai hoa điểm lệ.

Nhục Hi cắn răng nhin đau, bỗng nhiên quay đầu, thúc ngựa chạy về phía Vương Tu, ở lúc tiếp cận trong nháy mắt, liền dơ tay vung kiếm, cắt đứt yết hầu hần!

Máu tươi tựa như bình phong lụa mỏng, mỹ lệ tung bay tới chân trời, rồi lại chậm rãi hạ xuống... Nhục Hi trong nháy mắt bị máu tươi bắn lên, trên người lập tức lộ ra một đóa phù dung kiều diễm thật lớn. Máu trắng áo khoác, tinh xảo dung nhan, băng lãnh kiếm phong, ảm áp máu tươi cùng bay lượn trong đại tuyết, tiếng gió rít gào lướt qua, tạo thành một bức họa tuyệt thế kinh diễm!

Chậm rãi lau đi giọt máu trên gò má, Nhục Hi lạnh lùng nhìn bốn phía, nguyên bản binh lính vây quanh đã chậm rãi lui đi. Bỗng nhiên, Nhục Hi vung lên một mặt má lúm đồng tiền, một tên binh lính bỗng nhiên ngã xuống, tiếp theo, tên thứ hai, tên thứ ba, tên thứ tư... Càng ngày càng nhiều người ngã xuống, thất khêu giữa dòng máu tươi, ở trên tuyết chậm rãi ngấm phở thành một khúc thất truyền!

Cổ ý quên đi vết thương trên vai có bao nhiêu đau đớn, Nhục Hi qua loa băng bó một chút, lần thứ hai thúc ngựa ly khai, hướng phương hướng Sở Mạc Trung ly khai mà đi.

Một gã binh lính đang giãy dụa ngẩng đầu, tầm mắt càng ngày càng mơ hồ, chỉ nhớ rõ trong hoảng hốt, một phượng hoàng cao ngạo nổi bật trong huyết sắc nồng đậm bốn phía, tỏa ra một tầng chói mắt quang huy mà mỹ lệ... Chậm rãi nhắm mắt, một màn này, sẽ thành trí nhớ cuối cùng trong các vong linh đây đất, vĩnh hằng...

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Gặp lại

Trốn tránh liên tục bốn ngày đường, cuối cùng cũng thấy được sân huấn luyện của Uyên uyển cách đó không xa. Nhục Hi thả chậm tốc độ tới gần, phát hiện Sở Mạc Trung đứng ngoài cửa không ngừng đi qua đi lại, nhin không được trong miệng thì thảo: “Trung, ta đã trở về...” Rồi lập tức từ trên ngựa ngã xuống...

“Hi nhi!” Kinh hoàng rống to, Sở Mạc Trung xông lên đón lấy thân ảnh tiểu nhân nhi.

Cảnh tượng đập vào mắt ngay sau đó liền khiến can đảm của hần nhất thời nứt ra. Trên mặt tiểu nhân nhi, vết máu khô cạn đã ngưng tụ thành màu đen, ở bà vai còn có vết đao chói mắt, nhuộm lên một tầng hồng sắc nhẹ nhẹ, từng tầng lớn vết máu trên áo càng làm cho người ta kinh hãi! Bàn tay run rẩy nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt tiểu nhân nhi, lúc này mới phát hiện da thịt nóng bỏng dưới lòng bàn tay khiến cho người ta vô cùng bất an!

“Oanh Nhiên! Oanh Nhiên mau tới đây!” Ôm chặt lấy tiểu nhân nhi, Sở Mạc Trung dùng hết sức rống lên.

Nhục Hi an ổn dựa vào lòng hần, mơ màng nhắm mắt lại: Trung, ta đã trở về... chúng ta an toàn rồi...

...

Trong mộng lung, cảm thấy một đám người đang ở bên tai mình ong ong tranh cãi ầm ĩ, làm cho tâm trạng Nhục Hi vô cùng bức bối bất an, trong người tựa như đang có một cỗ hỏa diễm không ngừng thiêu đốt... rất muốn giãy dụa thân thể, nhưng lại phát hiện bản thân trầm nặng vô pháp nhúc nhích. Bỗng nhiên, có người cẩn thận ôm lấy nàng, sau đó một dòng nước mát chậm rãi chảy vào trong miệng. Nhục Hi nhin không được mở môi, thân thù đòi muốn càng nhiều, nhưng lại cảm giác được có người nắm chặt hai tay nàng. Tiếp theo, nước thuốc cay đắng cũng chậm rãi rót vào, muốn né tránh, lại không có khí lực để né tránh, mấy lần bị sặc nước đều có người ở phía sau nhẹ nhàng thuận khí.

Chậm rãi mở mắt, liền nghe được một thanh âm vội vàng vang lên, “Hi nhi...” Khuôn mặt Sở Mạc Trung có chút tiểu tụy đập vào mi mắt.

“Trung...” Mới mở miệng muốn nói, lại chợt cảm thấy thanh âm không khỏi suy yếu, hơn nữa thập phần khàn khàn, tựa như một con mèo nhỏ bị thương.

“Xuyt... Đừng nói chuyện, nghe ta nói là được rồi.” Sở Mạc Trung nhẹ nhàng ôm tiểu nhân nhi, “Hi nhi không biết mình đã ngủ bao lâu đâu, năm ngày gần đây ngươi còn sốt cao không lui, toàn dựa vào chén thuốc mà kéo dài tính mạng... Nhưng nay thật tốt quá, tỉnh lại là không có việc gì rồi...”

Bị nam nhân chăm chú ôm vào ngực, Nhục Hi mặc dù không nhìn thấy tình cảm trong mắt hần lúc này, nhưng theo ngữ khí giả vờ bình thản cùng bàn tay đến nay vẫn run nhẹ, thì đã có thể phát giác nam nhân này có bao nhiêu khẩn trương...

Lát sau, Oanh Nhiên bụng tới một bát cháo hoa thanh đạm, bên trong ần ần có mùi thuốc.

Cẩn thận để Nhượng Hi chuyển thành tư thế ngồi, Sở Mạc Trung tiếp nhận chén cháo hoa, “Biết Hi nhi không thích mùi thuốc, cho nên ta đã bảo Oanh Nhiên đem mùi thuốc áp đảo đến thấp nhất. Đã lâu không ăn, giờ ăn một chút nhé?” Nói xong, thân thủ múc lên một thìa cháo nhỏ, đưa đến trước mặt Nhượng Hi.

Nhìn nam nhân gầy tròn một vòng cùng giọng nói giấu không được lo lắng, Nhượng Hi nhìn khuôn mặt nhu tình, mềm mại há mồm, chậm rãi nuốt xong một bát.

Chờ Nhượng Hi uống xong cháo, Sở Mạc Trung nhẹ nhàng buông tiểu nhân nhi, sờ sờ đầu, vì nàng đắp kín chăn: “Ngươi nghỉ ngơi đi, ngủ thêm một lát nữa...” Nhượng Hi nhìn nam nhân trước mắt, xê dịch thân thể: “Trung, ta muốn ngươi bồi...”

Nam nhân cười cười gật đầu, lập tức cời xuống ngoại bào rồi leo lên giường, cẩn thận ôm lấy tiểu nhân nhi, tránh đụng vào bả vai bị thương, bàn tay to lớn đặt lên khuôn mặt nhỏ: “Ngủ thêm một lát nữa, ngoan.”

Trên giường, hai thân ảnh ôm nhau tĩnh tĩnh nằm, an tâm chìm vào giấc ngủ..

Sương mù phẳng phất làm cho sáng sớm yên tĩnh hơn mấy phần uyển chuyển cùng kiều diễm, người đang trầm ngủ thân nhiên chuyển tỉnh, mắt chưa mở nhưng cánh tay cường kiện đã vô thức ôm lấy người bên cạnh. Tiểu nhân nhi nằm bên tựa như một con mèo nhỏ cau cái mũi nhỏ, hướng vào trong lòng nam nhân không ngừng cọ cọ, ưm một tiếng rồi lại an nhiên ngủ.

Trên mặt nam nhân lộ vẻ cung chiều mỉm cười, nhìn tiểu nhân nhi trong lòng mà không khỏi thu chặt cánh tay hơn, ánh mắt bỗng trở nên u ám, đã bao nhiêu lâu rồi hắn không được nhìn dung nhan tiểu gia hỏa này lúc ngủ? Năm ngày rời xa vật nhỏ này, mặc dù đã không ngừng tự nói với mình Hi nhi sẽ bình an vô sự, nhưng trong đầu lại luôn không ngừng hiện lên hình ảnh lúc Hi nhi gặp nạn... Mà ngày tiểu nhân nhi trở về, toàn thân đầm máu đã quá thật đã dọa hắn rụng nửa cái mạng! Cô gái nhỏ này chỉ cần không có hắn ở bên cạnh là lại gặp phải chuyện cực kỳ nguy hiểm! Xem ra ngày sau mặc kệ có chuyện gì xảy ra, hắn cũng nhất định không thể để nàng một mình.

Nghĩ tới tiểu nhân nhi bị thương, lại liền nghĩ tới Vương Tu cùng Trương Hằng. Hôm qua hắn nhận được tin thám tử hồi báo từ trong cung, Trương thực phi đã chết vì độc phát! Có lá gan thương tổn bảo bối tim gan của hắn, thì xem ra kết cục này cũng xứng đáng!

Hơi thở ma mị không nên được lộ ra bên ngoài, khóe miệng nhướn lên nụ cười khát máu, dường như sự nhần nhện mấy ngày nay của hắn đã làm cho những người đó quên mất hắn là ai! Mà hắn, cũng không ngại cho bọn chúng có cơ hội ôn chuyện cũ!

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Ôn tồn

Nghỉ ngơi mấy ngày, Nhượng Hi cuối cùng đã được phép xuống giường. Kỳ thực bản thân nàng cũng không bị trọng thương, chỉ là vì sau khi bị Vương Tu chém một đao không đúng lúc băng bó điều dưỡng nên mới sốt cao. Nhưng mà Sở Mạc Trung lại kiên trì đến khi Oanh Nhiên nói “Không còn việc gì” mới cho phép nàng xuống giường.

Thoáng hoạt động một chút đã cảm thấy trên người dính ngấy khó chịu. Mặc dù biết không thích hợp, thế nhưng vẫn nhịn không được muốn tắm rửa.

Sau khi mệnh cho Oanh Nhiên giúp nàng chuẩn bị tắm rửa, ký tên lính liền dưới sự chỉ huy của Oanh Nhiên mang thùng tắm đặt vào phía sau bình phong. “Chủ tử, người có muốn Oanh Nhiên giúp hầu hạ?” Oanh Nhiên hỏi.

“Không cần, ta tự mình làm được. Mà ngươi sao lại ở đây? Hồng Tụ đâu?” Nhượng Hi buông tóc dài, hỏi.

“Sau khi Oanh Nhiên ly khai hoàng cung liền trực tiếp đi gặp Uyên gia. Uyên gia nói người cùng bệ hạ nhất định sẽ tới đây, vì thế đưa ta tới. Còn Hồng Tụ thì bởi Kính Tuyết, Phi Nhuộm ở Tuyết uyển huấn luyện người mới.” Oanh Nhiên mỉm môi cười.

Nhượng Hi gật đầu, nhẹ giọng nhìn Oanh Nhiên: “Ngươi cũng đi nghỉ đi! Mấy ngày nay đã cực khổ rồi.”

Oanh Nhiên ứng câu, “Dạ, Oanh Nhiên giữ ở ngoài cửa” rồi hành lễ lui ra.

Nhẹ nhàng đem tóc dài vén đến trước ngực, Nhượng Hi cời y phục bước vào thùng tắm. Ngâm mình trong nước, nghiêng người dựa vào vách thùng rồi chậm rãi nhắm mắt, lần thứ hai trong đầu lại hiện lên hình ảnh huyết sắc trong tuyết kia... Mờ mắt, thật sâu thờ hất, đang muốn chuẩn bị cảm lấy gáo nước, thì cửa phòng lại bị đẩy ra.

Ngẩng đầu cả kinh, nhìn thấy Sở Mạc Trung đẩy cửa tiến vào, Nhượng Hi không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cười thầm: Có Oanh Nhiên ở ngoài giữ cửa thì ngoài Trung ra, còn có ai dám đi vào? Bất quá nghĩ đến sự bá đạo của Trung, ngoại trừ lúc xuống giường đi lại thì những cái khác nhất định phải thông qua hắn mới được làm, mà không khỏi ngẩng đầu đối nam nhân cười cười, hy vọng có thể tránh được bị trách phạt.

Sở Mạc Trung nhìn tiểu nhân nhi ngâm mình trong thùng tắm đối mình cười ngây ngô chỉ đành thở dài một hơi, bán ngồi xỏm trước thùng gỗ, thân thủ phát nhẹ mũi nằng: “Vui về?”

Tiểu nhân nhi trong thùng le lưỡi: “Trung ~ “

Sở Mạc Trung lắc đầu, thân thủ ôm lấy tiểu nhân nhi, lại thấy khuôn mặt nhỏ hơi chút đỏ lên, không khỏi cảm thấy buồn cười: “Hi nhi, sao lại đỏ mặt?” Hắn cố ý dán bên tai tiểu nhân nhi nhẹ giọng nói.

Nhược Hi hàm kiều giận dữ trừng hấn một cái, muốn nói chuyện nhưng không biết tại sao lại đem mặt vui vào lòng nam nhân. Sở Mạc Trung không khỏi lần thứ hai thở dài: Vật nhỏ này đúng là ma chướng cả đời hắn...

Đem tiểu nhân nhi nhẹ đặt lên giường, cầm lấy thiếp thân y phục bên cạnh giúp nàng mặc vào. Nhược Hi giơ tay để hắn giúp mặc, lại đã quên mất vết đao trên vai, lập tức nhin không được “A” một tiếng.

Sở Mạc Trung khấn trương ôm chặt tiểu nhân nhi, trên dưới quan sát, rất sợ nàng có nửa điểm sơ xuất. Nhược Hi nước mắt lưng tròng, cố nén không để rơi lệ. Nam nhân thấy vậy run rẩy hôn lên hàng lông mi, thương tiếc tới bên đôi mắt lưng tròng. Mối mong chậm rãi hạ dãi, ôn nhu đặt lên môi đỏ mềm nộn, nhẹ nhàng vuốt ve.

Đầu lưỡi yêu thương câu dẫn cái lưỡi thom của tiểu nhân nhi, tình tế liếm lộng quán quýt, thẳng đến khi người trong lòng thở dốc mới là lướt không nỡ buông ra, nhưng lại không chút nào muốn ly khai môi mộng, vẫn như cũ không ngừng liếm hôn.

Nhìn vết thương trên bả vai vừa khép, lưu lại vết thương giết mình, Sở Mạc Trung nhin không tự trách cùng quyền luyện.

Nụ hôn tựa hồ vốn muốn an ủi trong nháy mắt trở nên biến chất. Nam nhân một tay vỗ về da thịt non mịn ở eo nhỏ của Nhược Hi, một tay thoải mái tham nhập vào trong cái yếm không chút che đậy, cầm lên một bên vú mềm nộn vuốt ve thương thức.

“Ấn...” Tiểu nhân nhi cúi đầu rên rỉ, khiến nam nhân toàn thân cứng đờ.

Ép buộc chính mình buông tiểu nhân nhi trong lòng ra, Sở Mạc Trung đem Nhược Hi lung tung nhét vào trong chăn gối rồi đứng lên, cứng ngắc đi ra cửa: “Hi nhi, ngươi nghỉ ngơi thật tốt đi, ta muốn đi quân doanh một vòng.” Nói xong, nam nhân cơ hồ chạy trời chết khỏi phòng.

Nhược Hi che kín chắn bật cười, hai người đều đã thân thiết hoan ái quá nhiều cho nên không còn xa lạ gì, chẳng qua là bây giờ vết thương của nàng còn chưa lành, cho nên nam nhân kia liền đem nàng thành búp bê sứ đặt trong lòng bàn tay... trong lòng bỗng nhiên dị thường ngọt ngào...

Bất quá nghĩ đến nam nhân thân thể cứng ngắc cùng khổ hạ sung vũ đã được che giấu thỏa đáng nhưng vẫn bị nàng nhìn thấy, mà không khỏi thở dài, “Trung nha, hôm nay đành ủy khuất ngươi tắm nước lạnh...” Cười híp mắt nói xong, Nhược Hi chậm rãi nhắm mắt đi vào giấc mộng.

Bên kia, Sở Mạc Trung cười khổ nhìn tiểu huynh đệ nhà mình, lắc đầu thở dài: Trước lúc thân thể Hi nhi hoàn hảo, chính mình vẫn nên đi tập võ công nhiều một chút... phát tiết a phát tiết...

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Dạy tập

Qua nhiều ngày chuẩn bị cùng bố trí, Sở Mạc Trung huy binh Đông tiến, nhắm thẳng vào Đế đô.

Ở lúc đại quân tiến đến, Trương Hàng mỗi ngày đều không ngừng phái người đưa tới một phong thư, bên trong hoặc là tâm sức ngọc bội của phi tần trong cung, hoặc là ngọc điệp thân phận đại thần. Tuy nhiên Sở Mạc Trung cho tới bây giờ đối với những thứ ấy liếc cũng không liếc một cái đã trực tiếp ném vào lửa.

Sở Mạc Trung nói cách làm của Trương Hàng chính là tôn hại tôn nghiêm của Đông Việt, cũng như thương tổn con dân của Đông Việt.

Còn Trương Hàng nói hấn thân là Hữu Thừa, thủ tịch phụ chính đại thần, không thể để Sở Mạc Trung loạn luân nghịch thiên. Hắn phải thay trời hành đạo.

Nói trắng ra thì chuyện này cũng chỉ là cái một cái có. Bởi muốn phát động chiến tranh, cho tới bây giờ đều đủ loại lý do.

Hành quân gấp gáp hơn nửa tháng, cũng không tốn nhiều sức đã thuận lợi đánh tới ngoài thành Đế đô. Bên trong thành sớm đã trông gà hóa cuốc, Trương Hàng từ thủ bên trong, mỗi ngày đều đẩy một phi tần trong hậu cung lên tường thành, rồi ở trước mặt chúng quân chém đầu. Sở Mạc Trung vẫn như trước không thêm để ý, vây chặt Đế đô, không tiến không lùi. Chỉ là mỗi một đêm khi có một tần phi bị giết, Sở Mạc Trung sẽ đều hết sức ôn nhu triền miên muốn Nhược Hi một lần lại một lần.

Nhược Hi đã từng hỏi vì sao tần phi bị giết, hẳn lại không thèm để ý chút nào? Sở Mạc Trung chỉ đậm đậm nhất tiếng, ôm Nhược Hi ngả gối nói, bởi vì ta sợ tiểu mỹ nhân nào đó sinh khí nha.

Tuy rất không đứng đắn, nhưng Nhược Hi cũng nghe ra hắn đang rất áy náy, đối với người vô tội bị giết mà áy náy.

Huyết sắc tà dương, khắp trời ám hà, khiến cho sơn hà vạn lý một mảnh thê lương.

Chung lâu xa xa truyền đến chung thanh, thoải mái pháp phòng, liên miên không dứt.

Nhược Hi bước ra ngoài doanh trướng, thấy nam nhân ôm lấy một vò rượu, một mình đi vào trong rừng cây.

Chậm rãi rót đầy một chén, Sở Mạc Trung lặng lẽ một lát mới chậm rãi nói. “Các vị tần phi... mặc dù Sở Mạc Trung trăm đổi các vị không có một tia yêu thương... nhưng mà, các người dù sao cũng vì ta mà chết...” Nam nhân nhắm chặt mắt, rồi lại mở ra, lần thứ hai rót đầy chén rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch: “Các người oán, các người hận, trăm điều biết... Thế nhưng, trăm thỉnh cầu các người... nếu có hận thì tất cả chỉ cần hận trăm là được rồi... Không nên thương tổn Hi nhi...”

Thanh âm nam nhân mất tiếng thấp trầm mang theo nghẹn ngào. Nhược Hi ẩn thân phía sau thân cây cổ nến lệ rồi cẩn thận ly khai rừng cây. Nàng biết, lúc này nam nhân kia chỉ cần một mình đơn độc ngây ngốc, đơn độc đem sự áy náy nói hết với mấy vị tần phi uống mạng...

Cuối cùng, Trương Hằng thấy tình hình chém giết không có kết quả, cho nên liền điên cuồng kêu gào phẫn nộ. Sở Mạc Trung sau khi cùng chúng thân tín thương lượng, liền quyết định dạ tập Đế đô.

Lúc này, Uyên, Sở Mạc Đường, Chu Kính, Hồng Tự đều đã cùng đại quân hội hợp, Sở Mạc Trung quyết định tự mình thống lĩnh một đội thị vệ, lên vào trong thành.

Sau khi Sở Mạc Trung cam đoan sẽ bình an trở về, Nhược Hi mới đồng ý ép buộc chính mình buông tay. Nhìn ra được sự lo lắng cùng khản trương của tiểu nhân nhi, Sở Mạc Trung lập tức ôm chặt nàng ngồi xuống: “Hi nhi, yên tâm, lần này ta sẽ không ham chiến, nhất định bình an vô sự trở về.” Nhược Hi vẫn như cũ vẻ mặt lo lắng: “Lần này mục đích dạ tập là nằm cạnh cáo cùng quấy nhiễu quân tâm, thuận tiện thám thính quân đội của Trương Hằng, cho nên không cần quan tâm xem tiêu diệt được bao nhiêu binh sĩ, người chỉ cần xong việc là lập tức trở về bình an, đáp ứng ta?”

Sở Mạc Trung ấn lên trán tiểu nhân nhi một nụ hôn, “Được.”

Trời tối, sau khi cầm địa đồ thám tử đưa cho, Sở Mạc Trung mang quân lên vào quân doanh của Trương Hằng.

Rón rén giết chết vệ binh cửa canh gác, đoàn người lập tức tiềm nhập quân doanh.

Nhìn trướng bông thật to, bên trong truyền đến tiếng ngáy của binh sĩ, Sở Mạc Trung ý bảo thị vệ đi theo lấy ra vải dầu, cẩn thận đặt dưới chân đệm trên mặt đất, sau đó, một tên binh lính lặng lẽ đốt vài dầu.

Lửa thuận theo vải dầu một đường lan tràn đến nơi trung tâm, đụng tới dịch đốt liền bùng bùng to lên, ánh lửa nhất thời ngút trời. Mà lúc này, Sở Mạc Trung cũng mang binh sát nhập địch doanh.

Đại bộ phận binh sĩ đều đang trong giấc mộng, vũ khí chưa kịp lấy đã cứ như vậy mất đầu.

Binh lính Trương Hằng cuồng quật cầm đao thương chuẩn bị giết địch, thì bỗng nhiên kẻ tập kích lại lui chạy, toàn bộ biến mất vô tung vô ảnh.

Binh lính Trương Hằng vội vã một đường truy kích, ngay từ đầu đã thập phần sáng khoái, bởi vì cảm giác lúc truy kích đều có chung một loại kiêu ngạo cùng khoái cảm.

Thế nhưng, khi đuổi tới một u cốc, đội quân của Trương thị không còn kiêu ngạo mà quay về.

Bởi, Sở Mạc Trung mai phục!

Quân đội Đế vương từ bốn phương tám hướng xông tới, đem đội ngũ của Trương thị vây vào giữa, hệt như ba ba trong rọ. Ánh sáng từ binh khí lóe ra khiến người ta phải hoa mắt.

Ôm tâm tư muốn trốn thoát, bọn lính cũng không được mệnh đồng loạt hướng về phía trước, cho nên tình hình chiến đấu vô cùng thê thảm.

Máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, đao kiếm vung ngang tứ chi, tiếng binh khí đụng vào nhau cùng tiếng binh sĩ trước khi chết kêu thảm thiết không ngừng vang lên, chiến trường chính là địa ngục nhân gian ~

Không người thương tiếc, không người đau buồn, cũng không người quan xem những binh lính này trong nhà có trẻ con người già hay không, binh lính kia chết có nhắm mắt hay không, trong nhà còn thanh mai trúc mã xinh đẹp đang chờ đợi hay không... Tất cả sinh mệnh xấu số cứ như thế theo gió mà mất đi, sau đó hóa thành một phần nhỏ bé trong không khí từ vong. Ai có thể biết rõ thanh phần mộ bạch cốt, vọng phu thành thạch bi ai?

Đội khi Trương Hằng mang quân tiếp viện chạy tới nơi thì cuộc chiến đã kết thúc, quân đội Sở Mạc Trung sớm đi xa, lưu lại thây ngả khắp nơi trên chiến trường.

Từng đợt binh sĩ trong vũng máu, hai mắt mở to, chết không nhắm mắt.

Không biết hình ảnh hiện lên trong đầu bọn họ trước khi chết là gì, là cha mẹ, là thê tử, hay là hồi ức tốt đẹp những năm trước?...

Chiến tranh mới vừa bắt đầu. Nhưng kiếp nạn lớn hơn vẫn còn đang ở phía sau...

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thành phá

Qua lần dọ tập, đại quân của Sở Mạc Trung càng chiến càng dũng, thế như chẻ tre trực tiếp đánh vào ngoại thành.

Nhưng đột nhiên khi sắp đến nội thành, Sở Mạc Trung lại hạ lệnh đình chỉ công thành.

Ngồi trên lưng ngựa, Sở Mạc Trung đối Trương Hàng đứng trên tường thành nói: “Trương Hàng, nếu ngươi hiện tại đầu hàng, trẫm có thể tha cho ngươi một mạng.”

Trương Hàng xì một tiếng khinh miệt: “Hừ! Sở Mạc Trung! Lão phu còn chưa cùng ngươi tính thù giết nữ nhi, sao có khả năng đầu hàng?!” Trương Hàng nhớ tới nữ nhi chết vì độc phát, không khỏi nổi lên tức giận.

“Trương thực phi ăn phải độc dược, giải dược duy nhất chính là cây khô. Trẫm đã cho nàng cây khô, chỉ cần nàng an phận sống qua năm canh giờ thì tự nhiên có thể vô sự.” Sở Mạc Trung thân nhiên nói, ngụ ý chính là con gái ngươi tự mình cùng người khác thông dâm, cho nên cũng chính là tự mình tìm đường chết.

Trương Hàng nổi giận, điên cuồng hét lên: “Sở Mạc Trung, hôm nay lão phu sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn!” Rống xong, hắn liền hạ lệnh ra khỏi thành tiến công.

Quân đội cùng tướng lĩnh của Trương Hàng bên trong ngoại trừ những người đã từng dưới trướng Sở Mạc Trung thì nay còn thêm một chút khuôn mặt mới.

Xem ra Trương Hàng vì trận này cũng đã hao hết tâm tư.

Thừa dịp dọ tập thắng lợi, nhân tâm thả lỏng, Trương Hàng tính toán Sở Mạc Trung khẳng định sẽ nghĩ không tới việc Trương Hàng một mặt làm rõ nguyên nhân Trương thực phi chết làm có, một mặt thì đánh nhanh khiến hắn trở tay không kịp.

Một chiều này xác thực ngoan độc.

Ít nhất là nếu không có Sở Mạc Trung luôn quen diễn kịch, không có Uyên cùng Ân binh thường cố gắng huấn luyện ám sát, thì quân đội sẽ vì lần này đánh bất ngờ mà có điểm rối loạn, hơn nữa quân đội lập tức muốn công thành càng thêm hỗn loạn.

Thế nhưng hắn lại không nghĩ cho kỹ, người thống lĩnh lại là Sở Mạc Trung, là Sở Mạc Đường, là Đông Việt chiến thần!

Rất nhiều dân chúng nội thành đều ra khỏi nhà, núp hai bên đường, muốn đích thân nghênh tiếp đội quân thắng trận hồi triều.

Sở Mạc Trung nhìn hết thấy trước mắt, chợt nhớ tới trảng thất vương chi loạn trước kia. Trong thoáng chốc, cảnh tượng trước mắt này cùng năm đó thành phá trùng hợp...

Một năm kia khi thành phá, dân chúng vẫn đối với truyện trong cung không biết chút nào, như trước tự tại tiêu dao sống qua ngày. Kết quả là khi thấy phản quân bỗng nhiên đánh vào trong thành, trắng trợn chém giết dân chúng vô tội mới đều thất kinh, đẩy nhau chạy vào thành, một quá trình này đã hại chết không ít bách tính vô tội vì trúng tên.

Lúc đó Chu Tinh nguyên bản là thiếp thân tổng quản, đứng trên thành lầu nhìn tình cảnh như thế, nụ cười trên mặt vốn như đóa hoa nhất thời đọng lại.

Sau khi có chút bối rối, Chu Tinh liền phái người vào cung, biết được Diễm đế cùng Huân vương đều bị thương, trong cung hỗn loạn, Khuyên Nhan công chúa năm ấy mười ba tuổi đã rất nhanh trấn định, lập tức tập hợp quân đội hộ vệ trú đóng trong nội thành, sai một nhóm người ở trên tường thành làm tốt việc chuẩn bị phòng thủ, một nhóm khác thì đi ra cửa thành, bảo vệ thành, phòng ngừa cửa thành lần thứ hai bị phá.

Đáng tiếc là tình cảnh lúc đó thật sự quá hỗn loạn, cộng thêm tin tức Diễm đế cùng Huân vương bị thương dần dần truyền ra, cho nên quân tâm bắt đầu dao động.

Tới gần cửa thành, hỗn loạn cục diện căn bản đã vô pháp khống chế. Dân chúng bị ép buộc chạy tới cửa thành vì mạng sống mà tự nhiên liều mạng muốn chen vào. Binh lính thủ thành tự nhiên vô pháp đối đồng bào của mình hạ thủ, cho nên vốn là cơ hội rất tốt để chém binh sĩ phản quân, thế nhưng lại bị dân chúng đẩy qua đẩy lại mà kết quả bị phản quân chém giết.

Cuối cùng, Chu Tinh thực sự không còn cách nào, vì lấy đại cục làm trọng mà chỉ có thể nhìn đau hạ lệnh đóng cửa, bách tính chưa kịp vào liền kẹt ngoài thành.

Bên ngoài lập tức nổi lên một mảnh gào khóc thảm thiết, tựa như địa ngục nhân gian.

Bất đồng chính là, ngoài thành đao kiếm khảm tiến nhân thế, trầm buồn tri độn tiếng vang, hỗn tạp thê lương tiếng tru; mà trong thành, người đại diện lại đối binh lính thủ thành dùng mọi cách cầu xin cùng chửi bới.

Đối với dân chúng bình thường mà nói, thì họ không quan tâm đến cái gì gọi là toàn cục, cái gì gọi là quốc gia đại sự, mà thời khắc mấu chốt chỉ quan tâm đến thân nhân của mình mà thôi.

Sau khi đóng cửa thành, lập tức phòng thủ chiến.

Chu Tinh khẩn cấp hạ lệnh, sai binh lính chuẩn bị đá lớn cùng nước sôi.

Phản quân ở ngoài thành giải quyết xong bách tính vô tội liền khiêng thang mây chuẩn bị công thành.

Nước sôi một chậu một chậu được đổ xuống, tảng đá lớn cũng không cần mệnh mà liên tiếp được thả.

Đập bể một nhóm lại một nhóm phản quân, thế nhưng nhóm tiếp theo lại rất nhanh leo lên.

Đã không còn ai để ý ai cùng ai đã từng cùng nhau sống vai gết địch, ai cùng ai đã từng cùng trên yến hội vui mừng chúc rượu, ai cùng ai đã từng là huynh đệ uống máu ăn thề...

Bọn họ chỉ biết thuận phục chủ nhân trước mặt, tình nghĩa đều tan thành mây khói, không chút nào nương tay.

Muốn lấy ít thắng nhiều thì phải có thiên thời địa lợi nhân hòa, bởi vậy sau khi Chu Tinh ổn định được nhân tâm, thì dân chúng cũng tự động rời khỏi cửa thành, lấy đại cục làm trọng. Chỉ là thỉnh thoảng vẫn vang lên tiếng mắng chửi.

Dần dần, nội thành không chiếm được, phản quân liền bò xuống khỏi thang mây, mãnh công vào cửa thành.

Nội thành thủ chặt nhưng vẫn thất thủ.

Binh lính như thủy triều lập tức tiến vào chém giết.

Chu Tinh kéo thân thể đã bị thương, chỉ huy tàn dư quân đội hộ tống dân chúng tới cửa thành khác để tiến vào hoàng thành. Hoàng cung chính là nơi an toàn nhất trong Đế đô lúc bấy giờ.

Dùng toàn lực đem dân chúng thu xếp ổn thỏa xong, binh lính liền bảo vệ Chu Tinh tiến vào hoàng thành, nhưng hấn nhất quyết cự tuyệt.

“Bệ hạ để ta thủ hộ nội thành, làm thần tử, ta cần phải cùng thành tồn vong.” Chu Tinh nói.

Bình thường những lời này rất nhiều người đều đã từng nói qua, nhưng chỉ có ở thời khắc này mới biết rõ ai nói thật, ai nói giả.

Chu Kính sau khi nhìn binh lính bên người an toàn ly khai, liền một mình đi tới một hẻm nhỏ hẻo lánh. Nơi đó chính là nơi hấn sống hồi nhỏ.

Bách tính nội thành đã được đưa vào hoàng thành, hiện tại chỉ có mình hấn...

Cái thành này, là nơi hấn sinh ra, nơi hấn lớn lên, nơi hấn dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người lên làm Diêm đế thiếp thân tổng quản.

Cho nên, hấn yêu tòa thành này hơn bất luận kẻ nào khác.

Nhưng hiện tại, thành phá, bị phản quân phá.

Chính hấn, lại không chỉ phụ sự giao phó của bệ hạ, mà càng xin lỗi thành trì đã nuôi hấn lớn lên.

Thở dài một tiếng, lấy ra chủy thủy sớm đã chuẩn bị tốt, đặt lên trái tim rồi hạ xuống!

Máu tươi dần dần chảy ra, trời chiều ngã tây, ánh nắng chiếu lên máu...

Bạn đang đọc truyện *Diêm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Vào thành

Bầu trời âm hồng, tựa như huyết sắc ngưng tụ...

Sở Mạc Trung mở mắt, từ trong trí nhớ hồi phụ, nhìn Trương Hằng trên tường thành làm trò hề, mỉm cười: Trương Hằng, thất vương chi loạn đã giúp ngươi thừa cơ chạy thoát. Nhưng hôm nay, trẫm muốn ngươi đền mạng!

Hoàng thành cửa thành cao vút, nếu lúc này trèo lên thì thương vong đồ máu không thể tránh khỏi, cho nên chỉ còn cách phá cửa!

Nhưng mà đang lúc nhóm binh lính đầu tiên xung phong tiến lên, thấy chết không sờn gào thét nhắm vào cánh cửa cực lớn, thì tất cả đều tuyệt đối không ngờ tới cánh cửa đồ sộ kia thế nhưng trầm nặng thông thả mở ra...

Bên trong, hai hàng binh lính chỉnh tề đứng hai bên, trong tay không cầm đao, cũng không cầm tên, mà chỉ khoanh tay nghiêm nghị.

Trên thành lâu cao, lĩnh binh tướng quân trối chết Trương Hằng, chiến bào màu đỏ phất phật, con ngươi từ trước đến nay vẫn luôn trầm ổn xơ xác bỗng nhiên dâng lên từng mảnh thần thái khác thường.

Hắn cúi người, thấp trầm thanh âm lập tức truyền khắp đại địa mờ mịt — “Thần, cung nghênh chủ thượng hồi kinh!”

Phía sau binh sĩ theo sát mà lên, đồng loạt quỳ xuống, khôi giáp cùng binh khí tương hồ vang lên thanh âm phá lệ thanh thúy vang dội: “Cung nghênh chủ thượng hồi kinh!”

Tiếng hô cùng tiếng móng ngựa trập trập như động đất, từng đợt tiếng vọng khiến cho sơn hà đều phải phát run, tất cả mọi người trong hoàng thành đều ngừng lại động tác, ngơ ngẩn nhìn Trương Hằng sắc mặt hơi bại chỉ còn tuyệt vọng.

Sở Mạc Trung cùng Sở Mạc Đường liếc mắt nhìn nhau, mỉm cười thúc ngựa vào thành.

Trương Hằng phản loạn, cơ hồ không đánh mà thắng, chưa tới một tháng đã lắng lại.

Cấp tốc hồi cung chinh đôn triều chính, giết hết một đám thần tử phản bội, đem Trương Hằng nhốt vào đại lao, trận chiến này tựa như một trò đùa, cứ như thế kết thúc.

Yến hội khao quân, Sở Mạc Trung, Sở Mạc Đường cùng Sở Nhượng Hi ba người tự mình tham dự, đi đầu rót đầy chén rượu, hai đầu gối quỳ xuống đất, thật sâu phục bái. Lời cảm tạ này, chính là hướng đến những tướng sĩ đã chết trên chiến trường cùng những cung phi vô tội bị giết.

Những binh sĩ còn sống đều phải đi qua con đường sinh tử mới có thể tồn tại, cho nên đối với bọn họ mà nói, giờ khắc này, quân tịch đã sớm không quan trọng, tất cả đều bùng chén rượu uống một hơi cạn sạch, thoải mái cùng những người xung quanh nói xem mình ở trên chiến trường có bao nhiêu dũng mãnh.

Rất nhiều binh sĩ đều bùng chén rượu tát xuống mồ, tế bái cho những huynh đệ bị chết của mình, sau đó tự rót rượu, uống một hơi cạn sạch.

Cũng có rất nhiều người khi đang vô cùng cao hứng kể chuyện về những chiến sĩ bị chết lại đột nhiên gào khóc. Còn có vài người lại không dám nhắm mắt, bởi vì chỉ cần nhắm mắt sẽ thấy lại thảm cảnh ngày trước.

Bên ngoài yến hội náo nhiệt, có một thân ảnh lặng lẽ ly khai, đi vào đại lao.

Mở ra cánh cửa nhà tù tại chỗ sâu nhất trong hoàng cung, liền nhìn thấy Hữu Thừa Trương Hằng hung ác bắn ra ánh mắt nham hiểm, dường như muốn đem nam tử thanh thân đứng trước mắt ăn sống nuốt tươi.

Khuôn mặt nam tử tuần lẫm mặc dù gầy gò nhưng lại tự tại vô lo, dường như không phải ở trong đại lao, mà là ở phòng ngủ của mình.

“Sao vậy, Trương Hữu Thừa lúc trước mới chỉ sắp đặt bắt cóc Khuynh Nhan công chúa thất bại đã tức giận đến thổ huyết nằm trên giường. Vậy mà bây giờ nội thành tướng quân lại đầu quân, ngươi hẳn là nhìn không được muốn tìm người trút giận đi?”

“Đáng tiếc, ngươi lại không còn là Thừa tướng đại nhân cao cao tại thượng nữa. Mà hiện tại, chỉ là một tù nhân, một con chó nhà có tang.”

Trương Hằng cắn răng, khuôn mặt sớm đã vặn vẹo.

Nam tử nhướn môi, châm chọc cười, “Các ngươi cho rằng giết chết tàn phi trong cung cùng đại thần trong triều, nhốt người nhà tướng quân hoàng thành là có thể nắm giữ binh mã, là có thể nắm giữ Đế đô, nắm giữ thiên hạ sao? Thật đáng tiếc, các ngươi lại không nghĩ tới hoàng thành tướng quân căn bản không trung thành với bệ hạ, không trung thành với ta. Mà hẳn thuận phục, chính là — quốc gia! Ở trong mắt của hắn, ai có thể đem Đông Việt lên cao, người đó có thể nắm hoàng vị.”

“Cầm miệng! Cầm miệng!” Trương Hàng tức giận đến toàn thân phát run, hoảng loạn từ trong lòng lấy ra một lọ độc dược, sắc mặt dữ tợn muốn uống thuốc độc tự sát.

“Hữu Thừa a, hiện tại tự sát đã quá muộn. Lúc trước các người lần lượt phái người ám sát hoàng thất tử tôn, vì sao không tìm một ít cao thủ lợi hại hơn? Vì sao không để cho bọn họ luyện tập nhiều một chút, vì sao không để cho bọn họ nhìn thật tỉ mỉ, mà đã ngộ thương Nhạc Hi?” Hắc vẫn như cũ cười, nhưng tiểu ý lại không hiện lên trong ánh mắt. “Nhạc Hi vô tội, Nhạc Hi thiện lương...”

Trương Hàng run rẩy lợi hại hơn, khi bàn tay đang cấp thiết đem độc dược đổ vào trong miệng thì đột nhiên, một cánh tay cực kỳ quái dị phát thanh âm bị bẻ gãy, rồi sau đó, Trương Hàng lập tức thê lương khóc thét, giãy giụa ngã xuống.

Tuần lãng nam từ nhìn kẻ gãy dựa trên mặt đất, ánh mắt như nhìn con ruồi, “Nhìn nhìn năm năm, Trương Hữu Thừa, người nói xem ta sao có thể đơn giản để người chết? Hơn nữa, Thực phi nương nương cũng sao có thể cứ như thế hậu táng?” Thân sắc của hắc trong nháy mắt chuyển thành lãnh khốc ngoan tuyệt, “Người tới, đem Trương Hữu Thừa vào thủy lao.”

Nam tử dứt lời liền xoay người ly khai khỏi nhà lao hắc ám. Lập tức, một luồng ánh sáng chiếu lên khuôn mặt nam tử.

Huân vương Sở Mạc Đường, vẫn luôn tao nhã tuấn tú, ôn nhu mỉm cười như thế...

Bầu trời mây đen rậm rạp, tựa như báo trước ngày mai sẽ đại loạn triều đình.

Nhạc Hi, ta thực sự có chút mệt mỏi.

Cũng may lần phản loạn này không đánh thức người...

Cũng may, ta đã chiến thắng trở về...

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Đùa giỡn (H khúc nhạc dạo)

Huyền Thiên điện, Sở Mạc Trung lười nhác tựa trên giường, một tay gối sau đầu, một tay buông trên giường, nhìn ra bên ngoài cửa sổ đến xuất thần.

Nhược Hi nhẹ nhàng đi vào, thấy bộ dáng nam nhân, biết là hắc đang suy nghĩ đến những binh lính vô tội chết đi.

Lặng yên một hồi, Nhược Hi đi tới trường kỷ, cầm tay hắc.

“Xảy ra chuyện gì?” Sở Mạc Trung ngồi dậy ôm lấy tiểu nhân nhi, giọng nói thuần hậu mang theo tiểu ý sủng ái, trước sau như một.

“Người không vui.” Nhược Hi nhìn hắc.

Mây kiếm khẽ nhếch, mắt phượng hiện lên mỉm cười, “Hi nhi sợ ta khóc không được?”

Đương nhiên sợ! Nhược Hi trong lòng trợn mắt một cái. “Những binh lính vong trận lần này, ta đã sai người hậu táng.” Nhược Hi liếm liếm môi, “Bao gồm cả Trương Hàng bộ hạ.”

Sở Mạc Trung kinh ngạc nhìn tiểu nhân nhi trong lòng, thân thể cường kiện bỗng nhiên buộc chặt, khiến cho Nhược Hi cơ hồ vô pháp hô hấp. Tiểu nhân nhi này a, sao có thể làm người ta không yêu đây?

Nâng cầm Nhược Hi, thương tiếc âu yếm hôn lên bờ môi hồng hào, chậm rãi miêu tả hình dạng, nam nhân không kiêng nể gì đút cả tiểu nhân nhi vào trong miệng, giao quyền quán lấy cái lưỡi phấn nộn triền miên, mà nước bọt tiểu nhân nhi không kịp nuốt cứ liên tiếp lặng lẽ tràn ra.

Nam nhân hô hấp từ từ trở nên thô hơn, mà tiểu nhân nhi cũng dần dần trầm hôn.

Bỗng nhiên, tiểu nhân nhi buông cánh tay nam nhân ra để muốn nhảy xuống, lại bị hắc nhanh tay nhanh mắt khóa vào trong ngực.

“Sao vậy? Hi nhi ghét bỏ kỹ thuật của ta?” Con người nam nhân thâm thúy, tràn đầy nồng đậm treu tức, “Vậy thì ta cần phải thêm lực, cố gắng thật nhiều a ~” Nói xong, liền đem bàn tay to không thành thật dò vào vạt áo trong của tiểu nhân nhi.

Quay đầu nhìn thấy mắt phượng nam nhân có nho nhỏ hỏa diễm, Nhược Hi bỗng nhiên ngoạn tâm: “Đứng nha đứng nha, Trung, người mau mau đi tắm tịnh thân đi, sau đó thay y phục huân hương, chờ ta tới làm hạnh người a.”

Nam nhân nghe vậy sang sảng cười ha ha, con người đen kịt mê người lóe ra quang mang lưu động. “Nếu đã như vậy, kia Hi nhi trước cho ta ném thử

chút ngon ngọt đi.” Nói xong, lần thứ hai hôn lên cánh môi hồng nộn.

Tiểu nhân nhi thuận theo nam nhân hôn, bỗng nhiên, chủ động cắn môi dưới hắn, khiến khích liếm mát. Lúc hắn vừa muốn đáp lại, thì cái lưỡi nho nhỏ thơm mát liền trượt vào bên trong, dùng phương thức bị nam nhân tình tế dạy dỗ ái muội vuốt ve. Cảm giác bàn tay nóng bỏng của nam nhân trên lưng mình không ngừng buộc chặt, tiểu nhân nhi trong lòng trộm cười không ngừng. Ngay lúc nam nhân kiềm chế không được, muốn đem tiểu nhân nhi ấn đến tường kỷ yêu thương một phen, thì Nhượng Hi lại rất cố ý trừu khai thân thể, “Ái chà, Trung, như vậy không tốt, người mau đi tắm đi, bồn điện rất nhanh sẽ tới sùng hạnh người.” Nói xong, rất nhanh nhảy xuống, tựa như một làn khói chạy thoát.

Nam nhân bị đẩy ra ngây ngốc nhìn thân ảnh nho nhỏ biến mất trước mặt, lát sau mới kịp phản ứng chính mình đang bị lừa dối. “Ha ha, ha ha ha...” Bỗng nhiên, Huyền Thiên điện vang lên một trận tiếng cười, cung nhân thị nữ bên ngoài nhìn không được sợ run cả người: Mỗi lần bệ hạ cười như vậy, ắt hẳn sẽ có kẻ xui xẻo!

Tiểu gia hỏa này a! Đã có gan đùa giỡn hắn rồi! Sở Mạc Trung sờ sờ cánh môi, tình tế thương thức mùi vị tiểu thiếu nữ lưu lại. Bất quá nếu tiểu nhân nhi đã chủ động yêu cầu mình chờ nàng lâm hạnh, kia liền thuận theo một lần đi ~ “Tắm rửa tịnh thân, thay y phục huân hương?” Sở Mạc Trung chậm rãi nghiêng ngả này chín chữ này. Trong mắt hiện lên một đạo tinh quang.

Hi nhi, nếu chính người đã chủ động yêu cầu, thì đến lúc đó cũng đừng oán ta tình tế nếm thử trong thời gian quá dài a...

Thấp trầm tiếng cười liên tiếp trong điện vang vọng, nam nhân bỗng lên tiếng: “Người tới, đi ôn tuyền chuẩn bị, tắm muốn tắm rửa.” Sau đó đứng dậy đi tới điện sau, “Chu Kính, ngọc thiện truyền ở ôn tuyền, bữa tối miễn, sai người mang trái cây và bánh ngọt Hi nhi thích ăn tới.”

Sau khi thân ảnh cao lớn biến mất ở sau điện, một trận ôn nhuận hơi nước liền chậm rãi bay ra, kiểu diễm hơi thở tràn ngập...

Tiểu yêu tinh, chính mình đưa ra yêu cầu, cho nên cứ hảo hảo hưởng thụ a...

Trong hơi nước, lời nói của nam nhân như có như không, mang theo một trận cười ái muội gọi cảm.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Múa kiếm (H)

Ngọc thiện, Chu Kính thỉnh Nhượng Hi đi ôn tuyền.

Vừa đi vừa nghỉ hoặc, chớp mắt đã đến ôn tuyền, Nhượng Hi ngẩng đầu nhìn về phía trước, nhất thời cảm thấy không khí bốn phía toàn bộ biến mất.

Cách tầng tầng lụa trắng mờ ảo, là Sở Mạc Trung!

Sở Mạc Trung cười, hơi lay chén rượu trong tay: “Hi nhi, ta cũng đã thực hiện yêu cầu của người, tắm rửa tịnh thân, thay y phục huân hương, nhưng lại không thấy người tới, sao vậy, ợ?” Tiếng cười trầm thấp nỉ non từ trong ôn tuyền truyền đến.

Nam nhân đứng dậy, xóc lên tầng tầng lụa trắng, đi tới trước mặt tiểu nhân nhi. Chỉ thấy khuôn mặt luôn chinh tề vô cùng khác thường, nguyệt sắc áo bào mờ rộng, lồng ngực màu đồng cổ nửa già lộ ra, làm cho tâm tư người ta hướng về hai mắt hồng sắc thù du. Dưới vạt áo, loáng thoáng có thể thấy được một ám hồng mờ người.

Tóc dài tùy ý buộc lên rồi đưa ra trước ngực, sợi tóc như liễu, không nhiều không ít, đủ để người say lòng, ngọc bích bên hông vô cùng mỹ hoặc, lúc này hắn dựa vào cột, dưới ánh sáng mờ ảo không thấy rõ sắc mặt, chỉ lộ ra một đoạn lông mày nhẹ dương, chỉ như vậy đã không khỏi làm lòng người sinh ý niệm.

Nhượng Hi ngây ngốc nhìn nam nhân, trong lòng không ngừng lặp lại: Yêu nghiệt, đúng là yêu nghiệt.

Hai má bị người hơi đụng vào, Nhượng Hi lảng lảng ngẩng đầu nhìn nam nhân. Bên ôn tuyền, trong mắt nam nhân mơ hồ một tầng sương mỏng, ôn nhu kiểu diễm nói không hết, bờ môi góc cạnh rõ ràng lại thấu mấy phần mỉa người đồ sậm.

“Ha ha, thực sự ngây người?” Nam nhân nhẹ nhàng hôn lên trán tiểu nhân nhi, “Công chúa không phải còn muốn lâm hạnh ta sao? Sao vậy? Động tác tiếp theo là gì?”

Tiểu nhân nhi lúc này mới hồi phục tinh thần: “A, đúng vậy đúng vậy, Trung, nhanh lên một chút, cởi hết ra, bồn điện muốn lâm hạnh người!”

Sở Mạc Trung dở khóc dở cười lắc đầu. Bỗng nhiên đem hai tay tiểu nhân nhi bắt chéo sau lưng, rồi chậm rãi cởi xuống đai lưng, trói chặt tiểu nhân nhi: “Công chúa điện hạ sao có thể tự mình động thủ? Để cho ta tới hầu hạ người đi.” Nói xong liền đem tiểu nhân nhi không thể động đậy ôm ngang, nhẹ đặt lên nhuyễn tháp bên ôn tuyền.

Chạm rã lột vảy cùng tiết khó dưới hạ thân của tiểu nhân nhi, lại xóc lên quần dài, ở trên bụng bằng phẳng vừa in lại vừa hôn. Ngón tay dài nhẹ nhàng mon môn, lặng lẽ tiến vào mắt rốn xinh xắn, ái muội qua lại vuốt ve, sau khi đi qua một mảnh da thịt trắng nõn, liền trượt xuống khu rưng rậm màu đen ẩn vào giữa hai chân, thẳng đến khi đụng phải hoa hạch yếu đuối mềm mại.

Hừ một tiếng, ngọc nhi cắn môi, chống đỡ hai chân có chút nhũn ra, “Trung——” không nghe theo làm nũng.

Nam nhân ác liệt thu tay về, cười khê nhìn khuôn mặt tinh xảo trước mắt, “Ái chà, hôm nay hẳn là điện hạ lâm hạnh ta mới đúng.”

Cười giảo hoạt xong, người nọ liếc mắt một cái, Nhục Hi hơi chu miệng. Nam nhân đứng dậy cầm lấy trường kiếm trên mặt đất bên cạnh: “Ta mang đoạn kiếm tới cho tiểu điện hạ trợ hứng.”

Nam nhân động thân, thân thể rắn chắc cường tráng tản ra mị lực rung động lòng người. Da thịt cổ đồng hữu lực, vân da hoàn mỹ quán quýt. Theo đường kiếm nghiêng, nam nhân bỗng nhiên gia tăng động tác. Bắp đùi thon dài rắn chắc theo áo bào ẩn hiện, đoạt đi tâm phách mị hoặc, dưới y sam, một chút mờ hôi chậm rãi thấm ra, dần dần in nhuộm nguyệt sắc áo choàng, tạo thành thuần túy dụ hoặc.

Chưa từng thấy qua nam nhân như vậy, Nhục Hi nhìn hấn nheo mắt, “Trung...” Một tiếng nhẹ suyễn, tiểu nhân nhi khó nhịn ở trường kỷ giấy dựa.

Nam nhân tà mị cười, “Hi nhi cảm thấy nóng? Ta cũng cảm thấy, bỗng nhiên khốc nhiệt khó chịu a.” Nói xong, phiếm ngân huy nguyệt ở trong u ám xẹt qua một đạo dấu vết mê người, nam nhân xoay người, y phục lại thêm phần lộ ra.

Nam nhân bán lỏa đi tới trường kỷ, bàn tay to cầm lấy cầm tiểu nhân nhi, ma chi ái muội đưa vào trong môi, khiêu khích đầu lưỡi e thẹn bên trong. “Nóng sao? Ta giúp ngươi cởi y phục.” Nói xong, thân thủ kéo vạt áo của tiểu oa nhi ra.

Mị mắt, thô chỉ nam nhân ái muội miết vào, theo động tác nam nhân nhẹ tay phẩy qua da thịt, Nhục Hi cảm giác bụng dưới dần dần co rút nhanh, giữa hai chân cũng càng ngày càng trống rỗng, nhịn không được mở lớn hai chân, qua lại ma sát.

“Mềm nộn hương trợt, thật đáng yêu nha.” Nam nhân khiêu khích cái lưỡi thơm nho nhỏ, tiếng cười khàn khàn mang theo dụ hoặc. Phảng phất như bị tiếng cười của nam nhân làm giật mình tỉnh giấc, Nhục Hi quần bách trừng hấn: “Không cho nói ——”

Nam nhân cúi đầu cười, “Xấu hổ? Vậy lát nữa tiểu điện hạ muốn lâm hạnh ta thế nào?” Nói xong liền rút tay, tách hai chân tiểu nhân nhi, cúi đầu liếm lên hoa hạch nhỏ nhắn.

“A... Trung...” Hô hấp trong nháy mắt dồn dập, tiểu nhân nhi chợt đứng dậy muốn chạy trốn, nhưng lại không tự chủ được ở dưới lưỡi nam nhân giấy dựa.

“Mềm, nho nhỏ...” Nam nhân ngẩng đầu, bên môi lóe sáng nước sắc ái muội, “Mới nhẹ nhàng liếm đã nganh lên, thật mẫn cảm nha...”

“A a... Không nên, không cho nói... Dừng lại...” Tiểu nhân nhi nhắm mi, cái miệng nho không biết vì dục vọng hay vì e lệ mà run rẩy, muốn cự tuyệt nhưng lại hòa theo lưỡi nam nhân.

Bá đạo đem cánh hoa không ngừng nhúc nhích mở ra, nam nhân chậm rãi liếm lấy mật nước chảy từ hoa huyết, ngón trở đặt ở cửa khẩu đóng mở, nhẹ nhàng áp mạnh.

“A a...” Tiểu nhân nhi kích động lắc lư kiều mông.

“Mẫn cảm?” Nam nhân cười khê không ngừng, đột nhiên lần thứ hai cúi đầu, há mồm mút mật huyết mềm mại. “Sao chảy nước miếng nhiều vậy? Thật là một mèo con tham lam.” Nói xong, dùng sức hút mật nước róc rách chảy ra, đầu lưỡi mô phỏng theo vũ bộ hoan ái, không ngừng đâm vào huyết khẩu non nớt.

“Ân ha... Trung... A a... Không nên... Dừng...” Tiểu nhân nhi nhịn không được cúi đầu nức nở, hoa huyết nho nhỏ kịch liệt co rút, hai cánh hoa đỏ tươi mỹ lệ ở trong nháy mắt nở rộ, “Ân a... Ân...” Kêu mông dùng sức giấy dựa muốn né tránh khoái cảm.

“Không nên... Dừng... Úc úc... Trung... A...” Tiểu thiếu nữ thở hổn hển, có chút ủy khuất, lại có chút ngượng ngùng.

Nam nhân cố ý buông tay, làm cho tiểu nhân nhi khê đào tẩu. Thoáng ồ ồ thờ dốc đứng dậy. Rồi lập tức vươn ngón trở xoa xoa cánh hoa không ngừng run rẩy, ngón giữa chậm rãi ép vào, rút ra, lại ép vào, lại rút ra, một lần so với một lần thâm nhập sâu hơn. “Còn chưa múa kiếm, sao có thể kết thúc?”

Đứng dậy lần thứ hai cầm lấy trường kiếm, nam nhân vẻ mặt hứng thú, một tay đỡ cầm mình, một tay chậm rãi xoa bóp cổ tiểu nhân nhi, “Múa kiếm xong, ta lại cho tiểu điện hạ lâm hạnh.”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Thấm ướt (H cao)

Bỗng nhiên mất đi nhiệt độ cơ thể của nam nhân, Nhực Hi mở to hai mắt đã phủ sương mù, nhìn nam nhân đứng yên một bên.

Nam nhân trước ánh mắt của tiểu nhân nhi chậm rãi cúi đai lưng, cúi quần, dục vọng sớm đã cương cứng đứng thẳng cách tiết khổ mỏng hướng Nhực Hi run run.

Nam nhân nắm trường kiếm, nhìn về phía tiểu nhân nhi sắc mặt đỏ ửng. Bỗng nhiên đem tiểu thiếu nữ nâng dậy, mặt đối mặt ngồi chồm hổm, cúi ra hai tay bị trói chặt sau lưng. “Ân... Trung...” Tiểu nhân nhi mê hoặc nhìn nam nhân.

Cười cười, nam nhân thô lỗ kéo lấy lụa mỏng trên cây cột gỗ bên cạnh, cầm tay Nhực Hi đưa cao hơn đầu, rồi buộc chặt.

“Trung, ngươi muốn làm gì?” Tiểu nhân nhi thoáng kinh hoảng nhìn nam nhân.

“Một tư thế lâu sợ tay tiểu diện hạ tê rần, đổi tư thế khác đi.”

“Không nên, Trung, không nên!” Tiểu nhân nhi lay động hai tay, theo thân hình lắc lư, vật nhỏ dưới cái yếm màu trắng lay động lập lòe.

Nam nhân nhắc trường kiếm, neho lại đôi mắt thâm thúy nhìn tiểu thiếu nữ. Đột nhiên cảm thấy y phục trên người tiểu nhân nhi rất chướng mắt. “Nóng quá a, Hi nhi, ngươi nóng sao?” Nói xong, nam nhân cẩn thận dùng kiếm cắt ngoại sam trên người Nhực Hi.

“Đẹp quá, xinh đẹp làm cho người ta điên cuồng!” Theo da thịt trắng nõn một tác lại một tác bại lộ, nam nhân thấp giọng ca ngợi. Một đôi bàn tay to qua lại ở vòng eo mảnh khảnh vuốt ve, rồi dần dần lần lên cặp vú cao vút xoa nắn.

“Chắc chắc chắc, tiểu yêu tinh không có tính nhẫn nại, đã nhếch cao rồi a.” Sở Mạc Trung cười cười, cách cái yếm dạn động đầu vú đứng thẳng, “Thật ngạnh nha...” Ngón trỏ qua lại chà xát bóp nắn, rồi bỗng nhiên cúi đầu trương môi, đưa cái yếm ngậm vào trong miệng.

“Ân... Thơm thơm mềm, nga... Hi nhi... thật muốn cắn...” Nam nhân nhẹ nhàng cắn, mơ hồ không rõ nói. Nhực Hi bị hoảng sợ, “Không nên... Dừng lại... A...”

Nam nhân ngẩng đầu, ác liệt nhìn cái yếm đã bị thấm ướt, nhẹ nhàng thổi một hơi. “A...” Tơ lụa ướt đầm bị thổi liền dán lên trước ngực, mang đến trận trận cảm giác mát mẻ.

Nam nhân một phen gạt ra cái yếm, cặp vú tuyết trắng theo động tác mà trên dưới kịch liệt rung động, đỉnh hồng dưới tầm mắt của nam nhân không biết xấu hổ sung to, dụ hoặc càng thêm mãnh liệt nuốt ần.

Bất ngờ, nam nhân lực mạnh đem chân tiểu nhân nhi đẩy ra, cách tiết khổ, côn thịt cứng rắn thật lớn cùng nơi ẩm nóng của nữ nhân va chạm vào nhau.

“Ân... A... Hi nhi...” Nam nhân một tay ấn hông tiểu thiếu nữ, trước sau ma sát đong đưa, một tay ở trên cặp vú đầy ắp thô bạo vuốt ve. “Tiểu yêu tinh... tiểu yêu tinh câu người...” Sở Mạc Trung thờ dốc, “Thật muốn đi vào a... Ân hừ...”

Trọng trọng vuốt ve, mang cho tiểu nhân nhi sự tê dại ngứa ngáy cùng khoái cảm. Nhực Hi cong thắt lưng, gầy dựa kiêu mông, kẻ sát trên thân nam nhân cọ cọ. “A a... Ân a... Ách...” Tiểu nhân nhi mềm mại yêu kiều, “A...” Bỗng nhiên, âm điệu cao gấp đôi. Đỉnh nóng rực thô to của nam nhân mạnh mẽ đánh lên hoa hạch nắn cảm, cường thịnh thô lỗ cọ sát.

“A... Noi đó, không nên... Ân hừ... A a...” Tiểu thiếu nữ hừ nhẹ. “Chỗ nào? Ân?” Giọng nam nhân khiêu khích, cặp mông rắn chắc bỗng nhiên dừng lại động tác, đẩy tiểu nhân nhi, thối lui một bước. “Chắc chắc chắc, làm ta cũng ướt hết nha, nước thật nhiều.”

Nhực Hi thuận theo tầm mắt Sở Mạc Trung nhìn xuống dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này đỏ bừng. Chỉ thấy trên tiết khổ của nam nhân rõ ràng thấy rõ hình dạng của côn thịt thô to, nguyên bản vài vóc màu trắng đã bị mật nước làm ướt sũng, vài vóc bán trong suốt dính sát vào côn thịt đỏ tím, nam nhân tà ác cười: “Nhìn ngây người? Thích sao?”

Ma chỉ trượt vào hoa huyết ướt nước, lực lợi đến hoa hạch sớm đã sung đỏ, nhẹ nhàng đạn lộng, mà một tay kia thừa cơ cắm vào huyết nội lửa nóng tron trượt, liên tục đâm mạnh thứ mẫn cảm nhất bên trong.

“A... Trung... Không nên, không nên... Dừng... A...” Tiểu nhân nhi gầy dựa eo nhỏ, lắc lư cặp vú no đủ dâm dăng.

“Dừng ngừng? Hay là không nên? Ân? Muốn thế nào? Nói!” Nam nhân tàn khốc tăng nhanh tốc độ tay, ác ý trêu chọc, thậm chí còn hung hăng cắn hồng môi trước ngực.

“A a a...” Tiểu nhân nhi vô pháp khắc chế khoái cảm bao phủ, cọ sát vào tay nam nhân, không ngừng gập cong cái mông. Trong mật huyết, hoa nước như thác chảy xuống tiết khổ của nam nhân, trong nháy mắt đã liên ướt đầm.

Nhìn tình lượng trên tiết khổ, tay nam nhân bỗng nhiên hướng về phía trước đỉnh đầu, mà cực đại quy đầu cũng lần thứ hai theo vào, rất nhanh ở trong hoa hạch tiểu thiếu nữ ma sát xoay tròn, lúc nhẹ lúc nặng, đề đầu đỏ nho nhỏ trọng trọng bị nghiền nát đè ép.

“A... Ân... Còn muốn... Ân kia...” Tiểu nhân nhi chậm rãi cảm giác được nam nhân đang ra khỏi, dán chặt vào hân cầu xin.

“Không được a, hôm nay là Hi nhi muốn làm hạnh ta nha.” Nam nhân đẩy tiểu nhân nhi ra, “Muốn thì chính mình đến.”

Nói xong, Sở Mạc Trung lùi về phía sau, “Giúp ta cởi quần, ả?”

Cảm giác được nam nhân hữu ý cùng vô ý dùng côn thịt gằng gượng nhẹ nhàng chạm vào mình, Nhượng Hi hít một hơi thật sâu, liếm thù du trước ngực nam nhân, nghiêng đầu hơi xoay người, cắn lên vật đứng thẳng dưới tiết khô.

“Ấn... Hi nhi...” Nam nhân nhìn không được than nhẹ, bàn tay to nắm lấy vú tiểu nhân nhi, “Ngoan... Tiếp tục...”

Tiểu nhân nhi lần thứ hai cắn thẳng, chậm rãi còi thất lưng, tiết khô ràng buộc trực tiếp chảy xuống, côn thịt thô to thuận thế bắn ra, gõ nhẹ lên khuôn mặt tỉnh táo.

Nhìn đỉnh cực đại chậm rãi chảy ra một viên nước trong suốt, tiểu nhân nhi nhìn không được há mồm liếm vào trong miệng.

Nam nhân toàn thân run rẩy, giờ tay lên xoa môi tiểu nhân nhi, ái muội nhu động, “Muốn? Hi nhi?” Thanh âm khàn khàn dày đặc tình dục, mắt phượng trong trẻo ngày thường lúc này cũng trở nên thâm thúy tối tăm.

“Muốn...” Nhượng Hi liếm môi, cảm giác khát nước càng ngày càng mãnh liệt, mật nước giữa hai chân cũng róc rách chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đùa bốn (H cao)

“Tay...” Nhượng Hi hôn dỗi gãy dựa. “Ha ha... Tiểu yêu tinh, bây giờ còn không phải lúc...” Sở Mạc Trung ôm lấy đôi vú đầy ắp, nhẹ nhàng vuốt ve.

Con người nhìn đỉnh cực đại của nam nhân có dục vọng trong suốt, tiểu nhân nhi liếm liếm môi, muốn hôn lên, nhưng vì cổ tay bị lụa mỏng chế trụ mà không làm được gì. Ngược mắt nhìn nam nhân không khỏi phát ra tiếng than nhẹ.

Nam nhân rũ mắt nhìn côn thịt đã sớm gằng gượng của mình, lại nhìn tiểu nhân nhi gãy dựa, liền nhắc chân bước lên giường, đứng trước mặt tiểu nhân nhi, khiêu khích ngoác tay, khuôn mặt tuấn mỹ tà mị cười, “Hi nhi, đến, để ta hảo hảo uy cái miệng nhỏ nhắn này.” Bàn tay to cầm lấy cái cảm tỉnh táo của tiểu nhân nhi, ma chỉ ái muội đưa vào trong môi, khiêu khích đầu lưỡi e thẹn, “Ta là của ngươi.”

Tiểu nhân nhi hoan hô một tiếng, há mồm trực tiếp ngậm lấy côn thịt cực đại, cái lưỡi mềm trượt ở trên quy đầu to lớn liếm liếm, đầu lưỡi nho nhỏ tiến vào khe rãnh giữa thân gây cùng quy đầu, rồi xoay tròn. “Ấn a... Tiểu yêu tinh... Ấn...” Nam nhân khuây khoả ngẩng đầu, một tay đặt trên đỉnh đầu tiểu thiếu nữ, nhẹ nhàng kim.

“Ngô ngô...” Tiểu nhân nhi bị côn thịt thô trong miệng chống đỡ mà vô pháp thuận lợi nuốt nước miếng, mật dịch quá nhiều thuận theo khoe môi chảy xuống, chậm rãi xẹt qua trước ngực, ở trên nhũ tiêm đứng thẳng lưu lại một đường ấn ký ẩm ướt, khiến cho ánh mắt nam nhân trở nên luyến tiếc.

Thân thủ nắm lấy một bên vú nhiệt liệt khiêu khích, ma chỉ ái muội đề lên đỉnh đầu xoay tròn xoa nắn, rồi lôi kéo.

“A... Ừ...” Tiểu nhân nhi buông thô gây trong miệng ra, há mồm rên rỉ.

“Như thế mãi cảm a...” Nam nhân khàn khàn cười, “Bất quá ngoài miệng việc cũng không thể thả lỏng đâu...” Nói xong lại nắm lấy dục vọng của mình, để bên môi tiểu thiếu nữ, “Kiên nhẫn chút, tiểu yêu tinh.”

Đôi mắt phủ sương mù nhìn nam nhân, im lặng cầu xin nam nhân cho vui vẻ. “Chắc chắn, thật là một tiểu yêu tinh nóng ruột.” Nam nhân bị nàng cấp thiết cầu xin cười nhẹ, “Hảo hảo làm nó vui vẻ, ta liền cho ngươi, ả?”

Nói xong, cường ngạnh đem thịt hành tiến vào trong miệng ngọc nhi, hơi nhắm mắt lại, cảm giác tiểu nhân nhi lửa nóng mà chặt dòn ẩm ướt, “Ấn... Rất tốt, tiếp tục... Nga...” Nam nhân chậm rãi đóng đưa thất lưng.

Tiểu nhân nhi giờ tay lên, cầm một mảng lớn thịt hành bên ngoài miệng, hút mút. Bỗng nhiên nam nhân co rút thân thể, dừng lại động tác khiêu khích. “Trung... Còn muốn...” Kiều kiều rên rỉ, làm cho nam nhân một trận tê dại.

Nam nhân mỉm cười, đem tiểu thiếu nữ kéo vào lòng, “Hôm nay, ta nghĩ muốn ngươi ở đây...” Bàn tay to đi vòng qua phía sau tuyết trắng, trượt nhập luồng cầu, ngón trở ám chỉ qua lại kim chặt hoa cúc (liên hệ đam mỹ để biết thêm chi tiết :v)

Nhượng Hi sừng sốt, chỗ đó nhỏ như vậy... sẽ hỏng mất a... Nam nhân nhìn tiểu nhân nhi cắn môi hồng, tà tứ cười: “Cho ta, ả?” Ngón tay khiêu khích ở mặt huyết cùng tiểu hoa cúc qua lại vuốt ve, “Cho ta, ta mang ngươi lên thiên đường.”

Tựa như ác ma, nam nhân liên tục dụ hoặc tiểu nhân nhi đã sớm là tù binh của dục vọng, “Trước cho ta nhìn, có được không?” Mị hoặc trên bả vai trắng nõn xinh xắn ẩn xuống một nụ hôn rồi tháo lụa trắng, đẩy tiểu nhân nhi nằm trên nhuyễn tháp. Tách hai chân của nàng, cười đến tà mị: “Hi nhi, chính mình lộ, ta nhìn.”

Tiểu nhân nhi ở trong dục vọng trầm di động, thân thủ chậm rãi đụng chạm hoa hạc sớm đã sung huyết, xoa bóp. “Ân ha... Trung... A... A... Ha ha... Trung... Trung...”

Nam nhân một tay xoa hai chân tiểu thiếu nữ mở to, dụ hoặc: “Đến, bắt tay ta cắm vào tiểu huyết của ngươi.”

Ngọc nhi một tay gấp gấp đưa bốn tiểu hạc mẫn cảm, một tay khác kéo tay nam nhân trượt vào huyết nội lửa nóng trơn trượt, “A... Nga... Thật thoải mái...” Thuận theo dâm thủy liên miên không dứt, ngón tay qua lại trừu cảm trơn trượt, “A a... Thật thoải mái, ân... Trung...” Chân mở càng lớn, mông nhỏ giãy dụa, tiểu nhân nhi ở trên giường tạo thành một bức họa dâm đảng.

“Thoải mái sao? Lại thêm một ngón tay.” Bàn tay to của Sở Mạc Trung chẳng biết lúc nào đã ly khai khỏi chân Nhược Hi, nắm lấy côn thịt sưng to qua lại bộ lộ.

“Chắc chắc, tham chảy đến chảy nước miếng a.” Nam nhân tà ác nói nhỏ, “Thật muốn cắm vào...” Tiểu nhân nhi bị lời nói dâm đảng hạ lưu kích thích không ngừng thẳng lưng, không khống chế được đưa hai ngón tay vào, xoay tròn thứ động thịt non mềm mại, “A... Trung, muốn, muốn đi... A a... Sâu hơn một chút...” Hai mắt đắm lệ mông lung, ngón tay tiểu nhân nhi phóng đảng rất nhanh trừu cảm tiểu huyết của mình, thân thể bỗng nhiên căng cứng, dâm gọi liên tục.

Nam nhân khàn khàn cười, rút ngón tay của tiểu nhân nhi ra, cứng rắn đã lâu hung hăng đảo nhập mật huyết tiểu nhân nhi, trực tiếp đụng vào miệng tử cung mẫn cảm, “Ân hử... Uớt như thế, chặt như thế...” Thanh âm nam nhân tràn đầy dục vọng, “Thả lỏng...”

“A a... Trung... Điềm nhẹ, ngươi... Ân ha... Muốn cắm ta nứt ra sao... Hảo bỗng... A...” Eo nhỏ ưỡn lên, gắt gao để ở côn thịt của nam nhân, thịt non co giật vô pháp buông lỏng.

“Có thích hay không? Có thích hay không? Ân?” Nam nhân khoái ý gầm nhẹ, “Cong thắt lưng, tiểu yêu tinh... Nga ân... Giỏi quá...” Nam nhân phóng đảng dục sức chống tiểu nhân nhi, bỗng nhiên rút ra, lại hung hăng nhập vào, một tay đi xuống phía dưới, kháp trên hoa hạc ở tiểu huyết, tàn khốc cong lại bắn ra, một tay kia bóp nắn đỉnh vú mềm mại.

“A a... Trung... Không nên... Quá nhanh... A...” Tiểu thiếu nữ giãy dụa càng thêm điên cuồng, trong giây lát liên tiếp bị khoái cảm bao phủ. “Nhịn một chút, bảo bối... A... Nhấn cho ta...” Nam nhân xúc phạm cực tuyệt yêu cầu.

Rắn chắc kiện mông chọt tăng nhanh tốc độ, “Úc... Hảo chặt... A... Bảo bối, bảo bối...” Nam nhân đã man gầm nhẹ, toàn lực mạnh mẽ xen vào, tinh dịch trực tiếp bắn ở chỗ sâu nhất trong tử cung, tiểu nhân nhi toàn thân run rẩy, mật ước chảy ra ào ào.

Bạn đang đọc truyện *Điểm Để Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Rình coi (H cao)

Sở Mạc Trung ôm tiểu nhân nhi thờ dốc, nhẹ nhàng hôn lên tóc mai sớm đã ướt đầm. Thịt hành tráng kiện qua lại ở mật huyết ma sát di động, trêu chọc tiểu nhân nhi lại muốn.

Ôn tuyền, hơi nước bốc lên trắng xóa, một bên bờ kia, xuất hiện hai thân ảnh không nên xuất hiện. “Không nên, Uyên... Đừng như vậy... Ân...” Một đậm sắc y sam nam nhân nửa quỳ trên tảng đá lớn bên ôn tuyền, trên khuôn mặt tinh mỹ tình dục lan tràn, thân thể thon dài xích lửa tràn đầy mồ hôi cùng đỏ ửng.

“Xuyt... Ân, ngươi không muốn cho Trung cùng Tiểu Hi nhi nghe thấy chứ?” Nam nhân phía sau dùng bàn tay to đặt lên nơi mẫn cảm đứng thẳng của hân thương thức, môi mông nở nụ cười tà ác, thấp phản tương tự nụ cười của Sở Mạc Trung trên nhuyễn tháp.

“Buông ta ra! A...” Ân tính toán né tránh, lại bị nam nhân phía sau gắt gao ngăn chặn. “Xuyt... Đừng nhúc nhích, ngươi nghe.” Nói nhẹ xong, Uyên lại đặt Ân phía sau, đem dục vọng của mình để tại hoa cúc, dùng sức đỉnh áp xoay tròn. “Nha...” Ân rên rỉ giãy dụa. “Nhỏ giọng dìm một chút, đến lúc bị Trung ném ra ngoài thì không tốt đâu a.” Uyên ác ý cười, một ngón tay bỗng nhiên xen vào góc hẹp của cúc huyết đóng chặt.

“Uyen... Không nên...” Ân đỏ bừng mặt cầu xin tha thứ. “Xuyt, không phải bảo ngươi nhỏ giọng dìm một chút sao? Thực là đứa nhỏ không ngoan a...” Uyên nói, chọt đem thịt trụ sớm đã đứng thẳng đỉnh nhập, “Xuyt, Ân, không thể kêu ra a...”

Nhẹ nhàng đóng đưa mông, biên độ nhỏ trừu cảm, nam nhân trước người khó nhìn khuây khỏa dần vật, giãy dụa phần eo, không tự chủ được hướng ra sau hòa theo. “A... Uyên... Ta, ta muốn...”

“Xuyt, con rắn hử a... Không phải bảo ngươi đừng lên tiếng sao?” Uyên tà ác cầm nam căn Ân, đầu ngón tay ác ý ngăn chặn khe hẹp phía trước.

“Ngươi xem, Trung cùng Tiểu Hi nhi cảm tình thật tốt a.”

Ân đã rơi vào đục vọng, miễn cưỡng ngẩng đầu, nhìn về phía nhuyễn tháp trước mắt một mảnh cảnh xuân.

Nam nhân thân hình cao to nằm trên người tiểu nữ nhân, đem hai chân nàng mở lớn, thịt hành trắng kiện ở trong mật nước liên tục trừu cảm.

“Hi nhi, cho ta, ân?” Sở Mạc Trung cúi đầu nỉ non, “Cho ta, ân?”

“Quá lớn... Sẽ đau...” Nhược Hi xấu hổ hờn dỗi, thân thể mềm nhũn. “Thử một lần, nếu như đau chúng ta liền dừng lại, có được không?” Tiếng nói thấp trầm cùng nụ hôn say đắm của nam nhân làm tiểu thiếu nữ mềm lòng.

“Sẽ đau...” Như cũ xấu hổ hờn dỗi, lại để lộ sự mềm hóa nhe nhệ. “Ha ha, thử một lần, ân?” Nam nhân bán chống ngồi dậy, rút ra côn thịt chôn trong cơ thể tiểu nhân nhi, nhẹ nhàng trên bụng bằng phẳng liên tiếp hôn.

Cẩn thận đem tiểu nhân nhi ôn nhu trở mình, ở trên tấm lưng tuyết trắng hôn lên nụ hôn yêu say đắm. Bàn tay to trượt vào rừng rậm phía trước, xoa xoa hoa hạch đỏ tươi sưng đỏ, thuần thực lại ôn nhu bắt đầu trên chọc, côn thịt thật lớn ái muội đùa bỡn nhỏ phía sau.

“Trung... Không nên, sẽ đau...” Tiểu thiếu nữ toàn thân phỉếm một tầng ửng đỏ, đầu nhỏ chôn trong đệm chăn, e lệ nỉ non. Nam nhân cười khế, nằm xuống nhìn hoa cúc trước mắt hơi rung động co rút, không khỏi cổ họng căng thẳng.

Vuron ma chỉ nhẹ nhàng ấn vào nụ hoa nhỏ, chậm rãi xoay tròn ma sát. “Ân...” Tiểu nhân nhi cúi đầu yêu kiều, nam nhân cũng cúi đầu lộ ra cái lưỡi, liếm hôn lên hoa cúc đóng chặt, “A...” Ngọc nhi bị kích thích nhẹ nhàng gọi, nam nhân đè lại phần eo gãy dựa, cổ chấp liếm hôn mút vào. “Hi nhi ở đây thật chặt, thật nóng, ta cơ hồ không thể vào được a...”

Lời nói tác ác làm cho tiểu nhân nhi toàn thân ửng đỏ càng thêm một tầng, nam nhân nhịn không được từ trong y phục rơi là tả bên cạnh tìm một bình nhỏ, đổ ra một ít được hoàn, nhẹ nhàng đặt trước hoa cúc, chậm rãi đẩy vào.

“A... Trung...” Tiểu thiếu nữ hoảng loạn quay đầu lại, nhìn nam nhân, “Cái gì vậy? Ân...” Ngón tay quá phận cũng không theo được hoàn được đẩy vào mà ly khai, ngược lại thâm nhập sâu hơn, tình tế thăm dò. “Đừng sợ, là cầm tú, ngươi sẽ không bị thương.”

Nam nhân cười, gân xanh trên trán nhảy lên làm hấn mị mắt, yết hầu trên dưới di động, đùa bỡn, “Ngươi là của ta, ở đây cũng chỉ có ta có thể chạm vào.” Bá đạo nói xong, ma chỉ lần thứ hai trói chặt hoa cúc.

“Ngươi... Chán ghét!” Tiểu nhân nhi phần nộ kháng nghị, lại mềm mại như đang làm nũng. Nam nhân lắc đầu cười nhẹ, theo viên được hoàn bị đẩy vào dần dần tan, ngón tay liên tục ra vào, thanh âm âm ướt dính ngầy tạo thành một mảnh âm mỹ, tiểu nhân nhi nhịn không được trợn trợn thờ dốt.

Nam nhân hô hấp từ từ dày đặc, nhưng vẫn thông thả tiến hành co rút cùng tạo ra động tác, nhẹ nhàng ở tuyết nộn kiều vũ hôn mút, ngón tay gia tăng tốc độ...

“Thật chặt, thật nhỏ...” Nam nhân ca ngợi tựa như than nhẹ.

“Không, không cho nói...” Tiểu nhân nhi e thẹn kháng nghị. “Hảo, không nói, ta làm.” Nam nhân đem tiểu nhân nhi trở mình.

“Ngươi, ngươi bại hoại!” Tiểu nhân nhi nắc cở chỉ có thể yếu ớt kháng nghị, đỏ mặt không dám nói hơn một câu.

Nam nhân cười nhìn tiểu nhân nhi, cố ý lại đẩy vào một viên cầm tú nữa. “Nga? Ta hư?”

Thẳng lưng đứng dậy, nam nhân chậm rãi đem côn thịt xen vào mật huyết tiểu nhân nhi, lại thông thả rút ra, “Thực sự cảm thấy ta hư?” Đinh đầu nhẹ nhàng ma sát, cố ý không để nàng thống khoái.

“Ngươi hư, ngươi hư...” Ủy khuất nước mắt lưng tròng, Nhược Hi không biết mình rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ biết rất muốn cùng nam nhân làm nũng.

“Thật là một vũng nước nhỏ.” Sở Mạc Trung cười thán, “Nước phía dưới rất nhiều, sao lại kết nối với mặt để cũng muốn chảy nước a?” Ma chỉ xóa đi vệt nước mắt, thương yêu ở trên môi hạ xuống một nụ hôn.

“Chuẩn bị xong chưa?” Nam nhân cúi đầu hỏi, lại thẳng thắn rời khỏi, rút ra ngón tay mở rộng cúc huyết, thay thế bằng quy đầu cực đại, đâm vào tiểu nhân nhi.

“Hi nhi, nhịn một chút cho ta.” Buộc chặt khuôn mặt tuần tú, nam nhân chậm rãi dính nhập hậu huyết. “Đau! Đau! Trung, dừng lại! Không nên!” Tiểu nhân nhi giãy giụa gọi. “Xuyết... Được rồi được rồi...” Nam nhân một bên trấn an, một bên vẫn như cũ chậm rãi đi vào bên trong.

“Đau... Ô ô...” Tiểu nhân nhi khóc thét. “Bảo bối, bảo bối, nhịn một chút...” Nam nhân đâm vào phần nửa côn thịt rồi thông thả rút ra, biên độ nhỏ bé dính nhập, chậm rãi ma sát, tình tế an ủi, cúi đầu nỉ non tâm tình...

Đau đớn từ từ tan đi, tiểu nhân nhi vô thức nhẹ nhàng hừ, hơi gãy dựa eo nhỏ, “Trung... Ân hừ... Trung...”

Nam nhân nghe tiếng yêu kiều như mèo con rên rĩ, yết hầu lên xuống, tràn ra tiếng rít gào, bỗng nhiên gia tăng độ mạnh yếu, hung hăng tấn căn dính nhập.

“A!” Gập cong lưng, tiểu thiếu nữ bị đánh nhập kêu to, “Trung...”

Nam nhân áy náy chậm rãi co rúm, không dám nhanh hơn, “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...” Giọng nói thật nhỏ, nhưng động tác dưới thân lại không dừng.

Tiểu nhân nhi khóc thét: “Ngươi hư, ngươi hư, ngươi hư!”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyên Nhan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Ném (H cao)

Áy náy lau đi nước mắt của tiểu nhân nhi, nam nhân liên tục âu yếm bờ môi hồng nộn, “Hi nhi, ngoan, một hồi liền thư thái...” Nói xong, một bên thoáng tăng nhanh tốc độ, đóng đưa thất lưng. Một bên đưa tay vào chỗ hai người kết hợp, chậm rãi vuốt ve, khiêu khích tiểu nhân nhi.

Dần dần, lực chú ý của tiểu thiếu nữ bị nước huyết chảy loạn ra ngoài hấp dẫn, mặt huyết một trận ngứa ngáy khó nhìn, mặt nước thơm ngọt róc rách tuôn ra, tiểu huyết cũng co rút liên tục. Trong mắt nam nhân phía trên chột lóe tinh quang, hung hăng mút xương quai xanh tinh xảo, lưỡi hồng tình dục qua lại liếm liếm, ngón tay lần thứ hai xen vào mặt huyết, nhưng chỉ nhột nhật đi vào một đốt ngón tay rồi liền rút ra, đùa bốn cánh hoa hai bên.

“Ân... Ngứa...” Tiểu nhân nhi chậm rãi giờ cao thất lưng, chính mình qua lại ma sát.

“Không đau?” Nam nhân nhú mày, “Mùi vị thế nào?”

Ma chỉ khẽ vuốt cánh hoa cúc huyết, “Thật đáng thương, đều nhanh nhìn không thấy, tiểu yêu tinh, ngươi phía dưới đều bị ta cắm lui vào.”

“Không cho nói! A...” Nhược Hi e thẹn phần nộ, lại bị nam nhân xoay tròn làm rối loạn hô hấp.

Nam nhân cười đến đắc ý mà lại tà ác, cố ý nắm chặt thất lưng mảnh khảnh, bắt đầu liên tục xông tới.

“Trung, dừng... Chậm một chút, a a... Noi đó... Không nên...” Chỗ sâu nhất vô tình bị sát qua, hưng phấn lần thứ hai kéo lên dục vọng thay thế đau đón cùng khó chịu, tiểu thiếu nữ bắt đầu đón ý nói đùa.

“Ân nha... Không nên! Dừng! A... Trung!” Khoái cảm đáng sợ hỗn loạn cùng một chút đau đón làm tiểu nhân nhi sợ hãi kêu to.

Nam nhân khuấy khỏa đắc ý rên, không chút để ý tới tiểu nhân nhi giãy giụa, như trước gia tăng tốc độ, một chút lại một chút ma sát vào chỗ mẫn cảm, “Không nên? Hi nhi... Ân hử... Ngươi hút ta rất chặt nha... A...” Không ngừng xoay tròn dâng lên khoái cảm, tiết tấu hô hấp của nam nhân cũng trở nên rối loạn.

“Ân a... Trung... Nga... Nhanh một chút... A a... Không nên...” Khoái cảm quá độ tích lũy làm Nhược Hi nói năng lộn xộn, rên rỉ hờn dỗi, cao trào kéo dài không dứt mãnh liệt cuộn tới. “A a... Trung... A...” Khóc gọi, tiểu nhân nhi bị đâm không ngừng run run, vô lực thét. Dâm thủy liên tục chảy, một trận lại một trận tuôn ra bên ngoài cơ thể, chảy tới còn thịt nam nhân không ngừng trừu cảm.

Lại đem hai chân tiểu thiếu nữ mở lớn, dịch ướt trơn trượt theo dục vọng trừu cảm không ngừng tràn ra, thuận theo cực đại tích lạc lên nhuyển tháp, ở trên đệm chần mát trật tự lưu lại dấu vết dục vọng nóng bỏng.

“A a...” Bỗng nhiên nam nhân ngừng đầu lên, gằm nhẹ chăm chú để ở giữa móng tiểu nhân nhi rung động, đem tinh dịch tràn đầy phun vào.

Sau tăng đá lớn, Ân bị ép buộc áp quỹ cũng cắn tay Uyên, đạt tới cao trào. Phía sau, toàn thân Uyên nổi đầy mồ hôi trong suốt, thoát nhìn vô cùng dụ hoặc. “Chắc chắn, chỉ như vậy đã đến?” Uyên lắc đầu, cường hãn tách hai chân Ân, đem nam căn thô lớn của mình thâm nhập vào hoa cúc tinh xảo, tùy ý sâu cắm cạn trừu.

“Lăn ra đây!” Giọng nam thấp trầm khàn khàn còn mang tình dục vang lên, người trên nhuyển tháp sau khi bộc kỹ tiểu nhân nhi vào đệm chần, liền nhìn phương hướng tăng đá lớn nói.

“Ân... Trung nha, ta vừa, nga... cũng không phá hư chuyện tốt của ngươi.” Thanh âm Uyên ngả ngón cách cự thạch truyền ra, trong lúc mơ hồ còn có thể nghe được một đạo tình tê rên rỉ, như có như không tiếng nước chập chập.

“Cút ra ngoài!” Sở Mặc Trung không chút để ý, “Nếu không, Bắc Minh Tư vương cùng Vô Tức...” Lời nói chưa xong lộ rõ vẻ uy hiếp.

“Ân hử... Thật không đáng yêu!” Oán giận nói, Uyên ôm Ân nhảy ra ngoài cửa sổ, chuẩn bị lác mình rời đi.

Sở Mạc Trung khẽ hừ một tiếng: “Đề Ân lưu lại, người, rút ra ngoài!”

Cách song, Uyên mếu máo, “Ta nói nha đệ đệ thân ái, người hẳn tâm để ta dục hỏa sôi trào đi một mình? Hay là người đối với vợ con ta có ả ý?”

Ân đầu đầu ai thán kêu: Rõ ràng vị chủ tử bên trong vì bị bọn họ rình coi nên sinh khí, vậy mà sao vị chủ tử nhà mình còn đổ thêm dầu vào lửa trên chộc?

Uyên cảm giác được người ôm trong lòng phân tâm, liền hung hăng đụng mạnh một cái, tay cũng hơi dùng sức nắm dục vọng của Ân. “Cùng bản các ở một chỗ, Ân sao có thể phân tâm?”

Sở Mạc Trung lười tiếp tục, trực tiếp phân phó ảnh vệ: “Vô Thương, lập tức đến Thương Hải điện; Vô Lan, đưa Uyên xuất cung hồi phủ.”

Hai ảnh vệ trung tâm trực tiếp tiến lên, cứng rắn đem hai người dính vào nhau tách ra, phân biệt cất bước.

Nhất thời, ngoài ôn tuyền truyền đến một mảnh khóc thét: “Trung! Người, người, người biến thái!”

Nam nhân không để ý bên ngoài tranh cãi ầm ĩ, xác định hai người kia đã rời đi, lúc này mới xốc lên chăn gấm trên người tiểu nhân nhi. Nhìn da thịt trắng nõn nõng nõng sâu sâu xanh tím, hai chân như trước mở lớn, tiểu huyết đóng mở lưu lại một nước róc rách, nam nhân hài lòng cười, vươn tay dò vào hoa cúc tiểu nhân nhi, ôn nhu mở rộng.

“Ân... Trung, không nên...” Trong mơ màng, tiểu thiếu nữ vẫn không quên khước từ, úy khuất khuyệt khuyệt, rồi lần thứ hai trầm ngư.

Nam nhân liếm liếm gò má tiểu nhân nhi hồng hào, nằm bên người nàng, một tay ôm thân thể mềm mại, “Xuyt, đã không còn gì nữa, ngoan ngoan ngủ, ta giúp người rửa sạch.” Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua, xác định dịch tiểu hoa cúc hoàn toàn bài tịnh, nam nhân lúc này mới ôm ngọc nhi mê man đi xuống ôn tuyền, ôn nhu tịnh thân tắm rửa.

Ôm tiểu nhân nhi, nam nhân nhìn không được đem dục vọng lần thứ hai đưa vào mặt huyết, chậm rãi trừu tống ghi nhớ, sau đó mới ôm Nhượng Hi nằm lên nhuyễn tháp.

Trên vách tường, dạ minh châu tỏa sáng, ánh mắt nam nhân thâm thúy lóe ra ra một mảnh sùng nịch sáng bóng.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyết Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Triều đình

Đông đi xuân tới.

Ngày xuân Đông Việt, hoàng thành phủ trắng một mảnh thuần sắc, thị vệ trong cung cùng cung nhân đều đã đổi trang phục xuân, giẫm lên tuyết trắng đầy trời bay múa, bắt đầu một ngày mới.

Tựa như ngày thường, Sở Mạc Trung bên miệng nở nụ cười thâm ý yếu ớt, ngồi xuống vương tọa.

“Các vị ái khanh bình thân, hôm nay có chuyện gì khai tấu?” Tùy ý vung tay, thờ ơ nhìn vãn vũ bá quan quỳ thành một mảnh, Sở Mạc Trung khẽ nghiêng người, che lại quang mang mắt phượng.

Từ ngày Trương Hàng phản loạn đến nay, Diễm đế bệ hạ chỉ đem bộ tộc Trương Hàng giết hết, những người còn lại không có bất luận động tác gì. Trong triều không khỏi có người cảm thấy bất an, dù sao Trương Hàng cũng đã nắm giữ triều chính nhiều năm, quần thần ở đây có mấy người chưa từng qua lại? Nhìn quân vương cao cao tại thượng ngồi bên trên, các đại thần cũng không dám nói nhiều, chỉ đem vài việc tấu lên, sau khi nhận được thánh ý liền lui xuống, không nói thêm bất kỳ điều gì.

Bầu không khí trên triều có chút quái dị, các đại thần tựa hồ muốn nói lại thôi, lại cố kỵ nhìn phản ứng của người đang ngồi. Sở Mạc Trung nhắm mắt, nhìn vật áo hồng nhạt nam vàng ả ả hiện lên ướt ướt, thường thức màu xanh nhạt trên đai lưng, gọi lên khoe môi, đảo qua thân sắc các đại thần phía dưới, nhìn như lơ đãng nói: “Nếu không còn chuyện muốn tấu thì các khanh sớm trở về đi, chớ cô phụ ngày xuân mỹ cảnh.” Nhìn dấu vết ẩm ướt, Sở Mạc Trung nhớ đến tiểu nhân nhi kiều mị thần tình, nữ thể đầy đặn, nước bọt thơm ngọt mà dưới thân không khỏi căng thẳng.

Bên cạnh, Sở Mạc Đường cúi đầu nhin cười, nhìn ý tứ của hần, bên ngoài hẳn sẽ nghĩ là vì chúng thần suy tư, nhưng kỳ thực thứ nhất là cố ý không đề cập tới chuyện phản loạn, làm những đại thần kia hảo hảo tự suy xét; thứ hai, khỏi ả ký kia, sợ là Tiểu Nhượng Hi lại bị ả sạch đi?

Nghe được bệ hạ những lời này, mấy vị đại thần trước mắt sáng ngời, báo nhau biết một phen, lập tức liền có người tiến lên một bước, đối quân vương đang ngồi nói: “Bệ hạ, Khuyết Nhan công chúa đã thành niên, mà phi tần trong cung từ sau phản loạn đã không còn, bọn thần hi vọng bệ hạ cùng điện hạ có thể nhanh chóng thành hôn.”

“Khó có được các vị như vậy để bụng, không biết chúng ái khanh muốn xử lý thế nào?” Buồng xuống chén trà trong tay, thoáng ngời thẳng người, tựa hồ có chút cảm thấy hứng thú.

Quân thần bên dưới nhìn thấy đều thờ phào nhẹ nhõm, lộ ra sắc mặt vui mừng, tiếp tục mở miệng: “Bệ hạ, bọn thần thấy xuân tế đã gần đến, không bằng thừa dịp lúc này để các đại thần đem họa của các nữ tử phù hợp nhà mình trình lên, trước là mời bệ hạ cùng tiểu điện hạ xem qua, lấy ra người vừa ý, lại thừa dịp xuân tế diễn lễ mà tinh tế cân nhắc.”

“Nga?” Sở Mạc Trung nhíu mày nhấp một ngụm nước trà, ngón tay dài ỏ vạt ướt trên áo nhẹ xoa.

“Xem ra các khanh đều muốn thay trầm cùng Khuynh Nhan lo lắng hôn sự ...”

Lời nói thông thả mà thấp trầm vang lên trong đại điện im lặng trầm trầm tiếng vọng, văn võ bá quan đều cúi đầu đứng yên, không dám nói tiếp, lúc này nghe ngữ khí của bệ hạ tuy thấy bình ổn không khác thường, nhưng ai cũng biết Đông Việt Diêm đế từ trước đến nay lấy tính tình thiện biến mà nghe tiếng, một khắc trước còn đang mỉm cười đối người nói chuyện, nhưng một khắc sau thì không biết sẽ thế nào, hiện tại bệ hạ mặc dù bất động thanh sắc, nhưng ai ngờ tới một hồi sau long nhan có giận dữ hay không?

“Bệ hạ, chuyện tuyển phi cùng lập phò mã là đại sự quốc gia, thần đệ cho rằng bệ hạ nên sớm ngày suy nghĩ.”

Quân thần đang khấn trương im lặng, lại nghe thấy có người nói thẳng như vậy liền ngẩng đầu nhìn lên, người nói chính là kẻ luôn không dễ dàng mở miệng, Huân vương điện hạ.

“Huân vương hoàng đệ cũng cảm thấy trầm nên nhanh chóng lập phi, vì Khuynh Nhan chọn phò mã?”

“Thần đệ là cho là như vậy.” Không nhanh không chậm nói, thần tình không chút bồn bễ sóng dậy, làm mọi người thờ phào nhẹ nhõm.

Sở Mạc Trung nghiêng ngẫm một lát, bỗng nhiên cười, làm chúng thần trong lòng cả kinh. Nhìn chúng đại thần kinh hoàng bất định sắc mặt, con người Sở Mạc Trung hiện lên một tia quý dị tiểu ý, rồi lại trầm xuống, trong miệng nhàn nhạt nói: “Được rồi, trầm sẽ suy nghĩ.” Hơi ngẩng đầu lên, “Bắc Minh Tư vương tựa hồ còn ở cảnh nội Đông Việt?”

Sở Mạc Đường trong mắt hiện lên một đạo tiểu ý: “Đúng, nghe nói Tư vương phi mê luyện Uyên uyển đầu bảng Uyên công tử, cả ngày trầm mê đến Uyên nội.”

Sở Mạc Trung hứng thú cười, trầm mê? Sợ là bị Uyên quán lấy, vô pháp thoát thân đi. “Hôm khác phái hai người đến đón, dù sao hấn cũng là Bắc Minh hoàng tử. Nếu không có việc gì thì bãi triều.” Nói xong, ý bảo Sở Mạc Đường đuổi theo rồi hạ ngự tọa, hướng Thương Hải điện đi đến.

“Uyên từ khi thấy Tư vương, liền coi Tư vương như trời...” Sở Mạc Đường cười, “Nghe Uyên ca nói, là bởi vì người cướp tiểu sủng vật nhà hấn?”

“Hừ, người nói xem?” Sở Mạc Trung lắc đầu cười nhạo. Bỗng nhiên chính sắc đối Sở Mạc Đường nói: “Nhạc Hi thế nào?”

Sở Mạc Đường thùy con người, trên mặt diện vô biểu tình: “Không tốt cũng không hỏng.” “Ta đã phái người đi tìm hai vị sư phó, bọn họ truyền tin trở về, năm ngày sau sẽ tới.” Sở Mạc Trung như trước thần nhiên nói, “Trương thị bộ tộc đã thanh lui, Nhạc Hi, cũng nên tỉnh lại.”

Sở Mạc Đường không nói tiếp, chỉ nhìn về phương hướng vương phủ của mình.

Nhạc Hi... Sư phó, nhất định phải làm cho Nhạc Hi tỉnh lại...

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Lập phi

Năm ngày, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Năm ngày, Sở Mạc Trung như trước ở trên triều không đã động tới vấn đề Trương Thị phản loạn, chúng đại thần trong lòng ngày thêm hoảng sợ.

Năm ngày, Sở Mạc Đường như trước bình thường lên triều, nhưng được một chút lại lòng nóng như lửa đốt chạy về Huân vương phủ đợi sư phó đến.

Ngày hôm đó trước khi lên triều, nhận được tín hàm của hai vị sư phó nói giờ Tý sẽ đến vương phủ, sự lo lắng trong nhiều ngày của Sở Mạc Đường cuối cùng cũng có thể buông xuống phân nửa.

Trên đại điện, văn võ bá quan như cũ phỏng đoán thánh ý, hoặc nhiều hoặc ít nói một chút việc, tranh thủ cho mình ít lợi ích. Sở Mạc Đường tuy nghe, nhưng phân nửa tâm lại suy nghĩ xem sư phó có thể đúng hạn đến hay không. Bỗng nhiên, nghe được một tiếng “Huân vương điện hạ cũng nên lập phi”, mà không khỏi ngẩng đầu.

Chỉ thấy trên đại điện, Lại bộ thượng thư khom người trần tình, đồng dặc nói: “... Bệ hạ thánh minh, Huân vương điện hạ thuở nhỏ thiên tư bất phàm, thông tuệ dị thường, tâm trí phẩm hạnh không có chỗ để chỉ trích, nhưng... Huân vương cùng đã làm quan nhiều năm mà đến nay vị trí chính phi vẫn như trước trống không, thần cho rằng hơi có chút không ổn.”

Sở Mạc Trung duy trì tư thế tùy ý, hơi nhướn môi mỏng, mặt mày như đầm nước trầm tĩnh, làm người ta nhìn không thấu sâu cạn. “Huân hoàng đệ có ý kiến gì không?” Lười biếng đem vấn đề ném cho Sở Mạc Đường.

Cắn chặt răng nắm song chương, Nhạc Hi, Nhạc Hi gặp chuyện không may mới mấy năm? Những người này thế nhưng hiện tại bất hán lập phi? Nếu không phải vì chuyện kia, hiện tại Nhạc Hi sớm đã là chính phi của hắn, cũng là thê tử duy nhất! Nhìn Lại bộ thượng thư thao thao bất tuyệt dưới bậc thang, trên mặt bỗng nhiên mỉm cười: “Chẳng lẽ Trần thượng thư trong lòng đã có người muốn tiến cử?” Trên mặt tiêu ý oánh nhiên, nhưng thanh âm không lạnh không đậm lại mang theo lãnh ý trào phúng.

“Điện hạ, vị trí Huân vương chính phi đến nay đã trống không ba năm, dựa theo tổ chế, người nên chọn một chính phi và ba trắc phi.” Trần thượng thư vội vàng khom người nói.

“Nga? Nếu là như thế, kia Trần thượng thư có thể nói một câu xem bốn vị tiểu thư khuê các có thể ngồi lên Huân vương phi vị là ai không?” Sở Mạc Đường như trước không lạnh không đậm hỏi.

“Thần cho rằng, tam nữ nhi của Đế đô Vương gia rất phù hợp...” Trần thượng thư nói còn chưa xong, liền cảm giác được ánh mắt Huân vương sắc bén nhìn quét qua. “Vi thần lảm miệng! Vi thần lảm miệng!” Vội vàng liên tiếp cầu xin tha thứ, tâm trạng đại hối, không nên quên Huân vương dù sao cũng được phong là “Chiến thần”, mặc dù khuôn mặt quan ngọc, nhưng khi lĩnh binh giết địch, thực sự chính là càng nghĩ càng cảm thấy trái tim băng giá, không khỏi hai chân mềm nhũn quỵ sụp trên mặt đất.

“Vương thị tam nữ nhi?” Sở Mạc Đường hứng thú nhướn một bên chân mày, “Nàng là ai?”

“Điện hạ, Vương thị tam nữ nhi ở đế đô nổi tiếng ôn lương cung kiệm, kỳ nghệ thiên phú, đọc đủ các loại thứ thi, trước sau thỏa đáng, bọn thần cho rằng nếu bàn về vị trí chính phi, thì Vương thị tam nữ nhi là người đầu bảng.” Lúc này, hộ bộ thị lang cũng đứng ra.

“Vương thị tam nữ nhi đầu bảng?” Sở Mạc Đường hừ một tiếng, “Chỉ sợ các vị đại nhân đã nhận được bổng lộc nên mới cùng nhau tính kế đi.”

Lời này vừa nói ra, trên triều một mảnh ồ lên, các đại thần còn lại không khỏi lắc đầu, đây chính là trực tiếp nói hai đại thần kia tham quyền thu lợi a.

“Thần có tội! Cầu bệ hạ tha mạng! Cầu điện hạ khai ân!” Một vị thượng thư, một vị thị lang, chỉ thấy hai vị trọng thần của triều đình run rẩy dập đầu không ngừng.

Lãnh ý trong mắt Sở Mạc Đường đột nhiên tăng thêm, mặc kệ bọn họ thường ngày muốn làm trò gì, chỉ cần không tính toán chủ ý trên người hắn, thì hắn cũng mừng rỡ xem cuộc vui, chỉ là bọn họ thiên không nên vạn không nên chính là đem tâm tư động đến vị trí Huân vương phi! Vị trí này ngoại trừ Nhạc Hi ra, người khác nếu muốn ngồi lên, thì hắn còn phải nhìn xem có bản lĩnh dám ngồi hay không!

Chậm rãi bước xuống bậc thềm, đứng trước mặt hai vị đại thần: “Việc bản vương lập phi không cần các ngươi xen mồm vào! Đi xuống cho ta.”

Ngữ điệu không nhanh không chậm, giọng nói bình đạm nhưng lại làm người khác tiêu hết hồn phách. Những đại thần này sợ là an nhàn quá lâu nên đã quên mất chính mình mang họ gì rồi!

Nguyên bản bên môi vẫn mang nụ cười yếu ớt, nhất thời hóa thành lãnh khốc hàn hặn, Sở Mạc Đường vung ống tay áo, hai gã đại thần liền dạt sang một bên, miệng phun máu tươi không ngừng. Vị trí Huân vương phi này, người khác không được phép ở trước mặt hắn kiêu ngạo làm càn, cũng không được phép cho nữ tử không phải Nhạc Hi mơ tưởng.

“Vương vị Huân vương phi đã định, cuối tháng sẽ chiếu cáo thiên hạ!” Nói xong, bán trắc thủ, “Không phải Nhan Nhạc Hi, những nữ tử khác đừng hòng động tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuynh Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Sư phó (H tiền)

Huân vương phi.

Sở Mạc Trung, Sở Mạc Đường, Sở Nhược Hi ba người vây quanh trước giường, nhìn Huân vương hai vị sư phó.

“Tào sư phó, Nhạc Hi thế nào rồi?” Sở Mạc Đường nhìn như yên lặng, nhưng hai bàn tay nắm chặt lại tiết lộ hắn rất khẩn trương.

Chậm rãi thu hồi ngón châm, Tào nhìn ngón tay thon dài của mình: “Đường, đây là thái độ người đối với sư phó?”

Sở Mạc Đường vội vàng dâng lên chén trà: “Tào sư phó, người là đệ nhất thiên tư thông minh, y thuật lại tinh thông, hơn nữa phong lưu anh tuấn, phong hoa tuyết đại, phong tư yếu diệu ... đệ tử tin người nhất định có thể cứu được Nhạc Hi. Kính xin sư phó đại nhân đại lượng không để bụng đệ tử ngu muội vô tri.”

Tào tiểu tựa phi tiểu liếc mắt nhìn Sở Mạc Đường: “Hai năm không gặp, càng ngày càng biết ăn nói. Nửa khắc sau Nhạc Hi nha đầu sẽ tỉnh, bất quá,” tiếng nói vừa chuyển, lập tức nhìn về phía hai người khác trong phòng, “Nhược Hi nha đầu, hai năm không gặp, càng ngày càng có mùi vị nữ nhân nha.”

Nhú nhú mày, Sở Mạc Trung nghiêng người ngăn cản tầm mắt trêu đùa của Tào: “Tào sư phó có mệt không? Trẫm đã sai người chuẩn bị nước tắm, thỉnh Tào sư phó tắm rửa thay y phục.”

Liếc mắt nhìn khuôn mặt vĩnh viễn băng sơn của Sở Mạc Trung, Tào đứng lên: “Trung tiểu tử, đừng tưởng ta không biết chủ ý của ngươi.”

Nói xong liền ra khỏi cửa phòng. “Tào sư phó, là lạ.” Liếc mắt nhìn Sở Mạc Đường toàn bộ tâm tư đều đặt trên người Nhạc Hi, Nhược Hi kéo Sở Mạc Trung cùng nhau ra khỏi cửa phòng.

Sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhược Hi, Sở Mạc Trung nói: “Đừng lại gần hắn, hắn bình thường không phải như vậy?”

“Không đúng không đúng.” Lắc lắc đầu, ánh mắt Nhược Hi qua lại chuyển động, “Trước đây Tào sư phó tuy cũng như vậy, nhưng khi đó là vừa cùng Ái sư phó âm ỉ cãi nhau. ... A, ta biết.” Bỗng nhiên vỗ tay, Nhược Hi cười duyên nắm cổ Sở Mạc Trung, “Trung, công phu của ngươi cùng Tào sư phó, Ái sư phó, ai cao hơn?”

“Vật nhỏ lại có ý đồ xấu gì?” Nhẹ nhàng nheo mắt tiểu nhân nhi, Sở Mạc Trung sùng nịch cười.

“Chúng ta lên đi nhìn Tào sư phó một chút, có được không?” Vừa hưng phấn nói, Nhược Hi vừa kéo tay nam nhân chạy đến gian phòng chuẩn bị cho Tào.

“Hắn là nên đi chỗ Ái sư phó tìm đi?” Sở Mạc Trung buồn cười kéo tiểu nhân nhi đi sai hướng trở lại, “Nếu bọn họ thực sự cãi nhau, thì chỉ có thể tới chỗ Ái sư phó tìm.”

Nhược Hi cười cười nhảy lên lưng nam nhân: “Trung, công ta.” Hai người ngọt ngọt như mật chậm rãi đi tới trước cửa phòng Ái, chỉ nghe thấy bên trong vang lên một giọng nói cùng tiếng thờ dốc: “Ái... Ân... Có biết cái người tên là Trương Hằng ... A...” Âm cuối bất ngờ giương cao, mang theo ham muốn rõ ràng.

“Trong miệng tiểu Tào sao lại nhắc tới nam nhân khác? Chẳng lẽ ta không còn thỏa mãn được ngươi, ân?” Giọng nam nguy hiểm mang theo tức giận cùng mấy phần ghen tuông không dễ phát hiện, “Nếu hiện tại ngươi cầu xin tha thứ, ta có thể suy nghĩ tha cho ngươi một lần.”

“Ân... Cầu xin tha thứ? Ái đang kể chuyện cười? Ân ưc... Ta há là... người thấy khó mà lui?” Thanh âm không ngừng mang theo trận trận run rẩy cùng tiếng thờ dốc hỗn loạn.

Cách tấm lụa mỏng che không tốt trên cửa sổ, động tác một đôi bóng người giao triền mờ ảo truyền đến, tiếng nhẹ suyễn đứt quãng vang lên bên tai, âm cuối mị hoặc cùng tiếng rên rỉ sung sướng nơi cổ họng khiến người xem mặt đỏ tim đập. Một trận gió nhẹ thổi qua, kéo tới một mùi hương lạnh lạnh thoang thoảng cùng hơi thở tình sắc hỗn tạp và trận trận thanh âm ẩm ướt dính ngấy, ở trong lãnh hương có vẻ đặc biệt ái muội.

Tiếng đánh rất nhỏ cùng tiếng thờ dốc tận lực áp chế khiến hậu viện yên tĩnh thên mấy phần xuân sắc, khung cảnh nguyên bản trầm tịch cũng bị lay hơi thờ kiều diễm.

“Trung... Đây...” Nhược Hi xấu hổ nhìn về phía nam nhân bên người.

Mặc dù lần trước cũng đã từng ở Thái y viện không cẩn thận thấy Mục An Nhiên cùng Hoàng Triệt hoan ái, nhưng lần này lại là lần đầu tiên cùng Sở Mạc Trung xem người khác mây mưa... Huống chi Mục An Nhiên vừa là bằng hữu, vừa là thần tử, mà lần này, thì lại là sư phó a...

Che lại hai lỗ tai của Nhược Hi, Sở Mạc Trung mỉm cười ôm tiểu nhân nhi ly khai hậu viện: “Ngày mai hãy đến tìm hai vị sư phó. Còn hiện tại, Hi nhi cần phải theo ta đi tới một chỗ...”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Đế Khuyết Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Đại kết cục

Từ đó về sau Vương tử và công chúa sống mãi mãi hạnh phúc bên nhau và vui vẻ đến cuối đời.....

Bạn đang đọc truyện *Điểm Đé Khuyết Nham* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.